

Công Tác Tình Yêu

Contents

Công Tác Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50

Công Tác Tình Yêu

Giới thiệu

Tác giả Phỉ Ngã Tư Tồn đã gửi đến bạn đọc một truyện ngôn tình đầy sức hút, truyện đọc làm người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tac-tinh-yeu>

1. Chương 1

Lúc Châu Tiểu Manh đang tắm thì dì Tôn đã lên gõ cửa một lần, lần thứ hai, dì chỉ đứng ngoài nói vọng vào: Thưa cô, sắp muộn giờ học rồi ạ.”

Ở nhà này, nếu không tính tài xế và đầu bếp thì có cả bảy sáu người làm, chỉ bốn trong số đó được phép lên tầng hai nên họ nằm lòng thói quen tắm sáng lẽ mờ của cô Hai, nhanh lắm thì cũng phải hơn một tiếng đồng hồ. Đáng ra, dù là quần gia hay giúp việc cũng không dám thúc giục, nhưng vì lúc dùng bữa sáng, vẻ mặt của cậu cả nhà họ Châu không được vui, gã sốt ruột bảo: “Lên gác gọi con bé xuống ăn sáng mau.”

Thế là dì Tôn lại lóc cóc lên gọi.

Châu Tiểu Manh cũng biết thừa có người ra lệnh nên họ mới dám làm thế, chứ người làm trong nhà không ai to gan đến nỗi dám giục mình,. Cô vội khóa vòi hoa sen, bước ra khỏi bồn tắm. Làn da ngâm trong nước nóng hàng giờ liền nên vừa đỏ ửng vừa nhăn nheo. Cô ngó qua một lượt rồi choàng lên người chiếc áo tắm. Mái tóc đã gội nhiều lần nhưng lại quên không xoa dầu xả nên giờ đây nó vừa khô vừa rối. Cô cố chải mà chiếc lược cứ rít rìn rịt, cuối cùng cô đành vất chiếc lược xuống, lấy lọ dưỡng xịt tứ tung lên tóc. Một lúc sau, chiếc lược mới chải trơn tru được. Sau đó cô vớ lấy cái máy sấy, hong cho tóc ẩm ẩm. Cuồng cuồng thoa kem lên mặt rồi cô mới thay đồ, mở cửa bước xuống lầu.

Mới sáng sớm mà Châu Diễm Chiêu đã phải đợi đến sốt cả ruột. Gã quăng tờ báo trên tay xuống bàn ăn, khi ấy Châu Tiểu Manh vừa hớt hải chạy xuống đến bậc thang cuối cùng.

“Con chào bố.” Cô nhoẻn cười với ông cụ ngồi phía đối diện, sau đó nở một nụ cười gượng gạo: “Em chào anh.”

Châu Bán Lễ ngồi ở đầu kia bàn ăn, ngoác miệng ra thành nụ cười ngô nghê như trẻ con, ông bập bẹ nói: “Tiểu Manh... hôm nay... không... mặc... váy à.”

Mái tóc muối tiêu của Châu Bán Lễ bị cắt ngắn cụt lủn, vừa đủ để thấy rõ một vết sẹo to dùng trên đầu. Ông từng bị thương nặng ở đầu và di chứng để lại rất trầm trọng: ý thức của ông bây giờ chỉ ngang bằng với một đứa trẻ chừng bảy, tám tuổi. Bên cạnh đó, ông còn bị liệt nửa người, phải đi lại bằng xe lăn.

Châu Tiểu Manh nhỏ nhẹ trả lời ông: “Hôm nay con phải đi học nên không mặc váy ạ.”

“Đi học...” – Ông cụ nghiêng đầu, nước dãi rỉ ra từ khóe miệng. Y tá đứng cạnh vội vớ chiếc khăn lau miệng, rồi tiếp tục bón món cháo chim câu cho ông. Ông lão quần cái yếm như trẻ con. Thường ngày, ông quen dùng bữa trong phòng mình, gọi là dùng bữa chứ thực ra cũng chỉ húp được một vài món loang loãng do nhà bếp đặc chế. Bên cạnh đó, ông còn bị sa dạ dày nên mỗi bữa cũng chỉ nhắm nháp được có chút đỉnh, một ngày phải chia thành bốn năm bữa liền. Thế nên ông ít khi ăn cùng các con.

Tuy nhiên, Châu Diễm Chiêu lại có sở thích là cả nhà quây quần trên bàn ăn. Mỗi khi gã ở nhà là cả Châu Bán Lễ lẫn Châu Tiểu Manh đều phải có mặt trong bữa cơm.

Ví dụ như sáng hôm nay.

Người làm bưng bữa sáng lên cho Châu Tiểu Manh, món sandwich ngàn năm không thay đổi cùng cốc sữa nóng hôi hổi. Dù cô đã ngấy đến tận cổ nhưng vẫn phải cầm lấy, cố nhét vào mồm như nhồi bánh đúc cho vẹt.

“Sáng nay có bốn tiết à.” – Châu Diễm Chiêu cất tiếng như thể có lòng tốt muốn nhắc nhở cô nhưng ánh mắt lại thoáng chút khôi hài.

Châu Tiểu Manh suýt sặc sau khi mới nhấp một ngụm sữa. Cô bật ho rũ rượi. Châu Diễm Chiêu vươn tay vỗ lên lưng em gái, miệng nói: “Cứ từ từ, có ai cướp của em đâu.”

Vừa dứt cơn ho, Châu Tiểu Manh lại làm thêm một ngụm sữa nữa. Cô ngước mắt, lướt qua Châu Diễm Chiêu trong khi bàn tay kia vẫn vỗ liên hồi lên lưng cô. Hôm nay, Châu Tiểu Manh mặc một chiếc sơ mi màu trắng, bàn tay của gã truyền hơi nóng hừng hực qua làn áo mỏng manh, khiến cô rợn đến nỗi cả da gà, chỉ muốn vọt lên lầu, tắm lại lần nữa.

Không khó để Châu Diễm Chiêu nhận ra sự khó chịu của Tiểu Manh. Khóe môi gã khẽ nhếch lên càng làm lộ rõ vẻ khôi hài. Châu Tiểu Manh càng bị kích động nên cứ nhấp nhồm không yên, ngón tay cô siết chặt lấy ly sữa như thể muốn bóp cổ kẻ thù cho đến chết ngay trong tức khắc. Nhận thấy các đầu ngón tay của cô đã trắng bệch, Châu Diễm Chiêu nheo mắt: “Em sắp muộn rồi đấy, hôm nay vừa khéo anh cũng có việc phải đến phía Nam thành phố, tiện đường đưa em đi học luôn.”

Sắc mặt của Châu Tiểu Manh sa sầm, cô không cho rằng Châu Diễm Chiêu lại tốt bụng đến vậy.

Từ lúc Châu Bân Lễ bị thương đến nay, số vệ sĩ tháp tùng Châu Diễm Chiêu đã tăng gấp đôi, nhưng duy nhất một kẻ lúc nào cũng kề kề cạnh gã chính là Tiểu Quang. Thấy Châu Diễm Chiêu từ xa, Tiểu Quang đã mở sẵn cửa xe, không để ý thấy Châu Tiểu Manh đang xách cặp rảo bước theo sau.

Bọn đàn em của Châu Diễm Chiêu đã quen nhìn cô Hai nhà họ Châu như một thứ vô hình. Bản thân Châu Tiểu Manh cũng biết điều đó, cô luôn cúi gầm mặt khi đụng đầu bọn họ, thậm chí còn cố gắng để mình không thu hút bất kỳ sự chú ý nào. Nhưng hôm nay có muốn họ không để ý cũng khó, sau cái hắt cằm của Châu Diễm Chiêu, cô đành ngoan ngoãn leo lên ghế sau trước bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào mình. Ngồi chưa ấm chỗ thì nghe thấy Châu Diễm Chiêu bảo với tay tài xế: “Mày với Tiểu Quang sang xe sau.”

Mặt Tiểu Quang biến sắc: “Thưa anh Mười!”

“Nhanh!”

Không ai dám nói chữ “Không” với Châu Diễm Chiêu. Tiểu Quang cũng chẳng được đặc cách thì hiển nhiên tài xế lại càng không dám. Hai người họ lục tục chuyển sang xe sau. Châu Diễm Chiêu liếc mắt nhìn Châu Tiểu Manh. Không cần nhiều lời, Châu Tiểu Manh đã rầm rập xuống xe, ngồi vào vị trí lái phụ.

Nhiều năm rồi Châu Tiểu Manh chưa được ngồi xe do Châu Diễm Chiêu đích thân cầm lái, cũng bởi bao năm nay cậu Cả nhà họ Châu không tự mình lái xe. Có điều cái cách gã lái xe vẫn giắt cục như cũ, vừa đạp chân ga, cả người Châu Tiểu Manh bắt giắc ngã giắt về phía sau, bám dính lấy lưng ghế. Cô siết chặt quai cặp sách, như thể đang nắm trong tay ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng vậy.

“Em yên tâm, xe này có lắp kính chống đạn và chín túi khí an toàn. Vả lại, hôm nay em còn những bốn tiết học cơ mà, sao tôi nỡ để em chết bởi tai nạn giao thông được.”

Câu nói sau cùng bật khỏi miệng gã nhẹ nhàng nhưng lại có vẻ móc máy pha đầy giễu cợt. Những lúc chỉ có hai người với nhau, Châu Diễm Chiêu luôn giữ cái giọng điệu ấy. Châu Tiểu Manh bặm chặt môi, đóng sũa cô mới uống hồi sáng đang dâng lên tận ngực. Cô có cảm giác mình đang say xe.

Đèn đỏ.

Phanh xe rít lên, sắc mặt Châu Tiểu Manh càng thêm nhợt nhạt, có cảm giác như dạ dày đã lộn lên đằng đầu. Cô cuống cuống ấn nút mở cửa sổ cho thoáng. Cửa sổ vừa hạ xuống được nửa phân thì Châu Diễm Chiêu nhanh tay giắt chốt khiến ô kính khép lại kín mít như lúc đầu. Diễm Chiêu vung tay giáng cho Tiểu Manh một cái tát. Tiếng “bốp” vang lên thật rõ ràng và nặng nề.

Đầu óc Châu Tiểu Manh quay cuồng, cô sức nhớ ra tai nạn kinh hoàng của Châu Bân Lễ năm nào. Cũng vào lúc dừng đèn đỏ, ông hạ cửa kính để làm điều thuốc nên đầu mới nhận ngay một phát đạn của tay bắn tỉa. Từ đó về sau, mọi chiếc xe của Châu Diễm Chiêu đều được lắp kính chống đạn. Bữa nay cô lẩn thẩn rồi nên mới quên khuấy mất điều cấm kị trên.

Tiểu Manh ôm gò má sưng đỏ, cổ cảm nước mắt. Hình như Châu Diễm Chiêu khá đặc ý khi thấy cô rơi vào tình trạng đó. Cánh tay gã vươn ra, ngón trở lạnh buốt nâng cằm cô lên. Gã ngấm nghĩa những vết ngón tay in hằn trên khuôn mặt cô rồi bảo: “Ăn một cái tát nhận một vạn, ngủ với tôi một đêm em mới được năm nghìn, so ra thì em cứ làm tôi tức lên rồi cho em vài cái tát là cũng thu về cũng kha khá đấy.”

Châu Tiểu Manh bặm chặt môi, cổ kiềm chế cơn kích động chỉ muốn nhào đến bóp cổ Châu Diễm Chiêu ngay lúc này. Nếu như bây giờ cô có bất kì phản ứng nào, chỉ e sẽ lại khiến gã nổi giận, thà cứ lẳng lặng làm thinh là hơn. Nhưng dường như Châu Diễm Chiêu không định buông tha cho cô: “Năm nghìn tệ đêm qua cộng với một vạn vừa này, tháng này em ít nhất cũng phải moi được của tôi tám năm, sáu vạn rồi. Xem ra cũng đủ cho viện phí tháng này của mẹ em rồi đấy.”

Hàng mi của Châu Tiểu Manh khê run lên, nhưng cô vẫn gắng gượng đè nén thứ chất lỏng đã rưng rưng nơi khoé mắt. Châu Diễm Chiêu có quy định, mỗi lần khóc cô sẽ bị trừ ba nghìn tệ nên cô không thể khóc được. Những ngón tay run rẩy siết chặt lấy quai cặp, nhúm vãi bỏ trong tay đã ướt nhẹp, nhưng cô vẫn co quắp lại theo bản năng. Cô chỉ ước có thể trốn vào một góc nào đó mà không một ai trên thế gian này có thể tìm ra. Nhưng trong khoảng không bé nhỏ của chiếc xe, trên người lại còn thất đại an toàn, cơ thể cô

không thể nào nhúc nhích được. Cô khẽ xích dần ra phía cửa xe, cố gắng để tạo một khoảng cách dù chỉ là vài milimet với gã.

Thế nhưng chỉ cử động nhỏ nhoi ấy cũng kích động được Châu Diễm Chiếu. Gã vươn tay kéo giắt đầu cô lại, phủ lên bờ môi cô những nụ hôn. Châu Tiểu Manh không dám cự tuyệt, đành để mặc gã cạy mở vành môi đang mím chặt của mình, rồi lùa sâu những lần nuốt môi. Kiểu hôn của gã từ xưa đến giờ luôn chất chứa vị tanh của máu và hôm nay gã lại cắn đầu lưỡi cô. Chỉ đến khi Châu Tiểu Manh đã đau đến tê điếng cả người thì Châu Diễm Chiếu mới chịu buông ra, tha cho đôi môi đã sưng vù của cô. Nhưng gã lại rà lên vành tai cô rồi nhả nha gặm yêu nó: “Hay là, chúng mình đặt luật mới nhé?”

Hơi thở nóng rực của gã phả xuống cổ cô, giọng nói dịu dàng trìu mến như những cặp đôi yêu nhau say đắm bình thường: “Hai năm gần đây, vật giá leo thang phát khiếp, ngay cả gái gọi nổi tiếng ở hộp đêm cũng thôi cái giá một đêm năm nghìn ấy từ lâu rồi, huống hồ em lại là em gái của tôi, tôi cũng không nỡ hạ giá trị của em... chúng mình đổi thành... một lần năm nghìn, thế nào? Nói chưa biết chừng, em sẽ kiếm được hai ba vạn chỉ trong một đêm ấy chứ.”

Hôm qua, sự đòi hỏi của gã phải nói là quá khủng khiếp, Châu Tiểu Manh biết mình có van lơn thì gã cũng chẳng bao giờ mềm lòng, nhưng quả thật đúng vào lúc gã đang lên đỉnh thì thực tình cô không còn một tý sức lực nào cả, cô hỗn hển, cố gắng nghiêng mặt sang một bên bảo: “Mai em còn có bốn tiết trên lớp.” thế là Châu Diễm Chiếu hằm hằm tức giận, đập cửa bỏ đi.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, chắc cơn giận vẫn chưa nguôi, nếu không gã đã chẳng nói móc cô, bản tính của Châu Diễm Chiếu là vậy, ai khiến gã khó chịu chỉ cần một giờ thôi, gã sẽ đáp lại nhiều hơn gấp một trăm đến một nghìn lần.

Cả cơ thể của Châu Tiểu Manh đang run rẩy, một bên tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay của Châu Diễm Chiếu theo bản năng vốn có, cô gắng gượng bắt mình phải thốt lên thành tiếng: “Anh hứa...” Châu Diễm Chiếu phá lên cười, bảo: “Đương nhiên là hứa rồi.” Dứt lời, gã lại hôn chụt lên môi cô một cái, hình như tâm trạng đã khâm khá hơn, miệng huýt sáo, thấy đèn xanh bật nháy, liền đạp chân ga.

Chiếc xe dừng trước cổng Nam của trường đại học, hôm nay là thứ hai nên có rất nhiều sinh viên ngoại trú trở về trường, hàng chục chiếc xe ô tô đỗ thành hàng dài ngoài cổng Nam. Vậy mà khi chiếc xe của Châu Diễm Chiếu xuất hiện thì nó vẫn thu hút mọi sự chú ý, bên cạnh đó, chiếc xe Mercedes chở đầy vệ sĩ theo sát đằng sau càng làm tăng thêm vẻ huênh hoang hống hách. Xe chưa dừng hẳn song Châu Tiểu Manh đã nôn nóng muốn lao xuống, trong khi cánh tay của Châu Diễm Chiếu vẫn vắt ngang chốt cửa, nhất định không chịu mở.

Châu Tiểu Manh không còn cách nào khác, đành nhào người qua bên đó, áp môi mình lên bờ môi gã.

Mỗi lần cô chủ động đặt hôn là vẻ mặt của Châu Diễm Chiếu lại lạnh như tiền, trong khi toàn thân lại toát ra vẻ thù địch. Nụ hôn của Châu Tiểu Manh kéo dài tầm nửa phút, vậy mà suốt thời gian đó gã vẫn không hề nhúc nhích, cách đó không xa là cổng Nam của trường đại học, tuy cửa kính ô tô có tráng một lớp phản quang sậm màu nhưng Châu Tiểu Manh vẫn sợ bị người khác nhìn thấy, được một lúc thì cô vội vã buông ra, cô cúi gầm đầu, cất giọng lí nhí: “Tối nay anh có về nhà không?”

Coi như cô đã gờ cờ trắng đầu hàng, Châu Diễm Chiếu nhếch môi hỏi vặn lại: “Em mong tôi về nhà hay không về nhà?”

Nhờ cái tát của ngày hôm nay mà cô góp đủ tiền viện phí tháng này ẹ, đương nhiên cô chỉ mong gã đừng có về nữa thì hơn, song, cô vẫn gượng cười: “Dù anh có về hay không, thì em vẫn phải về nhà chứ.”

Châu Diễm Chiếu ấn chốt mở cửa, dường như rất hài lòng với thái độ của cô.

Châu Tiểu Manh cúi đầu ôm cặp rồi lao ngay ra khỏi xe, ba chân bốn cẳng chạy vọt về phía cổng trường.

2. Chương 2

Châu Tiểu Manh là sinh viên ngoại trú, tuy ở ký túc xá vẫn có giường nằm nhưng hầu như chưa bao giờ ngủ lại trường. Chỉ trường hợp đặc biệt như hôm nay, buổi sáng có bốn tiết, buổi chiều có hai tiết, nên cô mới ăn cơm ở căng tin rồi về ký túc xá đánh một giấc.

Trong phòng còn có ba đứa con gái nữa. Cả ba đều là sinh viên nội trú, đương nhiên họ thân thiết với nhau hơn với cô. Lúc rảnh rỗi, ba đứa thường túm tụm lại một góc, bàn về những bộ phim và những ngôi sao màn bạc. Đạo này còn có cả phụ đạo viên mới là Tiêu Tư Trí – thường xuyên xuất hiện trong những câu chuyện của họ.

Tiêu Tư Trí mới ngoài hai mươi, đẹp trai phong độ, miệng chưa hé lời mà nụ cười đã chúm chím trên môi, bọn con gái trong lớp ai cũng mê như điên đổ, cái tên Tiêu Tư Trí như treo trên miệng họ suốt cả ngày. Bọn họ học chuyên ngành hộ lý, cả khoa này rất một lũ vịt trời, chẳng hiểu lãnh đạo trường y nghĩ gì mà lại phái một phụ đạo viên là nam đến.

Khoảng nửa tháng trước, ngay buổi họp lớp đầu năm học, Châu Tiểu Manh đã được diện kiến Tiêu Tư Trí trong một cuộc gặp gỡ thoáng qua chẳng để lại ấn tượng gì sâu sắc, chỉ bởi hôm đó đúng vào thứ năm, bụng bảo dạ chỉ mong cuộc họp kết thúc để cô còn tạt qua bệnh viện thăm mẹ. Bởi thế nên kể cả có là Tiêu Tư Trí hay ngôi sao điện ảnh này nọ đi chẳng nữa thì cũng chẳng gây được sự hứng thú với cô, lúc ngả mình xuống giường, đang thiêm thiếp thì đột nhiên di động rung lên báo có tin nhắn.

Nhiều năm nay, Châu Tiểu Manh bị bệnh bất ổn tinh thần, dù ngủ say đến mấy, chỉ cần máy báo có tin nhắn là sẽ giật mình bật dậy, trong lòng Tiểu Manh lúc nào cũng canh cánh lo sợ tin nhắn ấy là của bệnh viện gửi đến. Lần này không phải tin nhắn của bệnh viện mà là một số máy hoàn toàn lạ lẫm với nội dung: “Sách của quý khách đặt mua hiện không thể gửi đến tận nơi, kính mong quý khách ra cổng Nam số ba của trường để ký nhận.”

Tin nhắn cài sẵn một chương trình xóa tự động, cô đọc xong thì nó biến mất tăm mất dạng, Châu Tiểu Manh nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, đoạn bật dậy khỏi giường. Ba đứa bạn cùng phòng nằm trên giường nhưng vẫn chưa ngủ, ngó xuống thấy cô đang chải đầu liền hỏi: “Sao đấy?”

“Tớ có đồ chuyển phát nhanh, phải ra ngoài ký nhận.”

Châu Tiểu Manh ra cổng Nam số ba nhưng lại chẳng thấy bóng dáng một ai, chỉ có bảo vệ của học viên hộ lý và thầy phụ đạo Tiêu Tư Trí đang đứng đó trò chuyện với nhau. Trong lúc Châu Tiểu Manh đang lưỡng lự thì Tiêu Tư Trí để ý thấy cô, đoạn gọi đích danh: “Châu Tiểu Manh?”

Châu Tiểu Manh buộc phải lễ phép trả lời: “Em chào thầy.”

Khi Tiêu Tư Trí nở nụ cười thì đôi mắt nheo lại, quả nhiên đẹp trai ít ai bì kịp: “Em ra đây làm gì thế?”

Châu Tiểu Manh thoáng lúng túng nhưng cũng nhanh nhẹn đáp: “Em ra lấy đồ ạ.”

Thông thường, những bưu phẩm chuyển phát nhanh có địa chỉ không chính xác hoặc đề số phòng ký túc xá không rõ ràng, cũng có thể do số điện thoại không thể liên lạc được, đa phần đều gửi ở chỗ bảo vệ cổng Nam số 3, cô trả lời như thế, đương nhiên sẽ chẳng có ai nghi ngờ cả. Vậy mà một cánh tay của Tiêu Tư Trí bất ngờ giơ lên, đoạn hỏi: “Là cái này hả?”

Lúc bấy giờ Châu Tiểu Manh có cảm giác như bị sét đánh khi thấy một con tem lưu niệm được dán trên bọc giấy màu vàng. Tiêu Tư Trí đưa món đồ cho cô, môi nở nụ cười chúm chím hỏi: “Em về ký túc xá luôn hả? Khéo quá, tôi cũng định tạt qua thư viện, vừa hay cùng đường với em.”

Trong lòng Châu Tiểu Manh đầy rẫy sự nghi ngờ nhưng vẫn cố nén xuống, đoạn gật đầu, họ quay về từ phía cổng Nam, nhưng không chọn con đường chính mà dọc theo lối có bóng mát, cứ men dần về phía bờ hồ. Đến thư viện thì con đường ấy là gần nhất. Mà Châu Tiểu Manh lại ở lầu ký túc xá số mười bốn, ngay đằng sau thư viện.

Trưa đứng bóng, mọi người đều trốn trong ký túc xá ngủ hết lượt, trên con đường nhỏ này chẳng có bóng dáng một ai. Tiêu Tư Trí thấy chung quanh vắng vẻ, mới khê bảo cô: “Sếp sai tôi đến, em không phải sợ, ngay cả lãnh đạo trường cũng không biết thân phận của tôi.”

Châu Tiểu Manh siết chặt bọc giấy màu vàng đích thực gói sách bên trong, tuy nhiên dây thần kinh của cô đang căng lên tới độ, mỗi lúc căng thẳng là vô hình trung bàn tay của cô lại nắm chặt một cái gì đó, như người chết đuối ra sức bám lấy khúc gỗ trôi nổi cuối cùng trên mặt nước.

Tiêu Tư Trí nói: “Sau này có việc gì, em cứ gửi tin nhắn cho tôi, bảo là muốn tìm hiểu lịch thực tập.”

Châu Tiểu Manh lắc đầu, bảo: “Châu Diễm Chiêu chẳng nói gì với em cả, anh ấy ở nhà không bao giờ đề cập đến chuyện bên ngoài.”

“Không có ai đến nhà gặp anh ta à?”

“Có, nhưng em không quen.”

“Vài bữa nữa tôi sẽ gửi cho em mấy bức ảnh, em phải ghi nhớ, nếu như thấy ai trong ảnh đến tìm anh ta, em phải nghĩ cách nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ.”

“Bình thường, nếu có người đến, họ thường bàn bạc trong phòng hút thuốc hoặc dưới tầng ngầm – nơi vốn để chơi bóng bàn. Hễ khi hai nơi đó có người là Châu Diễm Chiêu không cho phép em bén mảng quanh đấy.”

“Liệu có nghĩ được cách nào không?” Tiêu Tư Trí vội vã bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên nếu tình hình thực tế không ổn thì thôi vậy, sự an toàn của em là trên hết, dù sao đi chăng nữa cũng đừng để Châu Diễm Chiêu phát hiện ra. Sếp đã bảo, Châu Diễm Chiêu vốn là người đa nghi, tốt nhất là đừng đánh rần động cỏ.”

Châu Tiểu Manh vẫn bấm chặt môi, qua một lúc thì bờ môi của cô đã mất hẳn sắc hồng hào, Tiêu Tư Trí tự nhủ, nhất định là cô bé này bị bệnh thiếu máu rồi. Nhưng lát sau đã nghe cô cất giọng lí nhí nói: “Em sẽ cố tìm cách.”

Tiêu Tư Trí thấy không yên tâm, bèn dặn dò: “Đừng cố quá.”

Châu Tiểu Manh rũ đầu, tay vẫn siết chặt bọc giấy, đột nhiên nghe Tiêu Tư Trí bảo: ‘Phỉ Ngã Tư Tồn.’

“Dạ?”

“Trong bọc này có hai quyển tiểu thuyết, chẳng phải bọn con gái thích đọc tiểu thuyết diễm tình lắm sao? Nên tôi nhắc luôn hai quyển của Phỉ Ngã Tư Tồn, chả biết có hay không. Lúc nào rảnh rồi, em lấy ra xem thử thể nào.”

Hình như Châu Tiểu Manh từng nghe đến cái tên ấy, lắm lúc mấy đứa bạn cùng phòng ký túc xá hay than thở “đọc truyện mẹ kể viết tàn nhẫn quá”. Nhưng bất kì cuốn tiểu thuyết nào, dù có bi đát cỡ nào đi chăng nữa, liệu có thể bi đát hơn thực tại này không?

Châu Tiểu Manh nói: “Em chưa bao giờ đọc diễm tình, mang hai cuốn này về nhà, thể nào anh em cũng nghĩ ngờ.”

Tiêu Tư Trí gãi đầu, hỏi: “Vậy em thích xem sách gì? Để lần sau tôi biết đường mua.”

Châu Tiểu Manh buột miệng bảo: “Em đọc văn học nước ngoài.”

Tiêu Tư Trí cười nói: “Được rồi! Lần sau tôi sẽ tìm cho em mấy cuốn của Higashino Keigo”

Thực ra Châu Tiểu Manh cũng không đọc sách của Higashino Keigo, nhưng nụ cười của Tiêu Tư Trí lúc đó tươi roi rói như ánh nắng lọt qua tán rừng, nên cô cũng không đành.

Buổi tối, trước khi về nhà, cô đành lấy lý do mình đặt mua nhầm trên mạng rồi tặng hai cuốn tiểu thuyết ấy cho bạn cùng phòng.

Bạn cùng phòng hí hửng cầm sách rồi cả lũ hẹn nhau xuống căng tin ăn cơm, chỉ mình cô giẫm lên bóng chiều tà, lủi thủi bước ra khỏi cổng trường. Dù Châu Diễm Chiêu không về nhà thì tài xế của nhà họ Châu vẫn đến đón cô như thường lệ.

“Cô ạ.”

Thấy cô từ đằng tít xa, tài xế lập tức xuống xe mở sẵn cửa chờ cô, kẻ đó nhận chiếc cặp từ tay cô.

Tủ lạnh trên xe có coca, Châu Tiểu Manh mở một lon nhưng không hề nhấp môi, cô chỉ muốn hơi lạnh ấy làm nguội đi lòng bàn tay đang nóng hôi hổi và sùng mỗ hôi của mình.

Sự xuất hiện của Tiêu Tư Trí tuy có bất ngờ mà cũng không hẳn là chưa từng ngờ, kể từ sau cuộc gặp gỡ bí mật ấy, trong lòng cô luôn âm thầm đợi chờ họ phái người đến, cô trải qua ba tháng chờ đợi mà không hề có bất kì tin tức gì, khiến bản thân cô gần như rơi vào tuyệt vọng, tự nhủ có lẽ đối phương đã bỏ cuộc rồi chẳng, chẳng ngờ hôm nay người ấy đã xuất hiện. Hơn nữa sự sắp xếp này còn khá chu đáo chặt chẽ, việc Tiêu Tư Trí gặp gỡ cô với tư cách là phụ đạo viên của lớp sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Nhưng đây là với người khác, chứ tuyệt đối không bao gồm cả Châu Diễm Chiếu.

Vừa nghĩ đến ba chữ Châu Diễm Chiếu ấy thôi mà cô đã không kìm nổi phải rùng mình, tài xế đánh xe vào cổng chính của nhà họ Châu, sau cánh cổng sắt trở hoa văn ấy là một gốc cây xum xuê, mà chỉ có mình Châu Tiểu Manh biết, camera giám sát được lắp chặt chẽ ở khắp các góc ngách trên bức tường cao dưới tán cây ấy.

Thế nên bọn đàn em của Châu Diễm Chiếu mới coi cô như một thứ hiểm họa đáng gờm. Bất luận có nói thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn là em gái của Châu Diễm Chiếu, nhưng con người của Châu Diễm Chiếu lại quen thói bỏ bả bạ đâu làm đấy, mặc kệ đấy là nơi nào. Lúc hứng lên, tình cờ bắt gặp cô đang đi ở hành lang, thế nào gã cũng ấn cô vào tường, hôn điên cuồng và tới tấp. Người phụ trách bằng giám sát cả trong lẫn ngoài của nhà họ Châu là Tiểu Quang mỗi lần gặp cô, là thế nào trong con mắt ấy cũng hiện hiện ánh nhìn như gặp phải một con rắn, thậm chí còn tỏ rõ thái độ khinh miệt đến nỗi chẳng thèm ngược nhìn.

Dì Phương ra mở cửa đón cô vào nhà: “Cô về rồi ă?” rồi ân cần hỏi: “Bên ngoài có nóng không ạ? Hay cô uống cốc nước quả trước nhé?”

Nhà họ Châu đưa đón cô đến trường bằng chiếc xe trị giá đến mấy trăm vạn, điều hòa trên xe luôn bật ở nhiệt độ hai mươi ba, sao có thể nóng được?

“Cậu Tiểu Quang vừa gọi điện bảo, hôm nay cậu Mười không về ăn cơm.”

Người làm trong nhà bấy lâu nay đã quen xưng hô với Châu Diễm Chiếu là cậu Mười, nghe nói quê nhà họ Châu có quy định là vậy, anh em con chú con bác trong vòng năm đời đổ lại được xếp thứ tự từ lớn đến bé, chứng tỏ anh em cũng khá là đông, nghe nói Châu Diễm Chiếu xếp thứ mười nên quen gọi là cậu Mười.

Châu Tiểu Manh đang mệt mỏi rã rời, thấy bảo Châu Diễm Chiếu không về, thế là cả cơ thể như một que kem tan chảy chỉ trong nháy mắt. Cô bảo: “Vậy tôi cũng không ăn cơm đâu, tôi muốn đi nghỉ sớm.”

Ba giờ sáng cô mới được ngủ, sáu giờ sáng bật dậy tắm tấp, khóe mắt đã thâm quầng cả rồi. Buổi trưa cũng không kịp ngủ, giờ mới được thả lỏng nên cô chỉ muốn đi ngủ mà thôi.

Giấc ngủ của Châu Tiểu Manh kéo dài đến tầm nửa đêm thì bị đánh thức bởi ánh đèn xe, cô quên kéo rèm nên ánh đèn sáng loáng của chiếc xe đỗ trước bồn phun nước rọi qua ô cửa sổ, làm cô tỉnh cả ngủ.

Trong căn phòng tối như hũ nút, vườn hoa bên ngoài phủ một bầu không khí im ắng khác thường, có tiếng loài côn trùng mùa thu râm ran kêu ở một nơi rất xa, vọng về đây chỉ nghe thấy rĩ rả, tiếng được tiếng mất, nó khiến cô có cảm giác như đang mơ, dường như mình chưa thực sự tỉnh. Giờ đang là đầu tháng tám âm lịch, thời tiết ban ngày giống với mùa hè, nhưng khi đêm về, từng cơn gió lướt qua hai bên rèm mang theo hơi thở mát rượi.

Châu Tiểu Manh nằm im lìm trên giường, hành lang trải một lớp thảm dày không vang lên tiếng bước chân, nhưng cô biết có người đang tiến về phía này, cửa phòng cô chưa bao giờ khóa mà có khóa thì cũng vô ích. Kể từ cái lần Châu Diễm Chiếu đập tung cánh cửa mà cô cố tình khóa trái lại, gã đứng ngoài cười khẩy một cái, sau đó ngênh ngang bỏ đi, tròn cả một tháng trời không hề đụng vào cô.

Trên người Châu Tiểu Manh chẳng có nổi một đồng, trong khi bệnh viện liên tục gửi thông báo giục tiền viện phí, về sau, cô phải dùng cách nhục nhã nhất mới khiến Châu Diễm Chiếu đổi ý. Lúc này cô không muốn hồi tưởng lại nữa, thế nên cô cứ nằm đờ ra trên giường như một con cá mắc cạn, đợi nhát dao giáng xuống thốt gỗ.

Quả nhiên sau đó, Châu Diễm Chiếu đẩy cửa bước vào, hình như hôm nay gã đang chệnh choáng. Đứng cách nhau rõ xa mà Châu Tiểu Manh vẫn bắt hơi thấy cái mùi rượu nồng nặc trên người gã, chiếc giường lún xuống thật sâu, cánh tay của Châu Diễm Chiếu vươn ra ôm lấy cô từ phía đằng sau, những ngón tay rà trên mặt cô: “Này cô em gái của tôi ơi, sao lại đi ngủ sớm thế này?”

3. Chương 3

Mùi rượu nồng nặc theo hơi thở của gã phả vào gáy cô đến là nóng rất khó chịu. Trong khi Châu Tiểu Manh vẫn nằm im thín thút thì Châu Diễm Chiếu lại khẽ bật cười, gã rà môi lên phần tóc gáy cô, những sợi râu lún phún mới mọc dưới cằm cọ vào da thịt khiến cô cảm thấy ran rát. Châu Tiểu Manh nhắm nghiền mắt, buông xuôi theo những nụ hôn phóng túng của gã. Rất ít khi bắt gặp Châu Diễm Chiếu say rượu, họa hoằn lắm thì một năm hai lượt, khổ nổi lần nào lê tê phê cũng đỡ điên đỡ khùng, thành thử cô không muốn dây vào. Quả nhiên, Châu Diễm Chiếu hôn tới tấp chừng một lát là đã loạn choạng đứng dậy, bảo: “Tôi đi tắm cái đã.”

Bấy giờ Châu Tiểu Manh mới mở mắt: “Có cần em giúp không?”

Gã vươn tay nâng cằm cô lên, bình thường tay gã vốn khỏe, lúc này men say lại càng xúi hấn siết mạnh tay hơn, khiến Châu Tiểu Manh đau nhói. Trên những ngón tay ấy là sự pha trộn giữa mùi rượu với mùi xì ga hôi hám lợm mửa. Châu Diễm Chiếu nhếch mép cười: “Một lần tắm chung có gia ba nghìn, nhờ tôi không kiếm chắt được, giải quyết em ngay trong nhà tắm là lại mất toi tám nghìn.” ngón trỏ của gã vươn ra, rà lên bờ môi xinh xắn mềm mại của cô. Gã nói chậm rãi như nhả từng chữ một: “Tôi sợ đất...” Gã buông tay, phả lên cười, rồi bỏ mặc một Châu Tiểu Manh đang đờ như gà gỗ, gã tiến về phía nhà tắm.

Ở trong nhà tắm, Châu Diễm Chiếu vừa kỳ cọ vừa ngêu ngao hát. Trong lòng Châu Tiểu Manh khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng gã say thật rồi, có lẽ lần say gần đây nhất là từ nửa năm trước, tuy nhiên, cái lần bí tỉ ấy cũng không hề nghe tiếng gã hát. Giọng của Châu Diễm Chiếu mà hát thì phải dùng đến từ lạ giọng và sai nhịp để mà hình dung, hiếm khi thấy Châu Diễm Chiếu vui vẻ đến nỗi vừa hát vừa hứng khởi gào toáng tên cô: “Châu Tiểu Manh! Này Châu Tiểu Manh!”

Châu Tiểu Manh không dám để gã gọi đến lần thứ ba, liền đứng phắt dậy, kéo lê cái dép ra đến cửa nhà tắm: “Gì ạ?”

“Dầu gội của tôi đâu?”

Châu Tiểu Manh biết tông gã say khướt rồi, đây là phòng cô thì đào đâu ra mấy thứ đó của gã, cô bảo: “Để em qua phòng anh lấy nhé.”

Châu Tiểu Manh chạy vội sang căn phòng ngủ rộng nhất nằm cuối hàng lang, hằng ngày Châu Diễm Chiếu không bao giờ cho phép cô bén mảng vào đây, nhưng lúc này gã đang say bí tỉ có còn biết trời trăng gì nữa đâu, thế nên cô nhân cơ hội này qua đó xem xét luôn một thể. Ngặt nỗi thời gian gấp gáp quá, cô không dám rầy rà, tạt vào phòng tắm lấy chai dầu gội rồi chóng vánh đảo mắt điểm qua mọi đồ đạc trong phòng: giường, tủ kệ, ghế sofa, tủ quần áo... xem ra phòng của đàn ông cũng chẳng có gì đặc biệt. Cô chỉ lo mình đi lâu la, gã sẽ sinh nghi liền ba chân bốn cẳng chạy về phòng.

Cô gõ cửa phòng tắm, Châu Diễm Chiếu đã thôi hát, cánh tay ướt rượt của gã chìa ra khỏi cánh cửa, quờ quạng: “Đâu?”

Châu Tiểu Manh dúm chai dầu gội vào tay gã, nhưng thứ Châu Diễm Chiếu túm lấy lại là cườm tay cô, đoạn siết mạnh rồi lôi phắt vào nhà tắm. Trong đây hơi nước tỏa ra mù mịt, Châu Tiểu Manh chưa kịp nhìn rõ đã bị xô ngã, cột sống đập vào một thứ gì đó bằng kim loại cứng đờ phía sau lưng khiến cô đau điếng. Châu Tiểu Manh nhớ bờ tường chỗ bồn rửa mặt trong nhà tắm có treo một tấm sưởi, y như rằng, mấy chiếc ống hình cung vắt ngang lạnh ngắt, ầm sì sì đang cộm lên dưới lưng cô, Châu Diễm Chiếu ra sức ấn cô vào vách tường, dường như gã muốn dúm cả người cô vào trong tấm sưởi đó, eo cô tưởng sắp đứt lìa, Châu Tiểu Manh có cảm giác mình chẳng khác nào một miếng bít tết bị xiên lên, dưới lưng là vỉ sắt nhóm than hoa,

thậm chí những đường ống sưởi cũng vắt ngang theo kiểu giống thế. Nước trên mái tóc ướt rũ của Châu Diễm Chiêu lỏng thông rỏ xuống mặt cô lạnh ngắt, chúng lăn tròn trên gò má như những giọt lệ. Châu Diễm Chiêu khom mình, tiếng cười của gã rót vào tai cô, đoạn bảo: “Châu Tiểu Manh này, em nói xem, sao năm đó tôi lại không nở để em sống ngắc ngoải theo bà già em nhỉ... hay là bởi tôi cảm thấy giữ lại em cũng có cái thú của nó?”

Toàn thân Châu Tiểu Manh đang run lên bần bật, gã túm lấy chiếc eo cô rồi nhấc bổng lên, Châu Tiểu Manh đành vòng tay quàng chặt cổ gã. Châu Diễm Chiêu thả Châu Tiểu Manh lên bồn rửa mặt, cúi đầu cô đập bốp vào chiếc gương. Ngón tay cái của gã ghì thật chặt vào động mạch cảnh trên cổ Châu Tiểu Manh, Châu Tiểu Manh học hộ lý nên cô nắm bắt rất rõ hội chứng tắc nghẽn động mạch cảnh, chỉ e nếu gã nổi cơn điên đột suất thì chẳng cần đến mấy phút sau, nhịp tim của cô đã dừng đột ngột rồi lăn đùng ra chết. Nhưng ngón cái của Châu Diễm Chiêu lại dịu dàng vuốt ve nơi có nhịp đập đều đều trên cần cổ của cô, thế rồi gã phá lên cười cợt: “Giết người đúng là một chuyện dễ như bỡn, nhỉ?”

Nói rồi gã khom người, đặt nụ hôn lên môi cô: “Có điều, giết em rồi thì hôm nay tôi đâu được vui vẻ thế này...”

Làn hơi nước vẫn vương vất chưa tan, vôi hoa sen rỏ tong tỏng từng giọt nước chậm rãi lăn trong tiếng vù vù của quạt thông gió, cơn lạnh buốt từ tấm gương sau lưng ngấm vào tận xương cốt, chiếc áo cô mặc thấm hơi nước bám trên gương ướt sũng, dính bết vào cơ thể. Châu Diễm Chiêu lập tức xé toạc cái thứ vải vóc vướng víu ấy, quăng sang một bên. Trong khi đó, Châu Tiểu Manh hốt hoảng ép mình phải đọc nhẩm trong đầu bài “Ký tại lầu Nhạc Dương”: “Mùa xuân năm Khánh Lịch thứ tư, Đằng Tử Kinh bị biếm đi giữ quận Ba Lăng. Qua năm sau, chính sự thông suốt, dân tình hoà hảo, mọi vật hoang phế, bèn trùng tu Nhạc Dương lâu, gia bổ vào công trình cũ,... Cảnh trí phía bắc liền với Vu Giáp, nam chạm tới Tiêu Tương.....đất trời quang đãng, vạn dặm một màu; chim bãi bay liệng, cá gấm bơi đùa, chỉ bờ lan bãi, sắc thắm hương thơm. Hay như một dải khói dài, trắng trải vạn dặm, sắc trong ánh vàng, ngọc chìm cảnh tĩnh...”

Đau, nhưng khi cái đau đã chạm ngưỡng thì lại hóa hư vô, có men rượu vào người nên Châu Diễm Chiêu càng đòi hỏi nhiều hơn ở cơ thể cô, chẳng mấy chốc gã đã lật ngược cô lại, mặt cô cắm xuống bồn rửa mặt hồng tránh nhìn vào gương, suýt nữa đập đầu vào vôi nước ở bệ bồn, người cố nén cảm giác buồn nôn, trong đầu vẫn tiếp tục lẩm nhẩm, nhẩm xong “Lầu Nhạc Dương ký” thì chuyển sang “Đằng Vương Các tự”, “Trường hận ca”, “Tỳ bà hành”...

Lúc đọc đến “Rồi Lạc thần cảm động, Bồi hồi dùng dằng. Thần thái ly hợp, Lúc tối lúc bùng. Thân nhẹ bổng như hạc đứng, Như sắp bay lại ngập ngừng. Dầm đường tiêu hoa nồng đượm, Đi lối cỏ ngát mùi hương. Ngâm nga mãi lòng yêu mến chừ...” thì Châu Diễm Chiêu vác cô ra khỏi nhà tắm, hai cơ thể ướt sượt ngã ục ục xuống chiếc giường, những ngấn nước lại dồn lên, bám vào da thịt lạnh buốt. Rèm cửa sổ vẫn chưa kéo, lúc này đây lại có ánh trăng. Cô ngoảnh mặt đi tránh nhìn mặt gã nhưng mấy lần gã cố ý vịn mặt cô lại. Ánh mắt ấy đỏ vẫn chẳng chịt những tia máu của men say, dường như máu đã dồn lên tận tròng mắt. Thậm chí Châu Tiểu Manh có cảm giác ánh trăng ngoài cửa sổ kia đã nhuộm đỏ, còn mình thì đang bị nung bởi ngọn lửa của địa ngục. Lửa hừng hực thiêu đốt cô chẳng còn sót lại thứ gì dù chỉ là chút tro tàn.

Ba giờ sáng Châu Tiểu Manh mới được ngủ, sáu giờ sáng đã phải dậy tắm rửa. Phòng tắm chìm giữa hỗn độn, quần áo khăn tắm vắt ngổn ngang, chai lọ trên bệ bị hất văng xuống đất, rải rác tả tơi một thứ mỗi nơi. Châu Tiểu Manh tắm rất lâu, rất lâu, mãi đến khi da ửng đỏ, mười ngón tay nhăn nheo không còn nhận ra vân tay...Cô mong sao mình lột quách được lớp da này đi, chỉ thế mới gột được cái bẩn trên cơ thể. Nhưng dù lột sạch được lớp da ấy thì sẽ sao nào? Châu Diễm Chiêu đã nhúng cô trong vũng bùn, thậm chí cả vẩn đục từ tận trong xương tủy rồi còn đâu. Cô cúi đầu, mau mau chóng chóng khoác áo tắm để ra ngoài, đêm qua Châu Diễm Chiêu uống say nên ngủ lại phòng cô, Châu Tiểu Mong tắm rửa xong xuôi, gã mới lừ lừ thức giấc, hơi nhòm dậy nhìn cô rồi ngoắc tay ra hiệu bảo cô lại gần.

Châu Tiểu Manh miết từng bước chân, chỉ thầm mong thứ mình đang cầm trong tay là một con dao, nếu thế cô sẽ ghim nó thật sâu vào lồng ngực gã, nhưng da mặt cô đã cứng đờ, thịt cũng cứng đờ, thậm chí cả những bước chân đã trở nên chần chừ.

Vừa đến bên giường, Châu Diễm Chiêu nhìn cô chằm chằm rồi bảo: “Hôm nay có phải lên lớp không?”

“Buổi chiều có tiết.”

Cô không dám nói dối, bởi lẽ Châu Diễm Chiêu có thể kiểm tra thời khóa biểu bất cứ lúc nào.

Có người đứng ngoài dè dặt gõ ba tiếng lên cánh cửa, Châu Tiểu Manh biết người đứng ngoài kia không phải người làm trong nhà, quả nhiên gõ xong một lượt thì tiếng Tiểu Quang vọng vào sau cánh cửa, khe khẽ hỏi: “Anh Mười? Anh dậy chưa?”

Châu Diễm Chiêu uể oải dựa lưng vào đầu giường: “Sao, việc gì?”

“Có điện thoại của một thằng bên nhà họ Đường...”

Châu Tiểu Manh ra tường không nghe thấy gì, cô quay người bước vào nhà tắm, chẳng ngờ Châu Diễm Chiêu vừa nghe tin đã đứng phắt dậy. Trong phòng này không có sẵn quần áo của gã, gã liền ngắt lời Tiểu Quang: “Cậu sang phòng tôi lấy cái áo ngủ của tôi qua đây.”

Thay vì sai lấy điện thoại sang, Châu Diễm Chiêu về phòng mình nói chuyện, Châu Tiểu Manh thay quần áo tắm tất xong liền xuống lầu dùng bữa. Lúc đi ở hành lang, cô đảo mắt nhìn về gian phòng ngủ vẫn mở toang cửa ở cuối hành lang, nhưng không hề nghe thấy bất kì động tĩnh nào của Châu Diễm Chiêu.

Châu Bán Lễ đang quần chiếc khăn ăn, xì xụp món cháo hầm nhuyển do y tá bón, ông cụ tí mắt cười khi gặp cô: “Hôm nay, Tiểu Manh mặc váy rồi.”

“Con chào bố.”

Chưa kịp ngồi xuống, đột nhiên nghe Châu Bán Lễ hỏi: “Mẹ con đâu... Sao lâu lắm rồi không thấy bà ấy? Hay Tiểu Manh bị sốt, mẹ đưa con bé đi bệnh viện rồi?”

Bàn tay đang cầm dao đĩa của Châu Tiểu Manh khẽ run lên, cô nghe giọng mình máy móc đáp lại: “Bố ơi, con là Tiểu Manh, con hết sốt từ lâu rồi, mẹ đang đi công tác.”

“Công tác...” Ông cụ nhíu mày khiến nước cháo trào ra khóe miệng, lẩm nhẩm đi nhắc lại: “Công tác...” tự dưng ông cụ run lên bần bật: “Bảo mẹ con mau trốn đi... Thằng Chiêu mà biết những chuyện bà ấy làm là không tha cho bà ấy đâu... Bảo mẹ con trốn xa vào... Đừng bao giờ về nữa...” Tay ông cụ ngưng nguẩy hất văng cả bát cháo đầm trên tay y tá, rồi bắt đầu rú lên thảng thốt, y tá không giữ được, Châu Tiểu Manh đành nhào đến ôm thật chặt ông cụ: “Anh vẫn đang ở nước ngoài mà bố, anh không biết đâu, anh ấy không biết đâu!”

Ông cụ dần thả lỏng người trong vòng tay của cô, thế rồi rúc đầu vào khuỷu tay cô như một đứa trẻ, chậm rãi bảo: “Tiểu Manh ơi, con phải khuyên anh con...”

“Con biết...”

“Tính nó cục súc lắm... ai mà đụng vào nó... nó sẽ không bỏ qua đâu...” Ông cụ cố gắng ngược đầu lên, đôi mắt đục ngầu đầy ngỡ ngàng dõi về phía sau lưng cô: “Anh con về rồi kìa Tiểu Manh...”

Châu Tiểu Manh ngoái lại thì thấy Châu Diễm Chiêu đã đứng giữa cầu thang, hình như đang nhíu mày nhìn cô, trước mặt gã là khung cảnh phòng ăn bữa bọn, người làm vắt chân lên cổ dọn dẹp đồng loạt xông đầy dưới đất, y tá cuống chân cuống tay lau chùi đồng loạt nước cháo vừa bắn lên áo quần ông cụ, trong khi Châu Tiểu Manh vẫn ôm chặt cứng vai ông lão.

Châu Diễm Chiêu tỏ vẻ thản nhiên, rảo nốt mấy bước xuống cầu thang: “Con chào bố.”

Châu Bán Lễ lúng túng nhìn Châu Tiểu Manh, Châu Diễm Chiêu lại bảo: “Nào Tiểu Manh, đứng đứng thế, ngồi xuống ăn sáng đi thôi.”

Chỉ những lúc có mặt Châu Bán Lễ, Châu Diễm Chiêu mới tỏ ra lịch sự với cô, cứ như thể cô thật sự là một đứa em gái được cưng chiều hết mực.

Nhà bếp bưng bát cháo hầm khác lên, y tá lại bắt đầu công việc bón cho ông cụ, Châu Tiểu Manh nuốt miếng sandwich, lúc bị nghẹn thì lại nhấp một ngụm sữa. Châu Diễm Chiêu dùng món cháo trắng và quẩy, ai nấy đều chăm chú vào bữa sáng của mình trong im hơi lặng tiếng. Châu Tiểu Manh nuốt trôi miếng sandwich cuối cùng, Châu Diễm Chiêu bất ngờ lên tiếng: “Hôm nay về nhà sớm sửa vào, anh sẽ dẫn bạn gái về ra mắt bố.”

4. Chương 4

Buổi chiều có môn tiếng Anh chuyên ngành, tuy phòng máy có lắp điều hòa nhưng vẫn oi bức như thường. Giáo viên tiếng Anh giảng bài chẳng khác nào ru ngủ, Châu Tiểu Manh dán mắt vào quyển vở nhưng đầu óc lại nghĩ miên man về những bức ảnh mà Tiêu Tư Trí vừa gửi mail cho cô. Xem chừng cô chỉ biết mặt vài người trong số mười mấy tấm ảnh, phần lớn những kẻ còn lại đều lạ hoắc, trong email có đính kèm đồng hồ đếm ngược từ giây chín mươi đổ về, Châu Tiểu Manh cố nhồi nhét vào đầu tất cả những đặc điểm nhận dạng của bọn họ, may thay, trí nhớ của cô rất tốt. Môn giải phẫu có những hình ảnh về hệ thần kinh phức tạp như thế mà cô vẫn dễ dàng đạt điểm cao, trong khi bọn con gái cả lớp phải gào bài phát khổ phát sở.

Khi đồng hồ đếm ngược đến con số không thì bức thư biến mất trong nháy mắt, như thể chất còn bốc hơi vào không khí, chẳng hề để lại tấm tích. Cô buộc phải gửi tin nhắn cho Tiêu Tư Trí, hỏi những vấn đề có liên quan đến việc thực tập.

Ngay sau đó, Tiêu Tư Trí trả lời cô rằng, sau giờ học, anh ta sẽ đợi cô ở tòa nhà giảng dạy số hai, phòng ba trăm linh sáu.

Lầu dạy học số hai là một khu nhà đã cũ kỹ, từ lúc dãy lầu số năm và số sáu được xây dựng ở khu Đông đến nay, dãy nhà số hai rất ít khi được xếp lịch học, vả lại phần lớn các khoa chỉ học có hai tiết buổi chiều nên dãy lầu số hai càng hoang vắng, nơi đây chỉ có lác đác một vài nghiên cứu sinh đến tự ôn tập. Phòng ba trăm linh sáu vốn là một gian phòng nhỏ xíu. Tiêu Tư Trí viết lên bảng đen hai chữ “Đang học”, rồi cầm một chiếc laptop đợi cô ở đó.

Châu Tiểu Manh khoác cặp bước vào, chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống hàng ghế ngay sau lưng anh, cô lật sách bắt đầu gạch chân những phần trọng điểm, giọng cô tuy nhỏ xíu những cách nhau một dãy ghế, vừa đủ để âm thanh truyền đến tai anh : “Em cần một số thứ.”

“Thứ gì?”

“Máy nghe trộm, loại đó chợ đen thường bán rất nhiều.”

Tiêu Tư Trí vẫn tĩnh bơ: “Như thế mạo hiểm quá, rất ít người có thể ra vào nhà họ Châu, anh ta sẽ dễ dàng xét em vào diện tình nghi. Vả lại những loại máy móc như thế, tôi không thể xin giúp em được.”

“Nhưng em không nghe được họ nói gì, thậm chí mỗi lần nhận điện thoại là anh ta lại tránh em.”

“Vậy thì càng không nên mạo hiểm.” Tiêu Tư Trí nói: “Em đừng sốt ruột, sốt ruột chỉ tổ làm hỏng chuyện, trong khi bản thân em lại không được đào tạo bài bản để giải quyết những việc này thì càng dễ xảy ra sự cố. Chúng tôi sẽ nghĩ cách cài người theo anh ta, đến lúc đó em sẽ hiểu.”

“Họ định cài ai?” Châu Tiểu Manh hỏi: “Em biết được không?”

Tiêu Tư Trí trầm ngâm một lúc mới bảo: “Tôi.”

Châu Tiểu Manh sửng sốt: “Thầy?”

“Hai chúng ta giả vờ yêu nhau, em dẫn tôi về ra mắt anh trai em, những việc sau này em không cần lo nữa.”

Hai ngón tay đang nắm chặt trang sách của Tiểu Manh khẽ run lên, ngón trỏ tay phải siết mạnh lên cán bút làm cô đau nhói. Tiêu Tư Trí không nghe thấy câu trả lời thì bèn quay lại nhìn cô, lúc ấy sắc mặt cô bé trắng nhợt dị thường, anh ta không nên nổi sự áy náy: “Xin lỗi vì đã không bàn trước với em về kế hoạch này. Có điều sắp lại cho rằng đây là cách an toàn nhất cho cả hai, dù sau này tôi có xảy ra việc gì đi chăng nữa thì cũng không liên lụy đến em. Có gì thì em cứ bảo là bị tôi lừa.”

“Anh trai em...” Giọng Châu Tiểu Manh lí nhí: “Anh ấy... anh ấy thấy em vẫn còn nhỏ... không cho phép em yêu đương khi còn đang đi học...”

Tiêu Tư Trí ngây người đoạn bảo: “Anh ta sẽ giận à?”

Châu Tiểu Manh cúi gầm mặt, đáp một tiếng “vâng”

“Liệu có cách nào khác không?”

Châu Tiểu Manh lặng thinh không đáp, Tiêu Tư Trí nói: “Thôi được rồi, chúng tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Rồi cả hai lại rơi vào trầm mặc, chốc lát sau Tiểu Manh lên tiếng: “Em đi đây, hôm nay anh ấy dặn em phải về sớm, anh ấy sẽ dẫn bạn gái về ăn cơm ra mắt.”

“Bạn gái của anh ta à?”

“Trước kia em cũng chưa nghe đến bao giờ, không rõ là ai.”

Tiêu Tư Trí bảo: “Không sao, em gặp đi, rồi nhắn cho tôi cái tên, tôi điều tra xong sẽ gửi tư liệu cho em.”

“Anh trai em không phải loại người bạ đâu quen đấy, hẳn anh ấy đã sai người điều tra kỹ rồi.”

Tiêu Tư Trí nheo mắt cười: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Chúng ta cứ làm rõ tình hình rồi bàn sau.”

Lúc Châu Tiểu Manh có mặt ở nhà thì Châu Diễm Chiếu vẫn chưa về, người làm tỏ vẻ lúng túng đưa thực đơn cho cô xem: “Thưa cô, buổi tối đãi khách nên làm những món gì ạ?”

Từ lúc Châu Diễm Chiếu sa thải người quản gia thứ tư đến nay, mọi việc lớn bé trong nhà đều do một tay Châu Tiểu Manh quán xuyến, dầu sao trong gia đình cũng phải có người đứng ra thu vén. Châu Tiểu Manh bảo: “Tôi cũng không rõ khách có ăn kiêng không, anh tôi không nhắn gì à?”

“Cậu Mười không nói.”

Con người của Châu Diễm Chiếu làm gì có chuyện biết quan tâm chăm sóc người khác. Châu Tiểu Manh đoán bụng gã không dặn dò gì thì đành chọn mấy món Quảng Đông đơn giản, vừa thanh đạm lại dễ ăn.

Thời gian eo hẹp quá, sợ không làm kịp những món phức tạp khác, may mà nhà bếp đã quen xử lý những trường hợp như thế này rồi, trong đó lúc nào cũng dự trữ sẵn một nồi canh gà Quảng Châu rõ to, nước dùng được ninh từ xương lợn cùng gà thuốc có vị đậm đà và tươi ngon, thích hợp để hầm hoặc xào thành nhiều món.

Trời chập tối mới thấy bóng xe của Châu Diễm Chiếu quay về. Châu Tiểu Manh đứng trước bậc thềm, cô không lường trước được con người Châu Diễm Chiếu, đành tỏ vẻ làm sao cho giống với một cô em gái nhất vậy. Hiếm khi thấy Châu Diễm Chiếu tỏ ra lịch lãm, gã nhanh nhẹn bước xuống xe trước, sau đó đỡ người đang ngồi ghế sau xuống.

“Cảm ơn anh!”

Giọng nói ngọt ngào, đầy êm ái cất lên. Chiếc đèn treo ngoài hiên nhà rót sáng xuống một gương mặt tươi tắn rạng rỡ, vừa ngẩng đầu lên thấy Châu Tiểu Manh, cô ấy lại nở thêm một nụ cười duyên dáng nữa.

Lúc ấy Châu Diễm Chiếu mới để ý thấy Châu Tiểu Manh, gã bình thản giới thiệu hai người với nhau: “Châu Tiểu Manh – em gái anh. Còn đây là Tôn Lăng Hy.”

Tôn Lăng Hy cúi mở chào hỏi: “Chào em, Tiểu Manh.”

“Chào chị Tôn.”

“Đừng khách sáo thế, em cứ gọi chị là Lăng Hy như anh trai em vẫn gọi cho thân mật.”

Châu Tiểu Manh đưa Tôn Lăng Hy vào phòng khách để Châu Diễm Chiếu lên gác thay đồ. Trước nay, con người Châu Tiểu Manh ít khi giao thiệp cởi mở với người lạ, được cái Tôn Lăng Hy cùng lắm chỉ lớn hơn cô độ hai tuổi, với cả tính cách cũng thân thiện dễ gần. Ban đầu, chị trò chuyện hỏi thăm thăm câu với Tiểu Manh, chốc sau đã hỏi ngành nghề cô đang theo học, rồi lại tâm sự về thời cấp sách tới trường của bản thân, nói được một lúc thì Châu Diễm Chiếu xuống hỏi: “Bố đâu, ăn cơm thôi?”

Châu Tiểu Manh đứng dậy: “Đề em vào trong mời bố ra.”

Tuy nói là “mời”, nhưng thực chất là vào phòng Châu Bán Lễ, đẩy xe lăn của ông cụ ra. Hôm nay tinh thần của Châu Bán Lễ không được ổn định cho lắm, sau trận nháo nhào hồi sớm, giờ cơ thể đã rệu rã, ông ngồi yên trên chiếc xe lăn, ánh mắt lơ đãng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Sợ lúc ăn cơm ông cụ sẽ lại bủ lu bù loa,

Châu Tiểu Manh bèn ngồi nhón gót trước xe lăn, dịu giọng dặn dò: “Bố ơi, hôm nay anh dẫn bạn gái về, lát nữa trước lúc ăn cơm, dù sao bố cũng phải đánh tiếng chào hỏi người ta nhé.”

Châu Bán Lễ nhìn cô rồi hỏi: “Mẹ con đâu?”

Trong lòng Châu Tiểu Manh trào lên nỗi xót xa: “Bố ơi, con đưa bố ra ngoài, ăn cơm xong, mẹ sẽ về ngay.”

Châu Bán Lễ đáp ờ xuề xòa, nhưng sắc mặt cũng phấn chấn hơn hẳn, Châu Tiểu Manh và người hộ lý đẩy xe lăn của Châu Bán Lễ ra ngoài phòng khách, Tôn Lăng Hy thấy ông cụ liền đứng lên, lễ phép khom lưng cúi chào: “Cháu chào bác ạ.”

“Chào cháu.” Châu Bán Lễ nở nụ cười ngô nghê: “Cháu xinh ghê!”

“Cháu cảm ơn bác ạ.”

Hiển nhiên Tôn Lăng Hy đã biết bệnh tình của Châu Bán Lễ nên trả lời cũng hết sức khéo léo bình tĩnh, Châu Bán Lễ nhìn cô ấy hồi lâu, đột nhiên bảo: “Trông cháu rất giống một người, cháu tên là gì?”

Lúc này Châu Diễm Chiếu mới lên tiếng: “Bố, đây là Tôn Lăng Hy, bạn gái con.”

“À...” Châu Bán Lễ khó nhọc ngoảnh đầu, mắt ngó chừng Châu Diễm Chiếu: “Được... được...”

Bữa cơm diễn ra trong không khí trầm mặc, Châu Diễm Chiếu không ưa nói nhiều, đương nhiên Châu Tiểu Manh càng không tào lao, còn Tôn Lăng Hy là khách nên cũng khá kiệm lời, chỉ nghe tiếng ông cụ xì xà xì xụp húp canh do hộ lý bón. Sau bữa cơm, nhà bếp đưa món trái cây tráng miệng lên, Châu Diễm Chiếu bèn bảo: “Bố ạ, chắc bố mệt rồi, nên về phòng nghỉ ngơi trước thôi.”

Châu Bán Lễ lầm bầm: “Nhưng dì con không ở nhà... chiếc xuyên đâu?”

Nhà họ Châu có một đôi xuyên long phượng truyền đời, đắt thì cũng chẳng phải, nhưng hiếm là bởi nó được truyền tay từ cô con dâu này sang cô con dâu kế ngay lần đầu ra mắt suốt bảy tám đời nay, Châu Diễm Chiếu thờ ơ bảo: “Dì đã đưa chiếc xuyên cho con giữ lâu rồi, bố cứ yên tâm, chốc nữa con sẽ đưa Lăng Hy.”

“Được... được...” Châu Bán Lễ gật gù rồi để hộ lý đưa mình về phòng.

Dẫu sao, đây cũng là lần đầu tiên Tôn Lăng Hy đến nhà họ Châu nên không tiện nán lại quá muộn, ngồi chơi thêm một lúc đã đứng dậy cáo từ. Châu Diễm Chiếu đích thân tiễn cô về, lúc này Châu Tiểu Manh mới thở phào nhẹ nhõm, cô chạy sang phòng ông cụ, thì thạo dặn y tá: “Nhớ cho bố tôi dùng thuốc an thần đấy nhé.”

Ông cụ bị chứng khó ngủ, thường xuyên phải dùng thuốc. Châu Tiểu Manh chỉ sợ Châu Bán Lễ sẽ kiểm chuyện âm ỉ, Tôn Lăng Hy về xong cô liền đi tìm y tá. Quả nhiên, vừa thấy cô Châu Bán Lễ đã hỏi: “Tiểu Manh này, bố ăn cơm rồi, sao mẹ con vẫn chưa về?”

“Mẹ vừa gọi điện bảo sẽ về ngay bây giờ đấy ạ.” Châu Tiểu Manh nhận viên thuốc an thần và cốc nước ấm từ tay y tá rồi nói khéo với ông cụ: “Bố ơi, bố uống thuốc trước đã, tầm nửa tiếng sau là mẹ sẽ về ngay.”

Ông lão uống thuốc xong, được một chốc lại bắt đầu hỏi, Châu Tiểu Manh đành chống chế bằng cách bật tivi cho ông cụ xem. Xem chưa được bao lâu, Châu Bán Lễ đã sực nhớ ra rồi lại hỏi, liên tiếp bảy tám lần lần: “Sao mẹ con chưa về...” mỗi lần hỏi là mỗi lần sốt ruột, Châu Tiểu Manh vừa dỗ ngon ngọt vừa nói dối sao cho khéo, khi ông cụ sắp cáu nặng lên thì thuốc cũng ngấm, đầu ông lão rũ xuống, Châu Tiểu Manh giúp y tá khiêng Châu Bán Lễ từ xe lăn vào giường, sau đó đắp lên người ông cụ một chiếc chăn.

Sợ đánh thức ông cụ, Châu Tiểu Manh bèn rón rén lùi dần ra phía sau, lùi được mấy bước mới quay người chốt bắt gặp Châu Diễm Chiếu đứng ngay cửa phòng, nhìn cô cười nhạt.

Châu Tiểu Manh đi lướt qua gã, thuận tay đóng cửa phòng lại, đang định lên gác, vừa dậm bước lên cầu thang thì nghe Châu Diễm Chiếu bất ngờ lên tiếng: “Sao? Thấy lương tâm cắn rứt hả?”

Châu Tiểu Manh vẫn chăm chăm bước lên lầu, được mấy giây thì gã đã đuổi vọt theo, níu tay, dòn cô vào tường: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy nhé.”

Châu Tiểu Manh cười khẩy, bảo: “Chẳng có gì phải cắn rứt cả, ông ấy còn khá hơn mẹ em đó thôi, ít ra bố anh còn ăn được, nói được, còn biết anh là ai... mẹ em có biết gì đâu...”

“Ái chà, cô trách tôi ra tay dã man đấy à?” Châu Diễm Chiêu giữ cầm cô: “Hai năm qua, chắc tôi tử tế quá nên giờ cô cũng quên luôn mình là ai rồi hả?”

“Hay anh cứ cho em một phát súng đi, để em được nằm cạnh mẹ em luôn thể!”

Châu Diễm Chiêu khẽ cười: “Chớ có nằm mơ, cô đừng hòng đi đâu, cô phải ở đây, ngày ngày nhìn mặt bố tôi, xem mẹ cô đã làm gì ông ấy... Chắc bà già nhà cô hối hận lắm đây... Bà ta đâu biết rằng đứa con gái rượu của bà ta đã không nghe lời lên máy bay mà lại mò về đây. Giả sử năm đó cô mà đi Canada, chắc tôi phải tốn sức lắm mới bắt được cô về đây rồi hành hạ cho bố.”

5. Chương 5

Sự giễu cợt dâng lên trong ánh mắt gã như những nhát dao xéo vào da thịt cô. Khóe môi Châu Tiểu Manh khẽ nhếch lên thành nụ cười: “Vâng, anh nói chí phải, quả thực em thấy hối hận kinh khủng, em thấy tiếc sao ngày xưa mình không lên máy bay mà còn quay về đây làm gì? Sao năm đó lại phải lo lắng cho sự an nguy của anh nhỉ? Nếu anh chết luôn một thể với bố thì giờ đây có phải em đã sống sướng hơn không!”

Châu Diễm Chiêu lạnh lùng nhìn cô: “Cô cũng tiến bộ đấy nhỉ, giờ còn biết đốp chát lại tôi cơ đấy. Nếu tôi không nể tình xưa thì cô tưởng bây giờ mình còn đứng được ở đây để mà đốp chát với tôi đấy chắc?”

“Vâng thực lòng em phải cảm ơn anh Mười, đáng lẽ Tiểu Quang đã lôi em đi rồi nhưng may nhờ anh nể tình gọi em về. Nhất là em còn phải cảm ơn anh đã quan tâm em suốt hai năm qua, nhờ anh chiếu cố mà một tháng em kiếm được những mấy vạn! Ngủ với kẻ khác chắc gì đã được giá cao như anh!”

Châu Diễm Chiêu phá lên cười, tay mơn trớn khuôn mặt cô: “Hôm nay chắc ăn nhầm thuốc nổ hả?”

Châu Tiểu Manh quay mặt đi, nhưng một tay gã chống vào tường, tay kia bẻ cằm cô vặn ngược lại: “Trò mèo này của cô xem chừng trình còn non lắm, đừng tưởng cô cố tính làm mình làm mẩy là tôi sẽ tin cô đang ghen với Tôn Lăng Hy. Số đàn bà ghen tuông mà anh trai cô gặp còn nhiều hơn ổi lần số phụ nữ cô quen đấy. Châu Tiểu Manh này, sao năm đó cô không thi vào học viện điện ảnh Bắc Kinh để được đào tạo chuyên nghiệp nhỉ, họa chăng còn lừa được tôi.”

Châu Tiểu Manh bặm chặt môi cho đến khi vành môi trắng ớn, cô bảo: “Em không ghen với ai cả, cũng chẳng diễn kịch gì cả. Anh có bạn gái rồi thì sau này đừng làm như thế với em nữa.”

“Tôi làm gì cô nào?” Châu Diễm Chiêu cười rộ lên lấy làm thích thú: “Vả lại, chẳng phải mẹ cô còn đang nằm viện đó sao? Rồi chẳng phải cô từng thề sẽ không để bất kỳ ai giật dây đường khí của bà ta ra đó sao? Tiền viện phí một tháng những mấy vạn, cô kiếm đâu ra?”

Từng câu nói của gã như nhiều nhát dao đâm xía, băm cô ra thành trăm nghìn mảnh vụn. Cô chỉ muốn rụt về phía sau, chỉ muốn co vào một nơi không ai có thể tìm thấy trên thế gian này, vậy mà cánh tay của gã đang chống vào tường, chính nó đã dồn cô vào ngõ cụt không lối thoát. Duy chỉ có đôi mắt ấy là như thiêu như đốt, sự chế giễu mỉa mai trong nó chẳng khác nào hai đốm thuốc nóng bỏng giãy, châm vào trái tim cô thùng lỗ chỗ.

Cô nhớ cái lúc vội vàng trở về từ sân bay, cô nhớ cái khoảnh khắc mở toang cánh cửa, thấy gã đứng giữa căn phòng, lúc ấy trong lòng cô ngập tràn niềm hạnh phúc, cô gọi thật to: “Anh ơi!”, nhưng lúc ấy đầu cô đã nghĩ những gì nhỉ? Hình như nó đã đi vào dĩ vãng trong cô từ lâu lắm rồi.

Trên gương mặt cô thấp thoáng vẻ tủm tỉm, cứ như thể đang nhớ lại một chuyện rõ khôi hài, rồi lại như đứa nhỏ đang mơ màng về chiếc kẹo giấu trong ngăn kéo. Lâu lắm rồi Châu Diễm Chiêu không gặp lại nụ cười ấy, gương mặt gã thoáng chút bồn thần nhưng chỉ một chốc một lát, bỗng nhiên cô choàng tay qua cổ gã, cất giọng vừa ngọt ngào lại vừa thân thiết: “Anh, thế tới nay anh không cho em kiếm tiền à?”

Làn hương thơm ngát của cô phủ vào mặt gã theo từng hơi thở, nhưng khuôn mặt Châu Diễm Chiêu vẫn lạnh te, gã giật phắt cánh tay đang quàng trên cổ mình: “Tĩnh rồi cơ à? Nhưng muộn rồi em ạ, từ nay về

sau thôi tưởng bỏ đi, cô chẳng đã bảo tôi đừng làm thế với cô nữa đấy thôi.”

“Em sai rồi mà anh ơi, em biết mình sai rồi.”

Gã đẩy cô sang một bên rồi bước lên lầu. Châu Tiểu Manh nín tay áo gã, nhằng nhằng theo lên hành lang lầu hai, Châu Diễm Chiêu bực mình, quay phắt lại gạt cô ra. Nhưng Châu Tiểu Manh lại xán tới ôm chặt lấy gã: “Anh ơi, đừng giận nữa mà, em biết lỗi rồi.”

“Không chộc được tôi thì đừng có mà đụng vào.” Tuy Châu Diễm Chiêu đang cười đầy nhưng Châu Tiểu Manh biết tổng gã đang cáu mình, chỉ những lúc bực tức dồn lên não thì gã mới mỉm cười nhả nhận như thế với người khác: “Bao năm qua chẳng khôn được ra, cô ngu chẳng kém gì bà già cô!”

Bàn tay Châu Tiểu Manh siết chặt lại thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào da thịt nhưng cô vẫn cố gắng rặn cười: “Anh đừng giận nữa... em biết mình ngốc...”

“Cô không ngốc, mà là quá ngu!” Châu Diễm Chiêu quăng lại một câu rồi bỏ về phòng, đoạn đóng sầm cánh cửa.

Mấy ngày liền không thấy mặt mũi Châu Diễm Chiêu ở nhà, thoát đầu Châu Tiểu Manh cứ đinh ninh gã lại sang Việt Nam nhưng hằng sáng vẫn gặp Tiểu Quang ở dưới lầu, cô mới vỡ lẽ thì ra gã vẫn ở nhà. Có thể gã về nhà tầm rất muộn, lúc ấy cô đã say giấc nồng, còn buổi sáng lúc cô đi học thì gã vẫn chưa bình mình.

Châu Tiểu Manh thấy bản khoản trong dạ, cái tình cáu bẳn của gã gồm phải biết, bụng dạ cũng hẹp hòi quen thói, đáng nhẽ cô không nên làm mích lòng gã mới phải, thế mà bữa nọ vẫn cố tình chộc vào. Gã nói chí phải, mình rõ ngu. Thế là liên tiếp mấy ngày liền, thậm chí những lúc lên lớp mà Châu Tiểu Manh cũng thường xuyên lơ đãng, cô nghĩ Châu Diễm Chiêu là người khó lường, sao mình lại ngu xuẩn đến nỗi chộc tức gã nhỉ?

Xem chừng sự chịu đựng của cô đã chạm ngưỡng, giá không nhắc lại chuyện năm đó thì có lẽ cô đã thoải mái hơn. Mà bữa đó, rốt cuộc ai mới là người sinh sự trước nhỉ, cô cũng quên mất tiêu rồi. Chỉ nhớ ánh mắt đầy chế giễu của gã khiến cô không tài nào chịu nổi. Lúc ấy, cô chỉ muốn bỏ nhào đến móc mắt gã ra, xem gã còn nhìn được bằng cái kiểu đó nữa hay không, thế nên tối ấy cô mới làm toàn những chuyện ngu xuẩn.

Lần này Tiêu Tư Trí nhấn tin hẹn gặp cô ở căng tin số năm, hai người đứng ở hai đầu nhà ăn, anh đang gọi điện thoại, còn cô đeo headphone nghe nhạc, thực chất là đang nghe Tiêu Tư Trí giải thích về — một đồng tư liệu có liên quan đến Tôn Lăng Hy mà anh vừa gửi.

Lai lịch của Tôn Lăng Hy rất sạch sẽ, tốt nghiệp khoa quản lý thư viện của trường đại học trọng điểm, hiện đang công tác tại Thư viện thành phố, là con một, bố mẹ không sống cùng thành phố. Hiện đang ở một mình tại căn hộ được cơ quan phân cho, thích chơi tennis và dạo phố.

Quả thật sạch sẽ y như một tờ giấy trắng.

Tiêu Tư Trí nói: “Đây mới chỉ là tư liệu bề nổi thôi, còn những mối quan hệ xã hội sâu sa hơn thì cấp trên vẫn đang sai người thu thập.”

Châu Tiểu Manh hỏi: “Sao chị ta lại quen anh trai em?” Người phụ nữ này nhìn thì có vẻ không giống với đám người hay bu quanh Châu Diễm Chiêu, rõ ràng bọn họ không cùng một tầng lớp xã hội với nhau.

“Không rõ. Vẫn đang điều tra, theo đồng nghiệp của cô ta nói thì hai tháng gần đây thường xuyên có một chiếc đến đưa đón, có lẽ mới quen nhau được vài tháng là cùng.”

“Chị ta có biết anh trai em làm gì không?”

“Chắc là không. Có điều anh trai em mở mấy công ty liên, có cả một tòa nhà văn phòng to như thế, nếu anh ta bảo mình làm kinh doanh thì đằng nào cô ta chẳng tin.”

Đầu Châu Tiểu Manh rũ xuống, xa nhau một khoảng cách là nửa cái căng tin, Tiêu Tư Trí chỉ thấy được có bóng lưng cô ấy. Giữa tiếng ồn ào của nhà ăn, giữa biển người lao xao, nom cô như một tấm bèo rất dễ bình thường mặc sóng nước đẩy đưa đến bất cứ nơi đâu vào bất cứ lúc nào.

Tiêu Tư Trí nói: “À đúng rồi, dạo gần đây cô ấy nháo nhác đi tìm nhà khắp nơi, chắc định dọn khỏi ký túc xá. Em yên tâm, cấp trên đã sai người để mắt đến cô ta rồi. Cô ta chuyển đến đâu, người của chúng tôi sẽ thuê nhà cùng một khu với cô ta. Thế nên ngộ nhỡ anh trai em có đá Tôn Lăng Hy, em nhớ thông báo một câu, để cấp trên gọi người rút quân về.”

“Vâng ạ.”

“Anh trai em có hay dẫn bạn gái về nhà không?”

Im lặng một hồi lâu, Châu Tiểu Manh mới cất tiếng trả lời: “Không ạ.”

“Ồ, thế thì hiem thật, xem ra anh ta cũng khá nghiêm túc với cô gái này.”

Không nghe thấy Châu Tiểu Manh nói gì, Tiêu Tư Trí tưởng cô đã hết thắc mắc, anh liền bảo: “Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây, em chú ý an toàn nhé.”

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút báo ngắt kết nối. Châu Tiểu Manh ngồi ăn một bát cháo bát bảo mà hơn nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi cháo trong bát nguội ngời ngắt. Cô tháo tai nghe xuống, tiếp tục xúc cháo. Cháo trong căng tin trường chẳng bao giờ chín được hạt lạc, ăn lúc nào cũng có cảm giác sống sượng, nhai mãi hết cả răng.

Buổi chiều không có tiết nhưng cô chưa vội về nhà, cô gọi điện bảo tài xế là mình đi sinh nhật bạn nên không về ăn cơm tối. Thỉnh thoảng cũng gặp trường hợp này nên tài xế không hề sinh nghi, chỉ hỏi dò: “Vậy tầm mấy giờ cô về để tôi tới đón ạ?”

“Khoảng chín giờ, vẫn ở cổng Nam trường tôi.”

“Vâng ạ.”

Quãng thời gian buổi chiều được dành cho thư viện, cô chọn một cuốn văn học nước ngoài dày cộp rồi cầm cúi xem, tuốt đến khi loa trường mở chương trình radio vào tầm chập tối, cô mới trả sách rồi đi ăn cơm.

Bữa trưa ăn lưng lửng, giờ cái đói hành hạ dạ dày cô. Cô không dám ngã bệnh, cũng bởi Châu Diễm Chiêu đã quy định rất rõ ràng, bệnh thì tự móc tiền ra mà trả. Bát cháo nguội ngắt ăn tầm trưa ở căng tin khiến cô ngán tận cổ, cô bèn tản bộ ra con phố cổ nổi tiếng ở cổng Tây – nơi có sát sàt sạt là những quán ăn vặt và quán net chủ yếu do sinh viên của hai trường đại học gần đây mở.

Đồ xào bên ngoài có vị rất đậm lại bỏ quá nhiều bột nêm, ăn vào, mồm miệng khô không khốc, uống hết một chai sữa chua rồi mà vẫn háo. Tình cờ đi qua một con hẻm bên cạnh quán nét, thấy trong hẻm có chiếc tủ lạnh sáng lóa đề bốn chữ to đùng “Giải khát ướp lạnh”, cô liền rẽ vào mua một chai cô ca. Lúc cầm chai cô ca đi ra, bất ngờ có người gọi tên cô: “Châu Tiểu Manh!”

Cô ngoái đầu nhìn, ra là một gã con trai vai khoác ba lô, nhìn đáng vẻ cũng quen quen: “Có phải cậu là Châu Tiểu Manh học lớp hộ lý 3 không?”

Cô cảnh giác giắt lùi lại phía sau, gã bảo: “Tớ học lâm sàng, cậu nhớ chưa? Hôm chào mừng sinh viên mới, tớ đã điền vào tờ khai giúp cậu...”

Châu Tiểu Manh hoàn toàn không nhớ cậu ta là ai nhưng nom khuôn mặt ấy tươi cười nên cô cũng lịch sự đáp: “Xin lỗi... tớ không nhớ lắm...”

Sau lưng có cơn gió thốc mạnh, Châu Tiểu Manh nghiêng đầu toan tránh thì một bàn tay vươn ra từ trong bóng tối chộp lấy cánh tay cô. Hai tay cô túm chặt cánh tay đó rồi nghiêng vai quăng một cú thật mạnh khiến gã bay vèo qua đỉnh đầu, đập bốp xuống đất. Từ hồi nhỏ xíu chính Châu Diễm Chiêu đã dạy cô đòn Taekwondo này, bao năm rồi chẳng mấy dịp được lôi ra thực hành, dẫu sao kỹ thuật cũng không đến nỗi nào. Vừa đón ngã được một kẻ, cô liền quay đầu bỏ chạy ra đường cái, nhưng rảo chân chưa được mấy bước đã bị một bọn người ráo riết đuổi theo. Một gã chộp vai cô, ghì chặt cổ, giựt chiếc khăn tẩm thuốc mê, mùi tê xộc thẳng vào mũi khiến đôi chân bủn rủn, bụng bảo dạ biết chắc có chuyện chẳng lành. Những kẻ đuổi theo mỗi lúc một nhiều, có kẻ lấy khăn bịt kín mũi cô, cô vùng vẫy bực mắng, vừa nhịn thở vừa vùng chân đá hai kẻ nọ, chỉ mong thu hút được sự chú ý của người qua đường nào đó tình cờ lộ đầu vào con hẻm, nhìn lấy một cái. Hôm nay cô sơ suất quá, cứ nghĩ trong trường là an toàn nhất rồi, nói gì thì nói, người trong giới này ai chẳng biết cô là em gái của Châu Diễm Chiêu, huống hồ khu vực này lại do đàn em đặc lực của

Châu Diễm Chiêu là Cao Minh Tường phụ trách. Hồi khai giảng Châu Diễm Chiêu đã từng dặn cô, nếu xảy ra chuyện cứ đến tìm quán net Tường Long ở đầu phía Đông con phố.

Nào có ai ngờ, cô đang đứng cách quán net Tường Long có ba trăm mét thôi mà đã bị tập kích bất ngờ.

Tác giả có đôi điều muốn nói, diễn chơi thôi (đoạn thoại sau tán gẫu chovui là chính)

Cao Minh Tường: Anh Mười ơi, em bắt người về cho anh rồi đây...

Châu Diễm Chiêu: Mày bắt cóc em gái tao là cái quái gì thế hả?

Cao Minh Tường: Ở thì tại con bé dám chiến tranh lạnh với anh. Anh yên tâm, em trói nó, quăng lên giường cho anh rồi... ơ anh Mười rút súng làm gì thế... á anh Mười ơi đừng...

“Đoàng!”

Ngoại truyện

Chung Thụy Phong nói: “Nhìn cái mặt chú Mười kia, em là em lo lắm, đang sốt hết cả ruột đây này!”

Trương Tiền Chí lườm gã, đoạn hỏi một câu nhạt toẹt: “Chú mày lo cái gì?”

“Thì chú ấy chậm hiểu nên em lo chứ sao nữa! Thích thì tán đi, lại còn làm mình làm mẩy cơ, ngang phè như thế phỏng ích gì? Đàn bà thì phải nói ngọt nó mới nghe chứ!”

Mạch Định Lạc đang xem báo liền ngẩng đầu nhìn Chung Thụy Phong, rồi quay sang bảo Trương Tiền Chí: “Gọi cho thằng Sáu đi.”

“Tìm chú Sáu ạ?” Trương Tiền Chí ngậy ra một lúc.

“Nó học được, lại quen toàn bệnh viện nổi tiếng, tìm người đến khám cho thằng Chín xem nó bị bệnh gì.”

“Cái đệt!” Chung Thụy Phong ngoác mồm cười: “Hôm nay anh Cả lại nói truyện khôi hài thế chứ lại, nhất định là chị dâu ở nhà đang thoải mái với anh lắm đây!”

Mạch Định Lạc lườm gã, cái lườm này sắc lém như một mũi tên, khác hẳn với cái lườm vừa nãy.

Trương Tiền Chí vỗ đét vào lưng Chung Thụy Phong: “Đừng có mà xúc đúng chỗ phạm của anh cả như thế, biết thừa hai hôm nay chị dâu đã khó chịu thì chớ, lại còn nhắc đến làm anh cả mất vui à.”

“Hôm nay là valentine, các anh thì sướng rồi, chỉ có mình em là bơ vơ thôi, em mà làm mấy anh vui thì hóa ra em lỗ to à!”

Mạch Định Lạc đặt tờ báo xuống, dửng dưng bảo: “Nếu chú đã rảnh rồi thế thì chi bằng đi tìm cho bạn trai cho chị Bảy của chú đi.”

Chung Thụy Phong rút cổ, bảo: “Dạ em chẳng dám chọc vào chị Bảy đâu ạ. Mấy anh nói xem, chị Bảy có bí ẩn không cơ chứ, rõ ràng là nhỏ tuổi hơn chúng ta, thế mà suốt ngày cứ như bà cụ non. Hề nhắc đến đàn ông là chị gái này lại dứ em một cái bạt tai, mấy anh nói thử xem, hay chị ấy không thích đàn ông, hay là... lesbian...”

“Vớ vẩn!” Trương Tiền Chí bảo: “Đợt trước anh mày đến nhà nó lấy đồ, còn bắt gặp nó đang đánh nhau với người ta đấy... À mà cả hai người đang mặc áo ngủ vừa xô xát vừa cãi vã trong phòng khách, anh vừa bước vào thì con bé nhảy bổ ra, ôm chầm lấy anh, gọi cưng ơi, nó làm anh rùng cả mình, à mà lúc đó, ánh mắt thằng kia chỉ thiếu điều đục hai cái lỗ trên người anh thôi.”

“Có chuyện này thật à! Hai mắt của Chung Thụy Phong lóe sáng: “Sao anh không nói sớm! Đấy, thế chứ! Lần sau gặp chị Bảy em phải hỏi cho ra ngọn ngành mới được.”

“Cái tính của chú mày, thành công thì ít mà hỏng việc thì nhiều. Chú mày mà đi hỏi thì đánh rần động cổ, rồi em Bảy chẳng đời nào tâm sự với chú mày đâu.”

“Anh Năm ơi là anh Năm, anh thì nhất rồi! Hắn anh đã tính cả rồi đúng không, nói mau, bằng không em không lết nổi qua lễ tình nhân này đâu!”

“Hiếu Đình nhà chú vừa rời ra một cái là chú đã sinh sự rồi.”

Chung Thụy Phong hậm hực bảo: “Cái công ty dở hơi ấy lại đi tổ chức đào tạo kiểu khép kín chứ! Này thì lễ tình nhân! Lễ tình nhân mà cũng phải đi học à?! Đây có phải là cuộc sống của loài người không? Tối nay em nhất định phải đi đập bể kính của cái trung tâm huấn luyện ấy à xem!”

“Nhìn cái thể loại nhà chú kìa.” Mạch Định Lạc bảo, “Đập bể kính làm cái đếch gì, có cấm được công ty ấy thôi hợp hành, thôi học hành, rồi ngoan ngoãn trả Tổng Hiếu Đình về cho chú không hả.”

“Vậy phải làm sao đây hả trời.”

Trương Tiền Chí đứng bên cạnh cười cợt: “Bàn đến việc tán gái ấy à, thì anh chúng mình là số một, có điều, anh cả này, hôm nay thằng Chín này toàn nói năng linh tinh, anh đừng dạy nó dễ thế!”

Mạch Định Lạc nhìn cái vẻ nôn nóng của Chung Thụy Phong, không nén được vừa tức vừa buồn cười: “Nói rõ ràng thế rồi mà chú vẫn chưa hiểu à?”

Chung Thụy Phong làm mặt rầu rầu, bảo: “Thề là em không nghĩ ra.”

Trương Tiền Chí đành phải đập vào đầu nó, rồi bảo: “Vừa nãy anh cả nói gì? Nói cho cùng là phải nghĩ cách để công ty đó không hợp được nữa, mà cũng không tổ chức học hành được nữa?”

“Chọc thủng toàn bộ lớp xe của công ty đó!”

Trương Tiền Chí trợn mắt.

“Hay là, bảo thằng Mười Một sai người đến trộm sạch con dấu tài vụ của bọn nó!”

Trương Tiền Chí lại trợn mắt.

Chung Thụy Phong lắc đầu, bảo: “Em chịu, không nghĩ ra...”

“Phải giải quyết tận gốc! Chú nói xem, ai mới có quyền quyết định không tổ chức hợp hành, học hành ở công ty đó nữa?”

“Đương nhiên là lão sếp của bọn nó rồi!”

“Thì đấy!” Trương Tiền Chí nhẹ nhõm bảo: “Hiếu chưa?”

Chung Thụy Phong như sực tỉnh ngộ: “Em sẽ đi bắt cóc thằng sếp của cái công ty đó ngay bây giờ!”

Mạch Định Lạc đang nhấp tách trà, suýt thì phun cả nước trà ra đằng miệng, không thể nào nén nổi buồn cười. Trương Tiền Chí bưng mặt tỏ vẻ thất vọng, Chung Thụy Phong cười hì hì, bảo: “Thì mua đứt công ty đó là xong chứ gì! Mấy anh tưởng em không nghĩ ra hả, em đùa mấy anh thôi!”

Trương Tiền Chí vỗ bốp vào đầu thằng em một cái: “Càng ngày càng đồ đốn! Giờ lại còn biết giả ngu cơ đấy!”

“Em mà không giả ngu thì sao trên các anh cười được.” Chung Thụy Phong chân tình khuyên Mạch Định Lạc: “Anh cả này, nếu anh đã biết tổng thủ đoạn này, sao lại không ngăn được chị dâu đi làm, cứ mua đứt cái công ty mà chị dâu đang làm việc ấy thì có phải là xong rồi không!”

Sắc mặt Mạch Định Lạc sùng sĩa, còn Trương Trí Tài lại thở dài đánh sượt, rầu rầu bảo: “Lần này chị dâu chơi ác quá, từ hồi anh cả mua đứt công ty nọ thì chị ấy lại đi tìm việc ở chỗ khác...”

“Thì cứ mua tiếp!” Chung Thụy Phong bảo: “Đàn bà phụ nữ nữ ấy mà, cứ đeo bám đến cùng là chị ấy sẽ ngoan ngoãn đầu hàng thôi.”

Trương Tiền Chí lại thở dài: “Chú mày tưởng anh cả không nghĩ đến à, nhưng lần này thì chị dâu chơi ác thật...chị ấy lại đến làm ở CHINA NATIONAL PETROLEUM chứ...”

Khả năng Tiếng Anh của Chung Thụy Phong vốn đã kém, lúc ấy chỉ nghe loáng thoáng chưa kịp hiểu: “Công ty gì cơ...”

“CHINA NATIONAL PETROLEUM,” Trương Tiền Chí cười gượng: “Tên tiếng trung là Tập đoàn Dầu khí Trung Quốc, đứng thứ sáu trong bảng xếp hạng năm trăm tập đoàn hàng đầu thế giới.”

—

chú thích: Trương Tiền Chí, Mạch Định Lạc, Chung Thụy Phong là tên những nhân vật chính trong tuyển tập Tôi yêu xã hội đen – của Phỉ Ngã Tư Tồn. Trong đó Mạch Định Lạc là anh Cả, Trương Tiền Chí là anh Năm, Chung Thụy Phong là em Chín. Cô Bảy là Khương Viên. Mười Một là Lang Giang. Sáu là Dương Diên Lăng.

6. Chương 6

Mọi thứ trước mắt cô như nhòa đi, chân tay bủn rủn không tuân lệnh đầu óc, sức vùng vẫy cũng đuối dần... lúc cô sắp rơi vào tuyệt vọng thì đột nhiên có người nhảy ra gào toáng lên: “Mấy người đang làm gì đó?”

Cảm ơn trời, cảm ơn đất cuối cùng cũng có người nhìn thấy, hơn nữa còn lao vào quần nhau với bọn người nọ, có giọt nước bắn lên mặt cô, chẳng rõ là thứ gì... Thuốc mê mỗi lúc một ngấm, tay chân bải hoải, rồi bị bọn chúng lôi vào con ngõ nhỏ mà không sao vùng vẫy được, chỉ nghe có người chi hô: “Cháy rồi! Cháy rồi! Mau gọi cứu hỏa!”

Những chiếc bóng cứ lắc lư chập chờn, thế rồi cô ngất lịm đi.

Các nốt huyết trên người bị bấm đau nhói khiến cô giật mình choàng tỉnh, khi ấy trên trán đã đeo một túi đá, còn xung quanh là cả một đồng người đang xôn xao nhốn nháo: “May quá, tỉnh rồi! Tỉnh rồi...”

Cô chợt nhận ra mình đang nằm trên một chiếc ghế sofa, có người cầm quạt phe phẩy cho cô, còn có người đang đổi một chiếc khăn mặt mới toanh lau những giọt nước đá chảy ròng ròng trên trán cô. Cô thử cựa mình nhưng tay chân vẫn không chịu nghe lời, trong đám người ấy cuối cùng cô nhận ra một khuôn mặt quen thuộc, Tiêu Tư Trí.

Mũi anh ta sưng vù, trên đầu còn rớm máu, nhưng vết thương đã được băng bó sơ qua, anh ta nhoẻn cười với cô. Cơ thể Châu Tiểu Manh vẫn hơi lừ đừ, ánh mắt cô không dám nấn ná lâu, đành nhìn lảng đi chỗ khác. Lúc này, đám đông tách ra, có người bước vào, Châu Tiểu Manh nhận ra Tiểu Quang, người theo sát anh ta là Cao Minh Tường.

“Thưa anh Quang, anh xem...” Sắc mặt của Cao Minh Tường đầy lúng túng, đoạn giải thích với Tiểu Quang: “Bọn nó lẩn nhanh quá, chỉ kịp nhìn thấy một chiếc xe ô tô mười hai chỗ, màu trắng không lắp biển, bọn em không đuổi kịp...”

“Anh Mười bảo rồi, chẳng có gì to tát cả, đoán chừng có kẻ rắp tâm muốn dọa dẫm cô bé thôi. Có điều ngay chú mày cứ điều tra kỹ càng đi, ngay trên địa bàn của mình mà lại để bọn nó vuột mũi thế à.” Tiểu Quang quay sang nhìn Châu Tiểu Manh: “Thưa cô Hai, tài xế đang đợi bên ngoài, anh Mười bảo tôi đón cô về trước.”

Cổ họng Châu Tiểu Manh tắc tịt, cảm giác như đang ngậm một thứ quái quỷ gì đó, nghẹn nghẹn khó chịu vô cùng, mở miệng lên tiếng mà giọng cũng khàn khàn: “Tôi không đứng dậy được.”

Chân cô vẫn bủn rủn, Tiểu Quang bèn bước đến bế xốc cô lên, có điều cánh tay hắn vươn ra rõ dài, dáng vẻ cứng đờ giống như một đứa con nít đang ôm món đồ sứ quý giá. Lúc xuống lầu, Châu Tiểu Manh mới nhận ra đây là cửa sau của quán net Tường Long, xe đang chờ sẵn gần đó.

Tiểu Quang đưa cô vào bằng ghế sau, đóng cửa cẩn thận xong, hắn cũng leo lên ghế phụ đằng trước. Chiếc xe lướt đi êm ru, cánh tay Châu Tiểu Manh dần lấy lại sức lực, cô kéo gấu váy xuống đầu gối, lúc đầm đá có hơi quá đà làm chiếc váy bị bục chỉ.

Tiểu Quang không hề quay đầu lại, nhưng giọng điệu vẫn cất lên đều đều: “Anh Mười nói, tối nay anh ấy không về nhà, bảo tôi dặn cô, sau này đừng có mà lo chơi đi đâu mà không có tài xế. Gặp may được một lần chứ không có lấy lần thứ hai đâu. Giả sử cô bị bắt cóc thật thì cũng đừng mong anh ấy bỏ tiền ra chuộc.”

Hễ mở miệng là Tiểu Quang lại nói cái kiểu lạnh nhạt thường trực ấy. Nhưng Châu Tiểu Manh biết tổng, giọng điệu của Châu Diễm Chiếu khi nói ra câu đó phải cay độc hơn thế một vạn lần, cô có thể hình dung ra thái độ của gã lúc bấy giờ, ắt hẳn phải là một khuôn mặt khinh khỉnh, biết đâu gã lại nghĩ đây là khổ nhục kế do chính cô bày ra chưa biết chừng.

Châu Tiểu Manh vừa mệt vừa buồn ngủ, lên xe là thiêm thiếp ngay tức thì. Chỉ khi chiếc xe dừng bánh, người làm mở cửa xe thì cô mới thức tỉnh. Vừa thấy cô, ánh mắt dì Tôn thoáng vẻ hoảng hốt, song vẫn không đả động hỏi han gì. Châu Tiểu Manh lên lầu liền soi gương, lúc ấy mới để ý trên trán sưng vù một quả to như trứng gà. Sau đó, lúc tắm rửa lại phát hiện hai bên cổ tay đầy vết bầm tím, đầu gối sưng sứt tróc da, khi tắm táp đã cẩn thận rồi mà miệng vết thương vẫn chạm nước, xót điếng người. Hộp thuốc lại để dưới nhà, với cả vết thương cũng nông, không rách máu, thấy người mệt mệt, cô bèn lấy khăn mặt lau tạm, sau đó ngã vật xuống giường và ngủ ngay tắp lự.

Có lẽ di chứng của thuốc mê đã khiến cô miên man với nhiều mộng mị. Cô mơ thấy mình lúc còn bé xíu chỉ chừng ba bốn tuổi, cũng là tầm đã biết để ý mọi việc xung quanh. Kí ức rõ nét nhất về thuở ấu thơ hóa ra lại là hình ảnh của chính mình trong một chiếc đầm màu hồng. Bấy giờ cô đang nhào người trên bệ cửa sổ, giương mắt nhìn Châu Diễm Chiếu ngồi vắt vẻo trên cành cây, lúc ấy gã khoảng độ tám chín tuổi, hầu như ngày nào cũng leo trèo nghịch ngợm.

“Đồ lợn sữa béo ú!” Hồi nhỏ, cô có một khuôn mặt tròn lẳn, múp míp như trái táo, người lớn ai nhìn cũng yêu, chỉ có mỗi mình gã gọi cô là con lợn sữa béo ú.

Tuy còn bé nhưng cô cũng hiểu sự châm biếm trong lời gã nói.

Thấy cô không xi nhê gì, gã lẽ lười lêu lêu: “Đồ con ghê”

Gã cầm cành cây chọc cô, nhưng giữa hai người là một khoảng cách khá xa, cành cây cùng lắm chỉ hươ hươ trước mặt cô mà thôi, có điều cái thứ xanh lè ấy vừa quét qua làm cô giật bắn mình khóc thét lên rồi cuống cuống chạy đi tìm mẹ. Cô biết mẹ đang ở phòng bên cạnh, cô vừa khóc vừa gõ cửa. Châu Bản Lễ ra mở cửa, thấy thế ông liền nhấc bổng cô lên: “Con sao thế Tiểu Manh?”

Cô bặm môi ghen ngào gọi: “Mẹ ơ!”

“Mẹ phải tăng ca mất rồi.” Châu Bản Lễ vừa vỗ về vừa móc khăn tay lau nước mắt cho cô: “Sao thế? Ngoan nào, đừng khóc nữa nào...” Cô thút thít chỉ về phía phòng mình. Châu Bản Lễ bế cô về phòng, đúng lúc Châu Diễm Chiếu đang giơ trạc ná tính nhắm bắn hòn đá qua cửa sổ, hòn đá đập bốp vào bệ cửa nảy lên, suýt thì lao về phía ông bố. Châu Tiểu Manh giật mình òa khóc, Châu Bản Lễ cau sừng quát: “Thằng ranh Châu Diễm Chiếu này!”

Hiển nhiên Châu Diễm Chiếu không ngờ được rằng Châu Bản Lễ sẽ bế Châu Tiểu Manh vào. Gã giật bắn mình, chỉ kịp thét lên một tiếng rồi lảo đảo ngã nhào xuống đất.

Châu Tiểu Manh vẫn nhớ mang máng, Châu Diễm Chiếu bị gãy tay, phải nằm bệnh viện một quãng thời gian dài, về nhà mà vẫn phải đeo bó bột. Bấy giờ, Châu Diễm Chiếu đang học tiểu học, nhưng lại nghỉ mất toi ba tháng bài vở, mẹ cô phải dạy bổ túc cho gã từng bài một. Lúc học bài, Châu Diễm Chiếu rất ghét cô cứ lớn vồn xung quanh, nhưng cũng không dám công khai bắt nạt cô. Nhân lúc không có ai, gã mới chửi cô là “Đồ con ghê!”, “Đồ sao chối!”, có lần bị Châu Bản Lễ bắt quả tang, với tính cách nóng nảy thời trai trẻ, Châu Bản Lễ vớ ngay bức tượng tuần mã tráng men ba màu từ đời Đường để ném thẳng con trai.

Thấy cả một bức tượng sứ to đùng sắp lao về phía Châu Diễm Chiếu, mẹ cô liền lao ra kéo Châu Diễm Chiếu vào lòng, lưng bà hứng trọn bức tượng, về sau phải tức tốc đến bệnh viện khâu mười mấy mũi liền. Kể từ sau vụ đó, Châu Bản Lễ không bao giờ đánh con nữa. Mà cũng kể từ đó, Châu Diễm Chiếu dần tỏ ra hòa nhã với cô hơn. Lúc cô vào tiểu học, nom tình cảm đầm thắm giữa hai người chẳng khác nào anh em ruột thịt đích thực.

Châu Diễm Chiếu của những năm mười mấy tuổi đã là nhân vật nổi cộm nổi坎 khắp phía đông thành phố. Toàn thành có cả thấy mấy chục trường trung học, nhưng nghe tới cái tên “Châu Diễm Chiếu” không ai là không biết, nhất là biệt danh “anh Mười liêu”. Đạo đó công việc làm ăn của Châu Bản Lễ đang trên đà thịnh vượng, ông bỏ ra một món tiền lớn, cố nhét thẳng con trai vào học trường danh giá, nhưng thành tích của thằng quý tử nhà ông vẫn đứng thứ nhất từ dưới lên, còn gây gổ thì luôn xếp hàng đầu từ trên xuống.

Châu Tiểu Manh nhỏ hơn Châu Diễm Chiêu mấy tuổi, thỉnh thoảng cũng nghe mấy gã đàn anh lớp trên thì thầm to nhỏ về những chiến công lừng lẫy của gã. Ví dụ như quyết chiến với một gã đại ca nào đó chỉ vì một đứa con gái... mà nói đúng ra phải là hỗn chiến, cả đám choai choai bắt chước phim hành động Hồng Kông vác dao inox, phăm phăm lao xuống đường chặt chém tới tấp. Tuy nhiên chiến tích tối ngày hôm đó có vẻ như không gây tổn thất về mạng người, bởi lẽ trận chiến vừa mở màn thì có một ông bác nghe ngóng tin tức ở đâu chạy vội tới, xách cổ Châu Diễm Chiêu, đạp ột cái rồi lôi lên xe, đưa thẳng về chỗ Châu Bản Lễ. Ông bác này có kể lại ngọn ngành sự việc như sau, tuy Châu Bản Lễ không đánh đập thẳng con trai nhưng quyết không bỏ qua. Ông bắt nó phải quỳ nguyên một đêm trên con đường rải đá cuội sân sau nhà, thậm chí còn phạt nhịn cơm, chỉ có mình Châu Tiểu Manh nửa đêm nửa hôm len lén vào nhà bếp, lấy trộm bánh bao dấm dúi tuồn ra cho gã.

Năm đó, Châu Tiểu Manh chừng mười tuổi, tóc ngắn cùn cớn giống Maruko, trên người chòng bộ áo ngủ nhân hiệu nổi tiếng – quà Châu Bản Lễ đi Hồng Kông mua về. Cô bé ngồi chồm hổm bên cạnh Châu Diễm Chiêu đang ngón nga ngón ngiên bánh bao, vừa ngáp vừa tò mò hỏi: “Anh ơi, ai cũng bảo bạn gái anh đẹp lắm, thật thế à?”

Châu Diễm Chiêu nghẹn bánh bao, trợn trừng mắt, gườm gườm nhìn cô bé Châu Tiểu Manh trắng nõn như là búp bê. Lâu sau, miếng bánh bao mới xuôi xuống cổ họng, gã bảo: “Bạn gái nào?”

“Thế sao hôm nay anh lại đánh nhau?”

“Bớt hóng hớt chuyện người lớn đi.”

Đôi mắt lóng la lóng lánh của Châu Tiểu Manh cứ dán lấy Châu Diễm Chiêu cho đến khi da mặt gã nóng bừng cả lên, bằng một lúc, gã then quá hóa giận đành bảo: “Được rồi! Bao giờ có dịp sẽ cho em gặp.”

Tiếc thay tính nhẩn nại của Châu Diễm Chiêu tệ thì khỏi phải nói, nhao nhao cái gã đã chia tay cô nàng kia, chẳng để Châu Tiểu Manh có cơ hội biết mặt. Lúc Châu Tiểu Manh chính thức bắt gặp Châu Diễm Chiêu tay trong tay với bạn gái, huỳnh hoang vênh váo với đời, thì cô đã mười bốn tuổi, sắp tốt nghiệp cấp hai rồi còn đâu.

Bấy giờ Châu Diễm Chiêu đã ngấy cái trò đấm đá, nghe đồn gã đã leo lên vị trí “đại ca” thống lĩnh cả đám choai choai, thành thử làm gì cũng tỏ rõ tác phong ông cụ non, người ta thường thấy gã chễm chệ trên con xe harley lượn ra lượn vào suốt cả ngày. Tuy mấy lần Châu Bản Lễ dọa sẽ tháo tung con xe đó ra, nhưng nhờ mẹ Châu Tiểu Manh khuyên giải nên ông cụ mới không động tay động chân.

Mẹ Châu Tiểu Manh có tên thời con gái là Diệp Tư Dung, bà và Châu Bản Lễ kết tóc xe tơ

đã mười năm mà tình cảm vợ chồng vẫn mặn nồng như thửa nào. Mấy người anh em kết nghĩa của Châu Bản Lễ đều biết, Châu Bản Lễ gần bước chẳng chịu nghe ai, trừ phi có Diệp Tư Dung góp lời thì tám mươi, chín mươi phần trăm là nên chuyện.

Diệp Tư Dung bảo: “Con trai vào cái tầm này rất dễ nổi loạn, cũng bởi cái tuổi chúng nó đang dư thừa sức lực, bây giờ anh không cho thằng bé đi xe phân khối lớn, ngộ nhờ nó bứt rứt chân tay rồi phá bĩnh gây chuyện, há chẳng phải rách việc hơn sao?”

Thấy cũng đúng nên về sau Châu Bản Lễ không dă động gì đến vụ chiếc xe phân khối lớn của thằng trời đánh kia nữa.

Châu Tiểu Manh gặp bạn gái của Châu Diễm Chiêu trong một dịp hoàn toàn tình cờ. Vừa lên cấp ba, cô đã lọt vào mắt mấy thằng con trai. Châu Tiểu Manh của tuổi mười bốn chưa dậy thì hết nhưng càng ngày càng trở nét của Diệp Tư Dung. Trong khi đó, vẻ đẹp của Diệp Tư Dung chỉ có thể dùng từ “đáng kinh ngạc” để hình dung. Cô bé Châu Tiểu Manh mũm mĩm thời cấp hai đã chẳng thấy đâu, thay vào đó là khuôn mặt tốp như hạt dưa, da trắng nõn sáng ngời như tuyết, dáng người dong dỏng cao, đứng giữa một lũ con gái cùng trang lứa đúng là hạc lạc giữa bầy gà, hậu quả của việc học hành căng thẳng và bài vở nặng nề.

Bị mấy thằng con trai cấp ba giở trò chặn đường mấy lần, thậm chí có lần bọn nó còn động tay động chân, buộc lòng Châu Tiểu Manh phải mách với Châu Diễm Chiêu. Châu Diễm Chiêu cầm đầu một đám đàn em cưỡi toàn xe phân khối lớn, ngồng nghênh phóng vào sân trường cuốn theo bụi tung mù mịt. Ngồi sau xe gã là một em xinh xẻo, đương nhiên là cô bạn gái mới tán đổ. Buổi chiều truyền thuyết trong lịch sử trường

trung học số bốn Huệ Từ diễn ra đúng vào tầm tan học. Khi đó, học sinh tràn ra ngoài sân như dòng nước lũ, để tận mắt chứng kiến cảnh Châu Diễm Chiêu dẫm lên tay một thằng nào đó, đồng thời khom lưng cầm một chiếc điện thoại to như viên gạch đập vào đầu nó: “Hôm nay tao không giẫm nát tay mày là vì tao nể tình ông bà bà mày đã vất vả nuôi nấng mày suốt mười bảy năm trời, mày có bị tàn phế ra đấy thì cũng chỉ tội hai cụ. Có điều kể từ nay trở về sau, em gái tao mà thiếu một cọng lông tơ nào, tao sẽ băm nhỏ bọn mày ra thành tám mảnh rồi quăng cho chó nó ăn!”

Kể từ đó, dù Châu Tiểu Manh có sống lặng lẽ đến mấy đi chăng nữa thì tên tuổi cô cũng nổi như cồn. Suốt quãng thời gian trung học, không một ai còn dám bén mảng tới tán tỉnh cô bé nữa. Thậm chí mấy thằng con trai cá biệt thấy cô cũng phải lịch sự cúi đầu, chúng sợ cái mắt hại cái thân.

7. Chương 7

Châu Tiểu Manh tỉnh dậy với một thân xác rã rời, khắp người dính nhớp mồ hôi. Dì Lý đỡ cô dậy, bón cho cô nửa cốc nước, đoạn bảo: “Cô ơi, cô sốt rồi này.”

Cả một đêm nằm mơ, mãi đến giờ phút này, dường như vẫn chìm đắm trong cảnh mộng ấy, dì Lý chỉnh lại gối đầu giường để cô ngả người được thoải mái hơn, dì hỏi: “Cô muốn ăn chút gì không ạ?”

Cổ họng Châu Tiểu Manh đau rát, giọng khàn khàn, chẳng rõ là do di chứng của thuốc mê từ hôm qua, hay do cơn sốt nữa: “Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ rưỡi rồi ạ.” Dì Lý đã quá rõ thói quen của cô, bà liền bước đến bên cửa sổ, kéo mở tấm rèm vừa dày vừa nặng đang chắn che ánh sáng mặt trời, nhưng chỉ hé hé rồi bảo: “Cô vừa mới hạ sốt, tốt nhất chớ nên ra gió.”

Toàn thân Châu Tiểu Manh nhũn ra như sợi bún, cô dựa vào đầu giường, khẽ bảo: “Tôi phải lên lớp.”

“Cậu Tiểu Quang gọi điện xin phép cho cô nghỉ hai ngày rồi ạ.”

Châu Tiểu Manh uể oải toan nhắm mắt. Căn phòng cô nằm quay ra góc tường đông nam của sân vườn, có thứ gì đó xanh xanh đỏ đỏ nằm mắc trên ngọn cây chìa ra ngoài bờ tường – vô tình lọt vào mắt cô, cô hỏi: “Ngoài kia có cái gì thế?”

Dì Lý nhô đầu ra nhìn, đáp: “Chẳng rõ bóng bay của ông tướng nhà nào lạc đến đây, rồi mắc ở cây nhà mình cô ạ.” Vừa quay vào, bà đã thấy Châu Tiểu Manh dợm rời giường, bà vội vàng vàng chạy đến dìu cô: “Cô ơi, cô cứ nghỉ thêm một lúc nữa đi.”

Châu Tiểu Manh thấy quả bóng bay có hình Cừu Vui Vẻ mắc kẹt trên cành cây đang rung rinh trong gió. Cô chớp mắt rồi bảo: “Không sao, tôi đổ mồ hôi nên muốn đi tắm một cái.”

Dì Lý nghĩ cô mà tắm thì lâu phải biết, bà bèn đi lấy khăn tắm rồi cũng lui ra ngoài. Châu Tiểu Manh khóa trái cửa phòng, khóa luôn cả cửa nhà tắm, cô mở vòi xả nước vào bồn, thấy ổn rồi cô mới dám bóc máy gọi cho Tiêu Tư Trí.

“Thưa thầy Tiêu, em bị ốm, gia đình đã xin phép cho em được nghỉ hai ngày, em gọi điện báo thầy biết.”

“À được. Em đã thấy đỡ hơn chưa? Tối qua tôi đi ăn cơm tình cờ gặp em bị giật túi, bọn chúng đông quá mà tôi chỉ có một mình, lúc đó đành hô hoán báo cháy, may có nhiều người chạy tới giúp nên bọn du côn kia mới tản ra.”

Châu Tiểu Manh biết anh đang lấy lý do thoái thác nên đành bảo: “Em cảm ơn thầy Tiêu ạ, may lúc đó có thầy đi ngang qua.”

“Đừng khách sáo thế, tối qua anh trai em đã cảm ơn tôi rồi.”

Châu Tiểu Manh sững sốt, Châu Diễm Chiêu ư? Gã đã gặp Tiêu Tư Trí rồi? Liệu đây có phải mục đích khiến Tiêu Tư Trí thả bóng bay không? Xưa nay Châu Diễm Chiêu chẳng bao giờ bận tâm tới những chuyện này, sao gã lại đi gặp Tiêu Tư Trí?

“Anh trai em quan tâm đến em lắm đấy, anh ấy hỏi thăm rất nhiều việc về em, bao gồm thành tích thế nào, quan hệ qua lại bạn bè ra sao, à, còn nữa, bình thường ngoài giờ học hay đi với ai nhất?” Tiêu Tư Trí ngưng một lúc, lại bảo: “Anh trai em nói, không ngờ ngay gần trường mà vẫn bị cướp giật, mong nhà trường quan tâm hơn đến vấn đề an toàn của sinh viên. Thế này vậy, bao giờ khỏi bệnh, em nhớ ghé văn phòng tôi.”

Rõ ràng Tiêu Tư Trí vẫn có chuyện muốn nói với cô, nhưng anh lo cô ở nhà bị quản chế, nên đành úp úp mở mở như vậy cái đã.

“Vâng ạ, em cảm ơn thầy.”

“Em cứ yên tâm dưỡng bệnh đi nhé. Tạm biệt em.”

“Em chào thầy ạ.”

Cô tắm rửa rồi khoác lên mình một chiếc áo bông sạch sẽ, tự nhiên cảm giác nhẹ nhõm hơn bao nhiêu. Trên kệ đầu giường có bày sẵn thuốc và cốc nước, cô nhắc lên xem, thấy chúng chỉ là thuốc cảm cúm và thuốc giảm sốt đã được dùng với phần nào, thế mà bản thân cô chẳng nhớ gì cả. Có lẽ đêm qua ngủ say quên cả trời đất, thậm chí đi Lý vào phòng lúc nào mà cô cũng chẳng hay.

Tuy đã hạ sốt nhưng vẫn thấy người ngợp uể oải rệu rã, cô vén chăn, định bụng ngủ bù, đột nhiên một sợi tóc ngắn cùn vừa đen vừa cứng vương trên chiếc gối trắng muốt lọt vào mắt cô.

Cô là người “cuồng sạch sẽ”, ga giường ngày nào cũng phải thay mới. Sợi tóc này hiển nhiên không thuộc về cô rồi. Cô vươn tay nhón sợi tóc ấy lên, ngơ ngác nhìn một lúc rồi nhắc điện thoại, gọi cho Châu Diễm Chiêu.

Nghe giọng Tiểu Quang qua điện thoại, cô liền hỏi: “Anh tôi đâu?”

“Anh ấy có việc, đang bận.”

“Bảo anh ấy nghe máy đi.”

Tiểu Quang vẫn rần như đá, hần nhắc lại lời mình: “Anh Mười đang bận.”

Cô gác máy, tự nhiên thấy thất vọng nào nề. Cô mở tủ, vợ luôn một bộ quần áo để thay, rồi xuống lầu.

Dì Lý thấy cô xuống thì ngạc nhiên lắm: “Thưa cô? Cô xuống rồi đấy ạ, cô có muốn ăn gì không?”

“Tôi muốn ra ngoài.”

“Thế để tôi gọi lái xe.”

“Để tôi tự gọi xe.”

Dì Lý bảo: “Cậu Mười đã dặn rồi ạ, cậu ấy nói dạo này ngoài đường phức tạp lắm, để tài xế đưa cô đi thì hơn.”

“Anh ấy nói lúc nào?”

Dì Lý sững lại một lúc, sau bảo: “Mấy ngày trước ạ...”

“Mấy giờ đêm qua anh ấy về?”

Dì Lý cười gượng: “Tối qua tôi đi ngủ sớm quá, cũng chẳng rõ cậu Mười có về không nữa.”

“Thôi, đi đi gọi lái xe đi.”

Thực lòng cô chẳng muốn ra ngoài, nhưng càng không muốn quần chân trong nhà. Vừa ngồi lên xe, tài xế hỏi cô: “Thưa cô muốn đi đâu ạ?” Lúc này Châu Tiểu Manh mới nhận ra đây là tài xế của Châu Diễm Chiêu chứ không phải anh Dương vẫn đưa đón mình thường ngày. Châu Tiểu Manh chỉ biết anh ta họ Giả, tính kiệm lời giống Tiểu Quang.

“Đến bệnh viện.”

Nhiều ngày rồi cô chưa hề ghé qua bệnh viện, hằng tháng cô chỉ được phép đi qua thăm mẹ hai lần, nếu như dám vụng trộm ghé thăm hoặc vượt quá số lần quy định ấy đâu chỉ một lần thì Châu Diễm Chiêu sẽ có biện pháp khiến cô phải cảm thấy hối hận bằng được thì thôi, thành thử cô cũng không dám trái lời. Tháng nay còn một lượt thăm viếng nữa, xong hôm nay là coi như hết.

Bệnh viện vẫn vậy chẳng có gì thay đổi, phòng bệnh của Diệp Tư Dung sạch sẽ gọn gàng, chỉ có tiếng máy móc vận hành đều đều. Y tá vừa giúp bà lau người, từ ngày làm phẫu thuật mở hộp sọ đến nay, đầu bà luôn trong tình trạng sưng phù, khuôn mặt méo mó dị dạng, chẳng còn nhìn ra nét đẹp năm nào.

Châu Tiểu Manh nắm chặt chiếc túi rồi ngồi xuống cạnh giường, cô se sẽ gọi: “Mẹ ơi.”

“Con vẫn khỏe, ở trường rất vui... có bạn nam học khoa được theo đuổi con, nhưng con chưa vội trả lời cậu ấy. Con thấy mình vẫn nhỏ... mẹ ơi, bây giờ mẹ tỉnh dậy cho con lời khuyên thì tốt biết mấy. Kỳ này con chọn đôi ra hai môn, nhưng khoa của con phải năm năm mới tốt nghiệp được, tốt nghiệp xong con sẽ tự tay chăm sóc mẹ... Chẳng rõ y tá mới có được không, cô ấy có làm mẹ bị đau không...”

Cô nói rất nhiều cho đến khi mồm miệng khô rát, mà chủ yếu toàn những câu chuyện bịa đặt, thỉnh thoảng không rõ phải kể gì tiếp theo nên cô thường ngừng lại giữa chừng. Thực tình cô không muốn kể ra những sự thật sờ sờ kia, trước đây bác sỹ từng nói, vỏ não của mẹ cô đã chết, phải sống đời sống thực vật, tuy tìm vẫn đập nhưng đành dựa vào các thiết bị duy trì hô hấp.

Trên đời này dễ chừng chỉ có mình cô là vẫn mong Diệp Thận Dung có thể nghe thấy.

Cô ngồi bên giường mẹ rất lâu, mãi đến khi sắc trời sụp tối, y tá bước vào thay bình dịch dinh dưỡng, thấy cô liền đánh tiếng chào hỏi: “Cô Châu lại đến thăm mẹ đấy à?”

“Vâng ạ.”

“Tiền viện phí tháng này đã chuyển khoản rồi, nhưng có mấy loại thuốc vừa tăng giá, viện phí của tháng sau có khả năng sẽ nhiều hơn mấy trăm. Bác sỹ Từ có dặn, bảo tôi nói trước với cô.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Y tá ra khỏi phòng cũng là lúc cô đứng dậy. Cô nói với người mẹ đang nằm im lìm trong vô thức của mình: “Mẹ ơi, con đi đây, một thời gian nữa con lại đến thăm mẹ.”

Từ trước đến nay, mỗi lần rời bệnh viện, chưa bao giờ cô muốn về nhà ngay, cô bảo tài xế đưa mình đến một quán ăn nhanh, mua một suất hamburger ăn lót dạ. Gã họ Giả hiếm khi đưa đón cô, thấy cô vào tiệm ăn nhanh thì lấy làm ngạc nhiên lắm, song người của Châu Diễm Chiêu luôn có quy củ phép tắc, những thứ không nên hỏi thì không bao giờ hỏi. Ăn uống xong xuôi, cô lại bảo tài xế đưa mình đến trung tâm mua sắm. Xem chừng Châu Diễm Chiêu đã dặn dò là phải bám sát nhất cử nhất động của cô, nên mới có chuyện gã bám theo cô nhằng nhằng như một cái đuôi vào bất cứ nơi đâu, kể cả là cửa hàng đồ lót.

“Anh ra cửa đứng đợi tôi.”

Tài xế không nói cũng đỡ, gã đành bảo: “Anh Quang đã dặn tôi rồi ạ.”

Nhớ tới khuôn mặt lạnh như tiền của Tiểu Quang, Châu Tiểu Manh có cảm giác như tông phải một bức tường vừa lạnh vừa cứng. Cô bấm bụng chọn vài bộ áo ngủ mang ra quầy thanh toán.

Tài xế định đỡ túi hộ cô nhưng cô nhanh tay ôm cái túi vào lòng mình, gã tài xế đành leo theo cô ra bãi đỗ xe. Đột nhiên từ đằng xa thấy có bóng người đứng cạnh ô tô của bọn họ, phản ứng đầu tiên của gã là kéo cô giấu ra sau lưng. Thoạt đầu, người nọ đang đứng hút thuốc cạnh chiếc xe, vừa thấy bọn họ liền quẳng đầu thuốc đi, tài xế thở phào nói: “Anh Mười ạ.” Rồi ngay lập tức đã hỏi: “Sao anh lại ở đây một mình?”

Cách đó không xa có một chiếc Mercedes nháy đèn thay cho câu trả lời, chính là chiếc xe chở vệ sĩ đây rồi. Châu Diễm Chiêu châm thêm một điếu thuốc, chiếc hộp quẹt tóe lửa, rót sáng lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của gã, chẳng thể nhận ra khuôn mặt ấy đang giận hay đang vui. Tài xế tiến lên mở cửa xe, Châu Tiểu Manh ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau.

Nom Châu Diễm Chiêu uể oải, mà không hề có hơi rượu, song người cũng chẳng thiết nói chuyện. Vừa ngồi xuống, gã đã nhấc tay gác lên lưng ghế, Châu Tiểu Manh nhét đồng túi xuống dưới chân mình, gã nói: “Quần áo mặc hằng ngày cũng là tiền của tôi, em tiêu không thấy xót à, một lần mà mua nhiều thế.”

Châu Tiểu Manh không đáp, cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe rời khỏi bãi đỗ của khu bách hóa vào lúc phố phường đang tầm tấp nập, ánh đèn đường rọi vào khoang xe chỉ thấy toàn khối thuốc mịt mù mà Châu Diễm Chiêu phì phèo nãy giờ. Vì không được phép mở cửa sổ, tài xế đành bật quạt thông gió, cộng thêm hơi hé cửa sổ trần chừng một đốt tay thì mới thoáng hơn chút đỉnh. Châu Tiểu Manh trầm ngâm suốt quãng đường, mãi đến khi về nhà họ Châu, người làm mở cửa xe, định dỡ túi hộ cô nhưng cô vẫn khẳng khái đòi tự mình cầm.

“Gì mà báu thế?” Châu Diễm Chiêu cười khẩy, đoạn giằng lấy xem, thế rồi cái áo lót bằng ren nửa trong suốt treo lủng lẳng trên ngón tay gã, thậm chí còn không to bằng một chiếc khăn mùi soa gấp lại. Thoạt đầu Châu Diễm Chiêu hơi sững sờ, kể đó liền phá lên cười. Tài xế và người làm đứng cạnh bên đều giữ im vẻ mặt nghiêm túc coi như không thấy gì. Châu Tiểu Manh vừa bực vừa cuống, trong khi Châu Diễm Chiêu lại coi điều đó như một trò đùa, ánh mắt gã nhìn cô đầy xoi mói: “Ồi giờ ơi thẩm mỹ, nhìn cái màu này mà xem, em mặc á? Xấu diên lên được!”

Châu Tiểu Manh giật phắt cái áo từ tay gã, quơ đồng túi rồi hỗn ha hỗn hển chạy biến lên lầu, vừa đặt chân vào phòng, toan sập cửa thì bị Châu Diễm Chiêu nhanh tay chặn lại: “Đã mua cả rồi, giờ không định mặc cho tôi xem à?”

“Ai bảo em mua để mặc cho anh xem?”

“Vậy để ai xem?”

“Chẳng ai cả, thích thì mua!”

Châu Diễm Chiêu giằng lấy đồng túi từ tay cô, gã bóc hết xuống giường, dần đó chọn lựa hồi lâu rồi chỉ vào một bộ: “Mặc bộ này vào.”

“Không!” Châu Tiểu Manh vợ lấy đám quần áo nhét vội vào chiếc túi. Châu Diễm Chiêu phá lên cười, tiện thể ngã lưng xuống chiếc giường của cô, giọng từ tốn bảo: “Hôm nay vừa đi thăm mẹ về đã mua ngay đồng này, giờ định làm hàng cái nổi gì nữa? Muốn nhử trai cũng là cả một nghệ thuật, làm không khéo lại khiến người ta phát ngấy, mất cả chì lẫn chài, giờ lại đứng ngay ra đó.”

Châu Tiểu Manh lạnh nhạt bảo: “Thì em đâu hiểu sở thích của đàn ông, nói chính ra, đã yêu đương bình thường bao giờ đâu mà bằng được anh, số đàn bà anh qua lại còn nhiều hơn cả số phụ nữ em từng gặp trong đời ấy chứ.”

Châu Diễm Chiêu có vẻ khoái chí bảo: “Có tiền bộ đấy, giả dồ cũng giống ra trò, ít ra cũng khá hơn lần trước.”

Tác giả tâm sự: sắp có màn giường chiếu, nhưng mệt quá, không viết nổi. Lưng đau tay mỏi, toàn húp cháo xong đi ngủ. Hôm nay bạn nên update muộn xịu. Chúc mọi người ngủ ngon.

8. Chương 8

Châu Tiểu Manh nhìn gã tròn chặn đúng ba phút rồi bất ngờ vòng tay ra sau, tự cởi khóa váy mình. Cô tụt chiếc váy đang mặc trên người xuống, cởi cả đồ lót, thay bằng bộ gã vừa chỉ, thay xong cô mới ngẩng lên nhìn gã: “Anh hài lòng rồi chứ?”

Gió đêm lùa qua ô cửa sổ không khép, mang chút se lạnh vờn quanh thân cô, cô nghe gai ốc nổi khắp mình mẩy. Châu Diễm Chiêu cất tiếng ậm ừ, chẳng rõ đang vui hay đang bực. Nhìn cái vẻ khoanh tay kiểu chẳng mấy bận tâm, người dựa hờ vào đầu giường của gã, Châu Tiểu Manh đâm bực, cô nhặt chiếc váy rơi

dưới sàn, mặc vào người rồi quay lưng bỏ ra ngoài. Ấy thế mà, khi bàn tay cô vừa vặn được nắm đầm cửa thì gã đã nhanh tay ấn sập cánh cửa lại, chỉ kịp nghe rầm một tiếng, liền sau đó, gã kéo mặt Châu Tiểu Manh lại, đoạn nhai ngấu nghiến bờ môi cô. Gã cứ nhai cắn cho đến khi môi cô hằn lên một cặp vết răng sâu hoắm, gã mới chịu thôi. Mùi hương của gã bao trọn lấy hơi thở cô: “Sao hôm nay lại đến thăm bà ta?”

“Để nhắc mình nhớ, ai là người khiến bà ấy phải nằm liệt giường.”

“Ái chà!” Gã buông tiếng cười khẩy: “VẬY RA TÔI PHẢI CẨN THẬN HƠN MỚI ĐƯỢC.” Nói thế nhưng gã vẫn kéo cô vào lòng, đoạn dần cánh tay, đẩy cô ngã xuống giường, Châu Tiểu Manh nhoèn một nụ cười hớp hồn, kể đó, cô vươn tay choàng qua cổ gã: “Anh, thế rốt cuộc anh có yêu em không?”

Châu Diễm Chiêu phá lên cười, môi gã rờ lên môi cô, tay tranh thủ lột chiếc áo trên người cô ra: “Yêu em ấy à? Điều gì đã khiến em suy diễn như thế?”

“Tốt nhất anh đừng nên yêu em,” Cặp mắt trong suốt của cô đầy lệ rưng rưng chực tuôn: “Có thể mới làm em bớt yêu anh...” Cô hơi nghech mặt, toan đặt một nụ hôn, song Châu Diễm Chiêu lại né tránh bờ môi cô: “Diễn quá đà làm mất cả vui.”

Gã buông cô ra, ngồi xuống một bên mép giường, tay châm điếu thuốc. Cách nhau chỉ một làn khói trắng, vậy mà Châu Tiểu Manh vẫn có cảm giác con người gã đang ở một nơi rất xa, rất cao so với mình. Cô nhồm dậy, vớ lấy ga giường bọc tạm cơ thể mình, đoạn hỏi Châu Diễm Chiêu: “Vậy anh yêu Tôn Lăng Hy à?”

“Cô là cái thá gì mà dám hỏi tôi điều đó?”

Châu Tiểu Manh nói: “Vâng, em đang lên cơn điên ấy mà, anh đừng chấp.” Cô đứng dậy đi về phía nhà tắm, ở trong đó cô xả nước đánh răng, đánh răng xong lại tắm, ngồi trong đó bao lâu mới chịu ra. Cứ tưởng Châu Diễm Chiêu đã bỏ đi từ lâu nhưng không hiểu sao gã vẫn ngồi lì một chỗ phì phèo hết điếu này sang điếu nọ, căn phòng sặc lên mùi thuốc, dù cửa sổ vẫn mở toang.

Cô kéo chiếc chăn rồi ngả lưng xuống giường, chẳng thiết bận tâm. Bỗng nghe Châu Diễm Chiêu hỏi: “Trong nhà tắm, cô khóc cái nỗi gì?”

“Em không khóc.”

“Cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa, tôi không yêu cô, dù là tình anh em thì giữa chúng ta cũng hết sạch từ lâu rồi.”

Châu Tiểu Manh vẫn quay lưng về phía gã, giọng cô cất lên rắn đanh: “Anh có muốn làm không, không muốn thì xéo!”

Châu Diễm Chiêu dập điếu thuốc rồi xoay mặt cô lại, thấy trên gương mặt cô có vệt nước nước chưa kịp khô ẩm ướt, gã hơi nheo mắt: “Lau nước mắt đi, cô ra ngoài mà xem có con điểm nào suốt ngày vác cái bộ mặt như đưa đám giống cô không hả?”

“Em đã gặp điểm bao giờ đâu mà biết,” Châu Tiểu Manh quệt vệt hàng nước mắt, nghe giọng thoáng chua chát: “Đâu như anh, hẳn anh đã gặp nhiều rồi, hay anh dạy em vậy!”

Châu Diễm Chiêu bật cười: “Hay đấy, để tôi dạy à biết nhé!”

Tuồng như Châu Diễm Chiêu đã lên cơn điên, gã chẳng hề có ý định nương tay khiến Châu Tiểu Manh phải hứng chịu cơn đau cùng cực, cả cơ thể bị xoắn vặn như một miếng bánh quai chèo, thậm chí phần thắt lưng cũng sắp gãy làm đôi. Châu Tiểu Manh chột nghĩ, thì ra trước đây gã vẫn còn kiềm chế chán, hôm nay lại bày đủ trò làm cô sợ chết khiếp. Châu Diễm Chiêu như một con ác quỷ, trái ngược hoàn toàn với nụ cười thần nhiên đeo trên môi: “Cô run cái gì thế hả?”

Nhớ lúc nhỏ, cô được Châu Bân Lễ dẫn lên thuyền ăn gỏi cá tươi vừa vớt ở sông lên. Con cá đang giẫy đành đạch trong khay đá – bị người đầu bếp ấn đầu xuống, thoăn thoắt xẻo từng nhát dao sắc bén chia nó ra thành nhiều lát mỏng dính. Cả con cá bị xẻo thịt thế mà phần mang vẫn còn đương thoi thóp, miệng không thôi mấp máy. Lúc này đây Châu Tiểu Manh thấy mình chẳng khác nào con cá ấy.

Cảnh dã man ấy đã để lại cho tuổi thơ cô một ấn tượng sâu sắc khó quên, giờ đây mới thấy mình chính là con cá bị xắt lát mỏng dính kia, sau đó được người ta quét tương và mù tạt, từng lát cá thì nhau trôi tuột

xuống cổ họng họ. Đau, cô đau lắm. Hai tay Châu Tiểu Manh bị Châu Diễm Chiêu trói nghiêng bằng chiếc khăn mặt, những ngón tay rã rời bấu víu vào ga giường, mồ hôi túa ra đầm đìa như tắm trong khi Châu Diễm Chiêu vẫn tỉnh táo lạ thường và vẫn thong thả hành hạ cô: “Sao thế? Khó chịu à? Sao lại nhăn nhó thế kia, cười lên đi chứ, đã làm gái thì nhớ phải cười cho tươi vào, bằng không làm sao lũ đàn ông chịu trả cô tiền?”

Cơn đau cuốn phăng mọi thơ từ, cô chẳng nhớ nổi lấy một bài nào để nhắm đọc, đành lẩm nhẩm gọi tên mẹ trong lòng. Chữ ấy tuồng như một câu thần chú nhiệm màu, cô cứ nhắm một ngàn lần, một vạn lần và thế là mọi đau đớn đều dịu đi. Trong cơn mê man, miệng vẫn lẩm nhẩm nhưng bản thân chẳng hiểu nổi mình đang làm rằm cái gì nữa, chỉ thấy khuôn mặt cùng nụ cười gần của Châu Diễm Chiêu trở nên nhập nhòa đong đưa trước mắt và rồi cô ngất lịm đi.

Chỉ một chốc sau, cô đã bị Châu Diễm Chiêu vỗ vào mặt gọi dậy: “Này Châu Tiểu Manh!”

Châu Diễm Chiêu không tài nào hiểu nổi tại sao Châu Tiểu Manh còn có thể cười được vào lúc này, dù bản thân cô đã nở một nụ cười nom buồn rười rượi. Thoạt đầu trên trán cô đã có sẵn một cục sưng vù, lại thêm vết đỏ ửng hằn trên khuôn mặt nhợt nhạt do mới rời va đầu vào thành giường, nom nụ cười kia chẳng giống cười cho lắm, phải nói là khóc thì đúng hơn. Gã nghe tiếng cô thì thào: “Anh... mặc xác anh có tin hay không nhưng em thật sự... đã từng yêu anh...”

Câu nói ấy lọt vào tai Châu Diễm Chiêu chẳng hiểu tại sao lại càng thổi bùng lên ngọn lửa tức giận trong gã, gã ưỡn mạnh người khiến Châu Tiểu Manh run lên vì đau, cô co quắp như một con tôm khô, lại bắt đầu lẩm rằm ra miệng. Nhiều khi Châu Diễm Chiêu cũng để ý nghe những thứ kỳ quái mà cô đang lẩm nhẩm, lúc thì đọc bài khóa trong sách, lúc thì đọc thơ, lúc thì đọc toàn những thứ gã chưa nghe thấy bao giờ, lẩm lúc cô không đọc thành tiếng nhưng khi mê man rồi mà vẫn có vài câu ngắc ngứ sẽ thốt ra khỏi bờ môi cứ như là tụng kinh.

Bất chợt gã nhớ lại cái lần đầu tiên. Lần đó thay vì nhỏ nước mắt, cô chỉ tỏ ra hoảng sợ, chùng như khi mọi thứ kết thúc rồi cô mới sực nhận ra những gì đang sờ sờ ngay trước mắt. Cô kéo ga giường che dậy cơ thể mình rồi rụt vào tít một góc giường. Bây giờ, đầu cô rũ xuống như một con búp bê hồng hóc, người run lên lấy bả lấy bẩy. Lúc đó, Châu Diễm Chiêu đã tự nhủ, chỉ cần cô hé răng bật khóc là gã sẽ cho cô ăn ngay mấy cái vả. Vậy mà từ đầu chí cuối, cô không hề khóc, cô chỉ khê gọi: “Châu Diễm Chiêu.”

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô gọi tên gã, hồi đầu cô cũng từng chống trả quyết liệt, có lần nhân lúc gã đang ngủ, cô cầm cả dao lẩn kéo, chẳng nói chẳng rằng gií mũi dao nhọn hoắt mà lạnh như băng vào cổ gã, tính ép gã phải thả mẹ cô và cô ra. Vậy mà gã chỉ khê cười rồi bảo: “Định đi đâu? Này Châu Tiểu Manh, em có tin chỉ cần em đâm tôi một nhát thôi là em sẽ ăn ngay mấy phát đạn đủ để thành cái tổ ong, trước khi em kịp thò chân ra khỏi căn phòng này không? Tôi biết em không thiết sống nữa, có điều một khi em chết đi thì xác mẹ em còn đây, tôi dám đảm bảo sẽ có thằng khác nó giải quyết hộ đấy.”

Hình ảnh của gã phản chiếu trong đôi mắt đang trợn tròn xoe của Châu Tiểu Manh, đôi đồng tử của cô nhanh chóng rụt lại, gã từng chứng kiến không biết bao nhiêu tình cảnh con người ta bị dồn vào đường cùng tuyệt vọng – chính là như thế này đây. Quả thật gã đã từng lo, một ngày nào đó cô sẽ nhảy lầu hoặc cô sẽ rạch cổ tay vào một phút nghĩ quẩn. Nhưng không, sau đó Châu Tiểu Manh đã chấp nhận hiện tại, thậm chí cô vẫn gọi gã là anh trai như ngày nào.

Quả tình mà nói, những lần triền miên trên giường, mỗi tiếng gọi “anh trai” của Châu Tiểu Manh luôn khiến gã thấy hưng phấn vô cùng, mà sự hưng phấn ấy chẳng liên quan quái gì đến vấn đề tình cảm cả, nó chỉ giúp ích cho việc làm tình mà thôi. Tuy Châu Tiểu Manh là đứa em gái không chung huyết thống nhưng họ lớn lên bên nhau, chính điều đó đã khơi dậy một thứ ảo giác như thể họ đang làm trò loạn luân. Thằng đàn ông nào mà chẳng từng có những suy nghĩ viển vông kiểu bệnh hoạn ấy, thế nên lẩm lúc Châu Tiểu Manh đã mang lại cho gã một cảm giác rất ư là thỏa mãn.

Nhưng gộp chung tất thấy những lần đó lại cũng chẳng ngất ngây được bằng đêm nay. Gã như sắp hóa rồ, những cú hích nối tiếp nhau theo đà mạnh dần. Cánh tay rã rời của Châu Tiểu Manh vất trên người gã, mí mắt hơi cúp xuống, chờ mãi cũng tới lúc Châu Diễm Chiêu thở dốc nặng nề rồi lẩm rằm một câu gì đó, đủ để cô nghe thấy hình như là hai chữ “Lăng Hy” thế rồi cả cơ thể đổ ập xuống.

Châu Tiểu Manh nhích đầu sang một bên, cố gắng tránh gã càng xa càng tốt. Song Châu Diễm Chiêu lại

chưa chịu thôi, tuy mí mắt đang khép hờ, vầng trán sưng mồ hôi vùi vào gối, thế mà vẫn cất tiếng hỏi: “Cô lại khóc cái gì đấy?”

“Em không khóc.”

Châu Diễm Chiêu bật cười: “Một lần giá năm ngàn, riêng hôm nay đã khóc hai lần, cô thiếu tôi một ngàn rồi đấy.”

“Em muốn đi tắm!”

“Ồ trường cô có quan hệ thế nào với gã Tiêu Tư Trí kia?”

Châu Tiểu Manh chờ người nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, chỉ sợ lộ ra chỗ nào sơ hở: “Thầy Tiêu ấy à? Anh hỏi thầy ấy làm gì?”

“Nghe nói lần trước hấn cứu cô.”

“Thầy ấy chỉ tình cờ đi qua thôi.”

“Chứ không phải hẹn nhau đi ăn cơm à?”

Châu Tiểu Manh cười khẩy: “Em mà hẹn thầy ấy đi ăn cơm thì đã chẳng gặp cướp?”

“Tài nghệ của Tiêu Tư Trí cũng không tồi, một chọi tám mà hấn vẫn đánh được bọn cướp giật túi cô.”

“Anh định nói gì?”

“Tôi sai người điều tra qua rồi, gã họ Tiêu ấy tốt nghiệp trường thể thao, cha mẹ làm kinh doanh nhỏ lẻ, vào được trường làm giảng viên là nhờ mối quan hệ của gia đình, học kỳ này mới bắt đầu nhậm chức.”

Châu Tiểu Manh cười nói: “Em rất mến thầy Tiêu mà nom thấy ấy cũng đẹp trai!”

Châu Diễm Chiêu nhìn chằm chằm cô mất vài giây, sau mới bảo: “Mến thật à?”

“Ừ, mà thầy Tiêu khá là ưu ái em...” Đoán bụng mình càng ăn nói mập mờ thì Châu Diễm Chiêu càng khó nghi ngờ, cô bèn quàng tay qua cổ gã, làm vẻ hờn dỗi hỏi: “Anh ghen à?”

Châu Diễm Chiêu gỡ tay cô xuống, đoạn bảo: “Đừng có diễn tuồng ở đây, cô cứ dẫn thằng Tiêu đấy về nhà, làm trò giường chiếu trước mặt tôi rồi để xem lúc đấy tôi có ghen hay không nhé.”

Ánh mắt Châu Tiểu Manh khẽ sòng sánh, cô đứng dậy rồi bảo: “Em đi tắm.”

“Nếu cô đã thích thằng họ Tiêu kia đến thế, tôi đành phải quan tâm nó nhiều hơn vậy...” Giọng Châu Diễm Chiêu từ tốn vang lên.

Châu Tiểu Manh quay đầu, nhìn gã đầy khó hiểu.

“Thầy Tiêu của cô thích gì chắc cô cũng không biết đâu nhỉ?”

“Gì?”

“Đánh bạc, mà còn đánh lớn đấy. Tọa tiền lương của hấn có dốc vào cũng chẳng đủ.”

Châu Tiểu Manh hỏi: “Vụ bắt cóc lần này cũng góp mặt anh ta à?”

“Không có mối hay chứ, lần này thằng nào chủ mưu, tôi khắc biết.”

Châu Tiểu Manh nói: “Em là sinh viên quèn, suốt ngày chỉ quen mỗi đường từ nhà đến trường, bọn nó bắt cóc em là nhằm vào anh. Sau này anh làm gì bên ngoài thì nhớ tích ít đức, hấn anh chẳng bận tâm xem em sống hay chết, chỉ e sau này bọn nó lại chuyển hướng nhằm vào cục cưng bé nhỏ của anh cũng nên.”

“Ai là cục cưng bé nhỏ của tôi?”

“Vờ vịt gì nữa?” Châu Tiểu Manh khinh khỉnh nói: “Tôn Lăng Hy chứ ai.”

Châu Diễm Chiêu phá lên cười, rồi vớ hộp thuốc lá ở đầu giường, châm một điếu, gã ung dung nhả khói sau mới thủng thẳng bảo: “Châu Tiểu Manh này, suốt ngày cô diễn đi diễn lại trò này, nhưng xem ra lần này diễn đạt nhất đấy.”

Lời tác giả: Mấy cái trò giường chiếu này phải nửa đêm viết mới thú... cả một chương toàn giường với chiếu, mọi người có thấy thú không?! Mẹ ruột bỏ đi ăn đêm rồi đi ngủ đời...

9. Chương 9

Châu Tiểu Manh đi học trở lại sau hai ngày nghỉ ngơi, do thiếu nhiều tiết nên buộc phải mượn vở của bạn học để đi photo, ngay sau đó cô tình cờ gặp Tiêu Tư Trí ở hàng photo ngoài cổng trường. Châu Tiểu Manh cũng không rõ liệu có phải anh cố tình chọn nơi này làm địa điểm gặp mặt hay chỉ tình cờ mà thôi, cô đành mỉm cười rồi đánh tiếng chào hỏi: “Thầy Tiêu ạ.”

Tiêu Tư Trí định photo ít tài liệu, lại khéo gặp lúc Châu Tiểu Manh không mang theo tiền lẻ, anh liền trả hộ cô, Châu Tiểu Manh bèn bảo: “Thưa thầy Tiêu, em mời thầy uống nước được không ạ.”

Tiêu Tư Trí nheo mắt cười coi như đồng ý, hai người ra siêu thị mini mua chai nước ngọt, vừa dạo bộ vừa uống, thỉnh thoảng vẫn trao đổi mấy câu nên trong mắt người qua đường, họ hầu như không gì bất bình thường. Một tay Tiêu Tư Trí cầm tập tài liệu vừa photo, tay kia xách chai trà xanh, tuy mặt luôn tươi cười nhưng giọng điệu lại khá nghiêm túc: “Bảo em đến văn phòng tôi có việc mà sao em không đến? Em xin phép nghỉ hai ngày là do bệnh thật à?”

Tuy Châu Tiểu Manh biết rõ xung quanh không có ai, cũng chẳng ai nghe được cuộc trò chuyện của họ nhưng cô vẫn thấy bồn chồn bất an: “Anh trai em sai người đi điều tra thầy, em sợ anh ấy sinh nghi.”

“Anh em nói gì?”

“Anh ấy bảo thầy thích đánh bạc mà còn đánh rất to.”

Tiêu Tư Trí cười bảo: “Anh ta nổi tiếng thận trọng quả không chệch đi đâu được, xem chừng tôi nợ bọn cho vay nặng lãi bao nhiêu – anh ta cũng nắm rõ trong lòng bàn tay...”

Điều Châu Tiểu Manh muốn hỏi bấy lâu nay lại là một chuyện khác: “Sao hôm đó thầy lại cứu em? Thầy theo sau em à?”

“Sếp dặn tôi nhất định phải chú ý đến sự an toàn của em. Bữa nọ sợ em có mệnh hệ nào, tôi đành đánh liều một phen, nhưng xem chừng bọn chúng toàn những thành phần được huấn luyện bài bản, chứ không phải bọn bất cóc tổng tiền thông thường.” Tiêu Tư Trí nói: “May sao tôi tốt nghiệp khoa thể thao, bản thân lại có chút võ nghệ, lúc đó xông xáo lao ra cũng không khiến anh em nghi ngờ.”

“Ngộ nhỡ...” Châu Tiểu Manh lo lắng bảo: “Anh em là người thất thường, tối đó anh ấy hẹn thầy... có lẽ cũng không hẳn vì thầy đã cứu em...”

“Cấp trên đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, em chớ lo.” Tiêu Tư Trí nói: “Thực ra tôi đang tìm em là vì chuyện này, lý lịch của Tôn Lăng Hy có vấn đề.”

Châu Tiểu Manh thốt tim hỏi: “Sao ạ?”

Trên khuôn mặt Tiêu Tư Trí vẫn giữ nguyên điệu cười híp mắt, anh nhắc cô: “Đừng căng thẳng thế, em đang nói chuyện với giảng viên của mình, đừng tỏ ra căng thẳng như vậy. Tôi có quyền đánh trượt em môn nào đâu mà.”

“Xin lỗi thầy ạ.” Song cô không thể làm được như lời anh bảo. Rõ ràng đang nói chuyện quan trọng mà anh lại làm như đang nói chuyện đùa. Người ngoài nhìn vào hẳn sẽ tưởng họ đang nói những chuyện chẳng hề ăn nhập với nhau.

“Em không được huấn luyện bài bản nên sếp rất lo. Sếp dặn tôi phải chăm sóc em cẩn thận.” Tiêu Tư Trí nói: “Ông ấy nhờ tôi chuyển lời cho em, em đừng dò la tin tức gì ở nhà nữa, kéo Châu Diễm Chiếu sinh nghi.”

“VẬY TÔN LĂNG HY...”

“Nhìn bề ngoài có vẻ rất trong sạch, đúng không? Thế nên ông chủ mới cảm thấy cô ta có vấn đề, sau khi tập hợp mọi thông tin từ quân trinh sát bên ngoài gửi về, chúng tôi mới phát hiện ra cô ta đúng là không đơn giản như chúng ta nghĩ, bố cô ta bị suy thận, năm kia mới làm phẫu thuật xong, em đoán thử xem ai là người giúp cô ta tìm nguồn thận? Chính là một gã anh họ xa, có tên Tôn Nhị – hẳn vốn là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, mà em có biết đại ca của hắn là ai không, cũng chính là kẻ thù không đội trời chung với anh trai em, Tướng Khánh Thành của Tướng Môn Thần ở phía Tây thành phố.”

(xin lỗi bạn cười phát, chị Phỉ có thâm thù với gã lưu manh nào tên Tôn Nhị hay sao ấy =)))

Châu Tiểu Manh ngập ngừng một chốc rồi hỏi: “Anh trai em có biết không?”

“Chắc là không rồi, với tính đa nghi của anh trai em, giả sử anh ta biết Tôn Lăng Hy có dính líu đến Tướng Khánh Thành thì đã cách mặt từ lâu rồi.”

Châu Tiểu Manh dăm chiêu một lúc, chợt nghe Tiêu Tư Trí nói: “Người của tôi cầm chốt bao lâu nay mà không hề thấy cô ta có liên lạc với phía Tướng Khánh Thành, mà cũng có thể do chúng ta quá đa nghi. Song nếu quả thực cô ta là người của Tướng Khánh Thành thì phen này, anh trai em trúng mỹ nhân kế là cái chắc rồi.”

Thấy Châu Tiểu Manh bậm môi, Tiêu Tư Trí liền an ủi: “Cũng chẳng phải việc gì tệ hại, cô ta chưa chắc đã là người của Tướng Môn Thần, với cả việc đó cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta. Sếp đã sai người theo dõi sát sao rồi, Tôn Lăng Hy ở ngoài sáng, chúng ta núp trong tối, không có gì sơ hở cả.”

Châu Tiểu Manh hỏi: “Thầy kiếm cho em một chiếc sim điện thoại khác được không? Bữa đó em sợ quá nên vừa cụp máy là em cắt đôi cái sim hôm nọ, ném vào bồn cầu mất rồi.”

“Được chứ, chốc nữa tôi sẽ kẹp vào quyển sách rồi gửi chuyển phát nhanh tới số phòng ký túc xá của em.” Tiêu Tư Trí cười híp mắt, đoạn bảo: “Lần này tôi sẽ lấy hai cuốn của Higashino Keigo, chắc hay lắm đây!”

Hai ngày sau, Châu Tiểu Manh mới nhận được sách. Chiếc sim bé xíu được dán băng dính, hai mặt, giấu trong gáy sách nom rất kín kẽ làm cô tìm đồ mất mới ra. Cô lấy quyển sách mới toanh của Higashino Keigo lật mấy trang xem thử, thấy phần mở đầu hấp dẫn thế là cầm cúi xem một mạch – quên khuấy không để ý thời gian, mãi đến khi tài xế gọi điện, cô mới nhận ra đã đến lúc phải về nhà.

Từ lúc xảy ra chuyện thì anh Giả – tài xế riêng của Châu Diễm Chiếu đã trở thành tài xế của cô, còn gã Dương biến đi đằng nào – cô cũng không dám hỏi, sợ hỏi rồi lại thấy áy náy trong lòng. Hễ cứ xảy ra chuyện gì là cô lại làm liên lụy tới những người xung quanh. Bây giờ dọ hỏi tằm tích của Dương, chưa biết chừng sẽ khiến Châu Diễm Chiếu bực mình.

Lúc lái xe, anh Giả có vẻ trầm mặc hơn Dương, dọc đường anh ta cảm như hạt thóc làm Châu Tiểu Manh cũng chán chảng buồn gọi chuyện. Cửa kính xe ô tô dán lớp giấy kiếng phản quang, ngó ra chỉ thấy cả thế giới bị ngăn cách ngoài kia bỗng trở nên xa lạ và lạnh lẽo. Nói thực tình, Châu Tiểu Manh luôn thèm muốn được như các bạn học – có thể đáp xe bus vác quần áo cùng ga giường bẩn về nhà giặt rồi mang mấy bộ sạch sẽ tinh tươm đến trường, về nhà với bao lớn bao nhỏ toàn quần áo bẩn, thế nào mẹ cũng ca ột bài ca bắt hủ về cái thói đoảng vị của con gái...

Thế mà, ngay từ ngày đầu tiên nhập học, cô đã khác biệt hoàn toàn so với bạn bè đồng trang lứa, người ta có bố mẹ đưa đến điểm danh, còn cô dẫn theo tài xế mà bảo mẫu, thấy hai dì dọn dẹp giường chiếu hộ cô, đâm ra mấy đứa bạn trong ký túc xá đều biết cô là con nhà khá giả, hằng ngày có tài xế đưa đón.

Xe vừa tiến vào cổng lớn nhà họ Châu, từ đằng xa đã thấy cửa gara kế bên còn để ngỏ, xe của Châu Diễm Chiếu nằm chình ịch trong đó, xem chừng gã mới về nhà. Quả nhiên vừa đặt chân xuống xe đã nghe dì Lý bảo: “Cậu Mười về rồi ạ, hôm nay cậu dẫn cả cô Tôn về.”

Nghe dì Lý bảo Tôn Lăng Hy đến chơi, Châu Tiểu Manh chợt thấy lòng mình nhộn nhạo rồi bời. Châu Diễm Chiếu làm thế, vậy hóa ra gã nghiêm túc thật ư?

Không khí trong phòng khách khá là thoải mái, Tôn Lăng Hy ngồi chỗ sofa, bàn nước đặt một tách trà, hôm nay cô ấy mặc một bộ váy màu xanh ngọc kết hợp với mái tóc dài xoắn gọn sóng được cột lên gọn

gàng, nom cả con người toát lên vẻ thù mị mà tươi trẻ. Trong khi Châu Diễm Chiếu lại tỏ ra uể oải, áo sơ mi phanh cúc, cà vạt xiêu xiêu vẹo vẹo, hai chân vắt lên chiếc ghế con, chẳng biết lúc ấy gã đang chăm chú nghe Tôn Lăng Hy nói gì. Hiếm khi Châu Tiểu Manh bắt gặp gã đóng bộ vest đi kèm cà-vạt chỉnh tề nên cô không tài nào kìm nổi ánh mắt mình.

“Anh ạ, em chào chị Tôn.”

“Ôi, Tiểu Manh về rồi này.” Tôn Lăng Hy nhoẻn cười đứng dậy, nom điệu bộ như một bà chủ đang đón tiếp khách khứa.

Châu Tiểu Manh liếc Châu Diễm Chiếu, đoạn bảo: “Anh, nếu không có chuyện gì thì em lên lầu đây.”

Châu Diễm Chiếu lơ đãng gật đầu. Châu Tiểu Manh lên lầu thay bộ quần áo rồi xuống nhà, thì ra hôm nay là sinh nhật của Tôn Lăng Hy nên Châu Diễm Chiếu dắt cô ta về nhà dùng cơm.

Châu Tiểu Manh biết thế liền bảo: “Sao anh không nói sớm để em biết đường chuẩn bị quà cho chị Tôn.”

“Thôi đi, tiền em cũng từ anh mà ra, lại còn bày đặt mua quà cho người khác.” Châu Diễm Chiếu vừa nói vừa khẽ cười, đoạn quay sang bảo Tôn Lăng Hy: “Em gái anh ấy à, suốt ngày nó vùi anh tiền, bao nhiêu cũng không đủ tiêu.”

Châu Tiểu Manh không kiềm chế nổi cơ thể đang run rẩy của mình, cô ngấm bụng chắc mặt mình phải xám xịt khó coi lắm, thấy Tôn Lăng Hy chum chim cười, đáp: “Mấy cô bé con ai chẳng thế, tiền tiêu vặt có bao giờ là đủ đâu, trước kia em cũng vậy, chỉ chăm chăm xin bố mẹ...” Châu Tiểu Manh bèn vin có xuống nhà bếp kiểm tra đồ ăn rồi đứng dậy bỏ đi mất..

Đang ăn dở bữa cơm thì Tiểu Quang cầm điện thoại bước vào, giao cho Châu Diễm Chiếu. Châu Diễm Chiếu vừa liếc sơ qua đã bật dậy ngay tắp lự rồi lên gác nghe điện thoại – chắc phải là cuộc gọi rất quan trọng. Chỉ chốc lát sau đã thấy gã xuống nhà, đoạn áy náy bảo: “Bên công ty có việc gấp, anh phải qua đó giải quyết. Lăng Hy này, xin lỗi em, hôm nay là sinh nhật em mà anh lại...”

“Không sao, không sao.” Tôn Lăng Hy tỏ vẻ thông cảm: “Công việc quan trọng hơn cả mà, với cả sinh nhật thì năm nào chẳng có, quan trọng gì đâu.”

Thế rồi Châu Diễm Chiếu vội vàng vàng đi luôn, Châu Tiểu Manh không rõ gã nhận được điện thoại của ai và cũng không rõ gã đi giải quyết công việc gì, cô vẫn thờ người nãy giờ trong khi Tôn Lăng Hy lại ân cần tỏ vẻ quan tâm: “Tiểu Manh ăn đi chứ, cơm canh nguội cả rồi.”

Châu Bàn Lễ uống được ít canh rồi được đưa về phòng, hai người phụ nữ cũng kết thúc bữa cơm nhạt nhẽo vô vị, Tôn Lăng Hy toan cáo từ ra về thì Châu Tiểu Manh chợt nảy ra ý định: “Em mời chị Tôn đi xem phim được không ạ?”

Tôn Lăng Hy không nghĩ đến việc cô bé sẽ chủ động hẹn mình, cô ngây người một lúc rồi cười bảo: “Được chứ.”

Tài xế nghe nói bọn họ muốn đi xem phim thì cuống như đĩa phải vôi: “Anh Mười đã dặn rồi ạ, trong rạp tối lắm...”

Châu Tiểu Manh chỉ đợi có câu này, cô liền bảo: “Trong rạp tối? Vớ vẩn thật, làm gì có rạp nào không tối?”

Tài xế không phân bua nữa, bèn nói: “Thưa cô, hay cô gọi điện cho anh Quang, nếu anh Quang đồng ý, tôi sẽ đưa các cô đến đó.”

Tiểu Manh bảo: “Vậy anh gọi đi, lẽ nào chờ tôi đích thân gọi?”

Tài xế thấy hôm nay cô chủ có vẻ cáu bẳn, đành gọi điện cho Tiểu Quang nói mấy câu rồi chuyển máy cho cô: “Anh Quang nói, anh ấy muốn bàn với cô.”

Giọng Tiểu Quang vẫn lạnh tanh như thường ngày: “Cô muốn đi xem phim?”

“Phải, tôi muốn đi xem phim.”

“Vậy đến rạp phim XX phòng số 7, để thằng Giả đưa cô và cô Tôn đi.”

Quả nhiên khi Châu Tiểu Manh và Tôn Lăng Hy đến rạp thì mọi chuyện đã đâu vào đấy. Cả tầng chỉ có một phòng chiếu và một hành lang duy nhất dẫn vào, hai gã gác cửa và bốn gã canh trong phòng đều biết mặt Giả. Châu Tiểu Manh vừa ngồi xuống, giám đốc rạp chiếu phim đã nhanh nhẩu hỏi: “Thưa cô, hai cô dùng bắp rang bơ chứ ạ? Các cô uống gì không ạ?”

Châu Tiểu Manh gọi một bịch bắp rang bơ loại cực to, Tôn Lăng Hy gọi một chai nước khoáng. Rạp chiếu phim rộng thênh thang chỉ vồn vện có mấy người bọn họ ngồi xem. Đèn exits sáng lóa tạo cảm giác nhức mắt, rọi lên màn ảnh sáng nhờ nhờ. Châu Tiểu Manh vừa ăn bắp rang bơ vừa bắt chuyện với Tôn Lăng Hy: “Đây chị xem, sau này chị và anh em muốn đi xem phim, thể nào cũng căng hơn à xem, ít nhất phải có bốn gã đứng canh cửa trước, bốn gã đứng gác cửa sau, bên cạnh đó sẽ bố trí hai người trong phòng chiếu, mười tay bảo vệ coi chừng vòng ngoài, chị xem, anh ấy có nhát chết không cơ chứ?”

Tôn Lăng Hy mỉm cười bảo: “Xã hội bây giờ loạn lắm, anh ấy buôn bán lớn, hẳn có nhiều kẻ ghen ghét, cẩn thận hơn một chút cũng yên tâm.”

“Sao chị lại quen anh em?”

“Kể ra cũng tình cờ, văn phòng của anh ấy nằm cạnh thư viện chị làm việc. Máy phát trên sân thượng tầng bốn bên văn phòng anh ấy lại đối diện với cửa sổ của văn phòng thư viện. Mùa hè mà bật điều hòa thì cả văn phòng chỗ chị thành cái lồng hấp ngay. Thế nên quản lý thư viện mới sai chị đi tìm anh em, mong anh ấy chuyển điều hòa dịch sang hướng khác. Nhưng chị đến tìm mấy lần mà lần nào cũng hụt... Người khác toàn dùn đẩy bảo họ không có quyền quyết định...”

Châu Tiểu Manh nghĩ bụng, một khi Châu Diễm Chiếu không muốn tiếp ai thì thể nào chẳng bảo thư ký từ chối khéo rằng gã đi vắng, dù ngày nào gã cũng ở đó. Quả nhiên, Tôn Lăng Hy kể: “Sếp của chị đoán anh ấy cố tình né tránh, nên mới quyết tâm lên kế hoạch ôm cây đợi thỏ, ông ấy phân công từng nhân viên phải luân phiên trực ban, ngày ngày để mắt tới văn phòng bên ấy, mong sao có thể gặp được anh em.”

10. Chương 10

Nói đến đó, Tôn Lăng Hy chợt bật cười khoe cái lúm đồng tiền rất duyên trên má: “Hôm đó đúng phiên chị trực, số trời run rủi thế nào lại gặp anh trai em vừa ra khỏi công ty. Chị gọi ngay cho sếp, bụng bảo dạ phải giữ anh ấy lại... Thế mà Tiểu Quang giờ tay xách cổ chị tính quăng sang một bên... Chị đang hoảng thì anh em bảo, buông ra buông ra, ai lại lỗ mãng với đàn bà con gái như thế.”

Châu Tiểu Manh cũng cười góp, đoạn nghe Tôn Lăng Hy hứng khởi kể tiếp: “Có điều chị vẫn không giữ chân được anh ấy. Sau này có một hôm đang giờ tan sở thì trời bỗng đổ mưa rào, chị đứng ngoài cổng thư viện đợi taxi nhưng không bắt được chiếc nào, tình cờ gặp anh em đánh xe ngang qua, hỏi chị có muốn quá giang không. Chị ngần ngại rồi cũng leo lên xe, sau này anh em mới bảo, thật chưa từng gặp cô nào liều như chị, lúc đó chẳng nhẽ không sợ anh ấy bán chị đi mất à...” Nói đến đó, tự dưng hai gò má của Tôn Lăng Hy thoáng đỏ dựng lên, cô tủm tỉm cười, hình như đang hình dung lại buổi gặp gỡ đầy ngọt ngào ngày hôm nào.

Châu Tiểu Manh cũng không ngại hỏi thêm nữa, miệng cô nhai bắp rang bơ kêu răng rắc, ngừng một lúc thì Tôn Lăng Hy lại tâm sự: “Thú thực, chị cũng lảng máng đoán ra công việc của anh trai em. Chứ người làm ăn bình thường, chẳng ai cẩn thận đến nỗi đi ngủ cũng giấu súng dưới gối như anh ấy.”

Châu Tiểu Manh cắn phải lưỡi, cô xuýt xoa rồi quay ngoắt đầu gọi người phục vụ: “Cho tôi một lon coca.”

Ngay lập tức họ mang coca ướp lạnh tới. Châu Tiểu Manh nhấp mấy ngụm, chất gas chạm vào miệng vết thương xon xot. Cô đặt lon nước sang một bên, tay phải vụn bắp rang bơ rớt trên quần áo, đoạn bảo: “Nom chị không giống với mấy cô bạn gái trước đây của anh em. Trừ một người.”

Tôn Lăng Hy tỏ ra ngỡ ngàng trong giây lát, Châu Tiểu Manh liền nói: “Chị ấy tên là Tô Bắc Bắc, hai người quen nhau lúc chị ấy vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường. Anh em thích chị ấy lắm, có thể nói là thích

thật sự, mà nom chị ấy cũng hao hao chị, hai người hoàn toàn khác xa những kẻ lẩn lộn trong giang hồ như anh trai em. Anh ấy thích những cô gái có đầu óc đơn giản thuần chất như một trang giấy trắng, đặc biệt là học sinh sinh viên. Hồi còn đi học, anh ấy có sở thích tán tỉnh mấy chị trong ban cán sự lớp. Anh trai em cũng thừa nhận, làm mấy bạn gái ngoan hiền phải liêu xiêu trước loại con trai hư hỏng như anh ấy khiến anh ấy cảm thấy thú vị. Hồi anh ấy yêu Tô Bắc Bắc, lúc đó bố em vẫn khỏe mạnh nhưng anh trai em đã được giao quản lý một số việc lặt vặt ở công ty, đương nhiên điều đó đồng nghĩa với việc làm mịch lòng không ít kẻ. Anh trai em rất cẩn thận, vậy mà về sau vẫn bị kẻ thù nắm đằng chuôi, họ bắt cóc Tô Bắc Bắc để uy hiếp anh trai em. Anh em không chấp nhận nên mỗi ngày bọn chúng chặt hai ngón tay của Tô Bắc Bắc rồi gửi đến văn phòng của anh ấy. Được ba hôm thì anh ấy đồng ý đàm phán với bên kia, vừa ngồi xuống bàn đàm phán, anh ấy bảo muốn gặp người trước đã, bên kia khá đông nên nghĩ bụng chắc anh em không dám cướp người đi đâu, bèn đồng ý dẫn Tô Bắc Bắc ra gặp anh ấy, nhưng ngay sau đó anh em rút súng bắn chết chị ấy rồi dẫn bọn đàn em bỏ đi mà chẳng hề hấn gì.”

Châu Tiểu Manh để ý sắc mặt trắng nhợt của Tôn Lăng Hy, đoạn tiếp lời: “Chị sợ ă? Chị đừng sợ, dù sao cũng là chuyện của năm sáu năm về trước rồi, bây giờ chẳng ai dám làm vậy nữa, cũng bởi sau đó, anh ấy trả thù bọn kia dã man lắm, thậm chí bố mẹ vợ con cũng không tha. Kể từ sau đó, người trong giới đều ngầm hiểu rằng chó có mang đàn bà ra dọa anh ấy, chẳng những công toi mà sau đó còn bị báo thù kinh khủng hơn gấp ổi lần.”

Khóe miệng của Tôn Lăng Hy hơi giật giật, một lúc lâu sau, cô mới cất tiếng: “Đột trước chẳng phải... có kẻ muốn bắt cóc em đó sao?”

Châu Tiểu Manh bốc một nắm bắp rang bơ bỏ vào mồm nhai ròn rảng: “Anh ấy kể với chị cả chuyện này ă? Em khác chứ, ai chẳng biết anh ấy ghét em như xúc đất đổ đi. Em với anh ấy có phải máu mủ ruột rà gì đâu, chẳng qua do bố em gặp tai nạn ra nông nổi này rồi ngày nào ông cũng gọi tên em, chứ không anh ấy đã tổng khứ em đi từ lâu rồi.”

Tôn Lăng Hy sững sờ trong chốc lát trong khi Châu Tiểu Manh vẫn tiếp tục câu chuyện: “Bố em bị ám sát, bọn bắn lén núp trên sân thượng của tòa nhà ven đường, hôm đó mẹ em cũng có mặt trên xe, bà hạ cửa kính xe ô tô xuống tạo cơ hội cho bọn bắn tỉa ám sát bố em.”

Tôn Lăng Hy lắp bắp hỏi: “Sao... sao lại thế...”

“Em cũng không biết.” Châu Tiểu Manh nói: “Trước đó mẹ giấu em, bà sắp xếp đưa em đi Canada du học. Do vướng chút việc nên em nán lại Bắc Kinh hai ngày, lúc ở sân bay, em nhận được điện thoại báo bố em gặp chuyện chẳng lành, khi em về đến nơi thì sự đã rồi. Nghe nói mẹ em đã bỏ ra mấy trăm vạn để thuê sát thủ chuyên nghiệp giỏi nhất. Không một ai kể với em lý do vì sao bà lại làm như thế. Tuy mẹ em không phải vợ đầu của bố em, nhưng tình cảm giữa hai người rất nồng thắm, bố em chiều và thương mẹ lắm, muốn gì cũng cho. Thậm chí em cũng được thơm lây, từ nhỏ ông đã thương em như con gái ruột, không những để em mang họ của ông mà còn cho phép em gọi ông là bố.”

Xem chừng Tôn Lăng Hy có vẻ lúng túng. Phải một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh trở lại, đoạn bảo: “Anh trai em cũng không ghét bỏ gì em đâu, chị thấy bình thường anh ấy rất quan tâm em mà...”

“Chị Tôn không hiểu anh trai em rồi.” Châu Tiểu Manh phá lên cười: “Nhưng có điều, anh ấy rất thích chị... thích thật đấy ă.”

Tôn Lăng Hy không ngờ cô bé sẽ chuyển phát sang chủ đề khác bằng câu nhận xét ấy, làm cô chỉ biết cười giả lả.

“Chị là người phụ nữ đầu tiên anh ấy đưa về nhà, có lẽ sau này, hai người sẽ kết hôn không biết chừng. Anh trai em là người thích sạch sẽ, đừng đánh giá anh ấy qua dáng vẻ ăn chơi bên ngoài mà lắm, thực ra từ xưa đến nay, anh ấy chưa từng bắt cá hay tay bao giờ, anh ấy thường chia tay với người kia trước, sau đó mới tiến tới với người thứ hai. Lắm cuộc chia tay cũng hơi chóng vánh nên nhìn bề ngoài anh ấy có vẻ giống một gã thay bạn gái như thay áo. Anh ấy hẹn hò với chị bao lâu nay rồi, em cá chắc chị cũng hiểu, anh ấy không hề đá đưa với người phụ nữ nào khác...”

Tôn Lăng Hy chợt ngắt lời cô: “Có đấy.”

Châu Tiểu Manh sững sốt nghe Tôn Lăng Hy nói: “Mấy bữa trước, chị thấy trên khủy tay anh ấy có một vết răng do con gái cắn. Em cứ thử nghĩ mà xem, người như anh em, phải là loại con gái thể nào mới dám cắn anh ấy chứ.”

“Em cũng không rõ nữa.” Châu Tiểu Manh cười giả lả: “Em từng bảo mà, em và anh ấy không được hòa thuận cho lắm, nên anh ấy chẳng bao giờ tâm sự với em. Thậm chí ngay cả việc yêu chị, em chỉ biết khi anh ấy dắt chị về tận nhà. Mà bản thân em cũng không hay thắc mắc, lắm lúc anh ấy tham gia tiệc chiêu đãi ở hộp đêm, có thể bọn gái hộp đêm vừa cắn thuốc nên mới có những hành động to gan lớn mật như vậy chẳng.”

Tôn Lăng Hy nói: “Cảm ơn em đã cho chị biết việc này.”

“Có gì đâu ạ.” Châu Tiểu Manh ngập ngừng mấy giây, cuối cùng vẫn mở lời: “Hôm đó ở nhà em, bố em từng nói nom chị rất giống một người.”

Tôn Lăng Hy nhìn Châu Tiểu Manh trong khi cô bé vẫn thao thao: “Em cảm thấy tốt nhất không nên giấu chị việc này, chị rất giống cái chị Tô Bắc Bắc mà trước đây anh trai em bắn chết.”

Tôn Lăng Hy bỗng rùng mình, Châu Tiểu Manh liền nắm chặt tay cô ấy, cười bảo: “Chị Tôn, em xin lỗi, đáng lẽ em không nên kể chị nghe chuyện này. Chị đừng để bụng nhé. Thực ra em rất quý chị.”

Lúc ấy, điện thoại của Tôn Lăng Hy bất ngờ đổ chuông, cô nói chuyện điện thoại xong liền bảo Tiểu Manh: “Anh trai em nói một lúc nữa sẽ đến đón hai chị em mình.”

Châu Tiểu Manh không nghĩ đến việc Châu Diễm Chiêu sẽ mò tới. Tôn Lăng Hy mở lời trước: “Em yên tâm, những gì hai chị em mình nói hôm nay, chị sẽ không kể với anh em đâu.”

Họ xem xong bộ phim rồi xuống lầu, quả nhiên xe của Châu Diễm Chiêu đã sờ sờ ngay trước mắt. Châu Diễm Chiêu không hề rời xe, thay vào đó chỉ có mình Tiểu Quang xuống mở cửa xe cho Tôn Lăng Hy, sau khi cô ấy ổn định chỗ ngồi, hần lập tức đóng cửa cẩn thận. Châu Tiểu Manh lặng lẽ rảo gót về phía xe mình, không ngờ Tiểu Quang cũng nốt đuôi cô mở cửa xe, ngồi vào vị trí phụ lái.

Châu Tiểu Manh hỏi: “Anh không theo anh trai tôi à?”

“Anh Mười cho phép tôi nghỉ. Nên tôi đưa cô về.”

Châu Tiểu Manh không nói thêm một câu nào nữa, về đến nhà rồi mà Tiểu Quang vẫn lảng nhảng theo cô vào đến tận phòng khách: “Anh Mười dặn tôi chuyển lời tới cô, sau này cô Tôn sẽ là bà chủ tương lai của nhà họ Châu, đồng thời cũng là chị dâu tương lai của cô, anh Mười không thích có người nói nhăng nói cuội, càng không thích ai đó để cô Tôn nghe thấy những chuyện mất vui.”

Châu Tiểu Manh chợt phá lên cười: “Tôi làm chị ta mất vui một tối rồi đó, anh ta muốn chém muốn giết gì thì tùy.”

Nói rồi cô quay lưng bỏ lên lầu, để mặc Tiểu Quang dưới chân cầu thang.

Đêm ấy, Châu Tiểu Manh đã có một giấc ngủ rất sâu, đến tầm ba bốn giờ sáng, đang đêm hôm yên tĩnh đột nhiên có tiếng đập cửa. Tuy Châu Tiểu Manh đã tỉnh nhưng cô vẫn nằm im không buồn nhúc nhích, ngay sau đó Châu Diễm Chiêu túm áo ngủ xách cô dựng dậy khỏi giường, đoạn hất văng cô xuống thảm.

Gáy của Châu Tiểu Manh đập vào trụ giường, cơn đau ứa đến đột ngột không sao kìm nén được nhưng cô vẫn bật cười, rồi ngồi bất động luôn tại chỗ: “Anh, đêm xuân ngắn ngủi sao anh lại về sớm thế này?”

Châu Diễm Chiêu vung chân đạp cô. Trong bóng tối đen như hũ nút, chân gã đạp trúng cảm khiến hàm dưới bập phắt lưỡi, đầu lưỡi cô lại bị cắn thêm phát nữa. Sau cú đạp ấy, gã mới cảm thấy như trút được cơn giận, gã ngồi xồm xuống, vừa cười vừa nâng cằm cô lên: “Cô chán sống rồi hả Châu Tiểu Manh?”

Cầm cô vừa bị đá rất đau, phải nói gần như là vẹo cằm, bây giờ bị gã bóp càng thêm đau, thậm chí lời thốt ra khỏi miệng cũng trở nên lúng búng: “Em đúng là chán sống rồi...”

“Có chán sống thì cũng không chết ngay được đâu.” Châu Diễm Chiêu cười gằn: “Chết được thì rõ là sướng rồi, cô đừng có nằm mơ.”

Châu Tiểu Manh cũng cười: “Lâu rồi em không mơ mộng gì nữa, đâu như anh bấy lâu nay vẫn sống trong mộng. Chẳng phải Tôn Lăng Hy giống Tô Bắc Bắc y chặc đó thôi? Anh định lấy cô ta thật đó hả?”

Châu Diễm Chiêu buông tay, gả ngồi xuống mép giường, châm luôn một điếu thuốc: “Tôi lấy hay không, mắc mớ đến gì đến cô.”

“Đương nhiên là chẳng mắc mớ gì đến em rồi.” Châu Tiểu Manh có vẻ uể oải dựa vào thành giường: “Nhưng anh sắp lấy vợ rồi thì chúng ta không thể cứ tiếp diễn thế này được. Em biết đi đâu kiếm tiền viện phí ẹ em bây giờ?”

“Thế nên cô định phá đám bọn tôi chứ gì...” Châu Diễm Chiêu nhả một bùm khói mù mịt, đoạn dập đầu thuốc: “Hay là, tôi tìm giúp cô một thằng khác để nó bao cô nhé...”

“Cũng được.” Châu Tiểu Manh nói: “Vậy anh tìm hộ em thằng nào ngu ngu mà nhiều tiền một tý, à, nhưng đừng như anh là được, em nuốt không trôi đâu. Chắc chị Tôn cũng không chịu được nhỉ, nếu không việc gì anh phải về tìm em thế này?”

Châu Diễm Chiêu khom người đoạn nắm chặt mặt cô: “Đừng tưởng tôi không nhận ra cô đang chửi đếu tôi, cô tưởng Tôn Lăng Hy cũng là loại dĩ như cô đấy hả?”

Thậm chí Châu Tiểu Manh cũng không buồn né tránh, cô nói: “Một cái tát ăn một vạn, em có là dĩ thì cũng là loại cao cấp có giá. Cảm ơn ông anh đã ủng hộ em làm ăn bấy lâu nay, bao giờ kiếm bầm rồi, chắc em sẽ thuê sát thủ có nghề như mẹ em từng làm rồi bảo nó tặng anh một phát súng cho thoải mái. Sao lúc ngủ với em anh không giết súng? Chắc tưởng em không có gan bắn anh hả?”

Châu Diễm Chiêu cười khẩy: “Cô mà không có gan thì bọn đàn bà trên thế giới này toàn một lũ chết nhất.”

Châu Tiểu Manh buông tiếng cười, Châu Diễm Chiêu bèn hỏi: “Cô cười cái gì?”

Châu Tiểu Manh đứng đưng bảo: “Xem ra chị Tôn hầu hạ anh không đến nơi đến chốn rồi, muộn thế này mà còn hằm hằm về nhà chỉ để đập em.”

Châu Diễm Chiêu biết thừa cô ta đang cố tình chọc giận mình, thay vì đáp lại, gả chỉ hừ mũi. Châu Tiểu Manh liền được đằng chân lân đằng đầu, cô ôm gối gả rồi tỏ ra ngây thơ như một đứa trẻ: “Hay để em giúp anh nhé?”

Châu Diễm Chiêu không kìm chế được bản thân lại vung chân đá cô một cái, gả nửa cười nửa không bảo: “Cũng đúng, cô còn phải kiếm tiền thuê sát thủ giết tôi cơ mà, không gắng sức làm việc thì đâu có được, phải không hả?”

Châu Tiểu Manh không nói gì, lập tức đẩy gả ngã xuống giường, mắt lúng la lúng liếng, nguyên vẹn một dáng vẻ ngây thơ như ngày nào: “Anh à, thực ra em vẫn luôn tò mò, Tô Bắc Bắc có gì hay ho mà bao nhiêu năm rồi anh cứ nhớ mãi không quên thế...hay đơn thuần chỉ bởi ấy náy mà thôi...”

Châu Diễm Chiêu bị cô đè xuống giường, tiếng cười cũng trở nên khàn khàn: “Ừ thì tôi thích cô ấy.”

Châu Tiểu Manh tì khủy tay lên ngực gả, một tay chống cằm, tay kia mơn man thùy tai gả: “Đã năm sáu năm rồi... anh cứ thế này, nếu để chị Tôn biết được hẳn sẽ đau lòng lắm đây.”

“Cô chẳng đã nói với cô ấy rồi đó sao?”

“Đâu mà, em nào dám đụng tới cục cưng của anh.” Châu Tiểu Manh bĩu môi: “Với cả, em không dám thân thiết quá đâu, ngộ nhớ chị ấy bị ai bắt cóc, anh lại nghi em bán đứng chị ấy, lúc đó thế nào em chẳng bị nghi ngờ.”

“Vậy mà cô vẫn dẫn Tôn Lăng Hy đi xem phim cơ đấy?”

“Thì sinh nhật người ta mà anh lại bỏ mặc đấy không thèm quan tâm, em là em gái anh, đương nhiên em phải thay mặt anh tiếp đãi tử tế chứ.” Châu Tiểu Manh cúi người, day nhẹ tai anh: “Ồ, anh trai của em ơi, anh tắm rồi à?” Mùi hương phảng phất trên cơ thể gả rất thơm tho nhưng không phải loại sữa tắm vẫn dùng ở nhà.

Trong bóng tối, nhìn vào mắt cô – Châu Diễm Chiếu có cảm giác như trông thấy một cặp mắt mèo, gã chớp lấy tay cô: “Rất cuộc hôm nay cô đã nói gì với Tôn Lăng Hy hả Châu Tiểu Manh?”

“Chẳng nói gì cả.” Giọng điệu Châu Tiểu Manh mỗi lúc một phớt phơ: “Em chỉ nói anh thích chị ấy thật lòng, chị ấy là người bạn gái đầu tiên anh dẫn về nhà, đủ để thấy anh rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm. À, em còn kể, hai anh em mình không mấy thân thiết cho lắm, anh chỉ mong tổng cổ em đi cho sớm.”

“Chỉ thế thôi?”

“Đương nhiên rồi.” Châu Tiểu Manh ôm gã thắm thiết, đoạn rà môi mình lên vành môi ấy, cô cất giọng se sẽ bảo: “Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không nói chị ấy rất giống Tô Bắc Bắc đâu. Mà đương nhiên cũng không kể lý do vì sao anh lại thích Tô Bắc Bắc.”

11. Chương 11

Châu Tiểu Manh lại xin nghỉ học hai ngày với lý do đổ bệnh, Tiêu Tư Trí biết chuyện tự nhiên cảm thấy lo nhưng cũng không dám đánh liều liên lạc với cô. Dẫu sao anh ta chỉ sợ mình đã lọt vào tầm ngắm của Châu Diễm Chiếu, nếu như tần suất liên lạc quá dồn dập, nói chưa biết chừng sẽ khiến Châu Diễm Chiếu sinh nghi. Tiêu Tư Trí cân nhắc tình hình chung mấy ngày qua, bụng bảo dạ chưa chắc Châu Tiểu Manh đã gặp nguy hiểm, Tiêu Tư Trí cũng tìm hiểu tình hình xung quanh từ cái lần Châu Tiểu Manh nghỉ học gần đây nhất, nghe nói sức khỏe của Châu Tiểu Manh rất yếu, một học kỳ thường xuyên xin nghỉ phép khoảng tám đến mười lần, nên tạm thời anh cứ phải ổn định tinh thần, tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra cái đã.

Mưa vào tầm chiều muộn lại đúng dịp cuối tuần nên khuôn viên trường càng trở nên vắng vẻ hơn. Sau bữa cơm, Tiêu Tư Trí ra khỏi nhà ăn, vừa về đến cổng ký túc xá dành cho nhân viên trong trường thì đột nhiên có người xông ra chặn đường anh: “Chào thầy Tiêu!”

Nom mặt mũi kẻ cầm ô ấy lạ hoắc, hần lịch sự đề nghị: “Ông chủ của chúng tôi có chuyện muốn bàn với thầy Tiêu.”

Trong lòng Tiêu Tư Trí luôn đề cao cảnh giác nhưng ngoài mặt lại thoáng hốt hoảng: “Ông chủ của mấy người là ai?”

Hắn quay người nhìn về phía một chiếc Mercedes đang đỗ cách đó không xa, đoạn bảo: “Thầy Tiêu lên xe khắc biết.”

Tiêu Tư Trí theo hắn đi về phía xe, gã đàn ông kia mở cửa xe, nhận lại chiếc ô từ tay anh. Cơn mưa to như trút nước, Tiêu Tư Trí đành khom người leo lên xe, cánh cửa khép lại, chiếc xe khê rung lên rồi lướt ra khỏi trường êm như ru.

Lần thứ hai trong đời, ngay trên chiếc xe Mercedes đang lao đi trong màn mưa gió, Tiêu Tư Trí được đối diện với một Châu Diễm Chiếu khét tiếng bằng xương bằng thịt. Sắc đêm ngoài cửa xe sẫm dần, xe chạy ra khỏi khuôn viên trường đại học, đèn hai bên đường được bật sáng choang lấp lánh như một chuỗi ngọc. Thành phố này trở nên sạch sẽ hơn nhờ cơn mưa thu tầm tã, nước mưa gột rửa con đường nhựa mang lại cho nó một màu đen nhánh, thậm chí làn sơn dành cho khách bộ hành cũng bóng loáng như ngọc. Trong màn mưa xối xả bao phủ lên hết thảy, dường như mọi vật đang thở ra làn hơi mới mẻ của sự phồn vinh.

Châu Diễm Chiếu vẫn tỏ ra nhã nhặn ôn tồn: “Cuối tuần mà thầy Tiêu không đi đâu chơi sao?”

Từ lúc leo lên xe, mọi ý nghĩ của Tiêu Tư Trí chuyển biến rất mau chóng. Đến lúc này đây, anh trả lời bằng một giọng điệu có vẻ qua quýt hời hợt: “Thì tại không có gì hay ho cả.”

Sau một phút trầm ngâm, đột nhiên Châu Diễm Chiếu bật cười: “Thầy Tiêu ạ, như tôi đã nói bữa trước, tôi rất cảm kích vì thầy cứu em gái tôi, nếu tôi giúp được thầy ở bất kỳ phương diện nào, mong thầy cứ nói. Có điều tôi không ngờ thầy Tiêu lại tỏ ra khách sáo như vậy, lúc gặp khó khăn cũng chẳng nhớ gọi tôi.”

Tiêu Tư Trí gãi đầu, bảo: “Bố mẹ tôi vất vả chạy vạy cạy cục người quen mới tìm được cho tôi công việc này, thực lòng mà nói thì tôi... anh lại là phụ huynh học sinh, tôi... thực sự... là... chắc, tôi thấy ngại quá, có điều anh đã chủ động đề nghị như vậy thì tôi cũng đành trơ trên một phen vậy... anh có thể cho tôi vay ít tiền được không? Tôi.. mẹ tôi đang bị bệnh rất cần tiền.”

Châu Diễm Chiêu thần nhiên hỏi: “Thầy cần bao nhiêu?”

“Bốn... bốn vạn...”

Châu Diễm Chiêu cười bảo: “Số bốn nghe xui xẻo quá, tôi cho thầy năm vạn. Nếu không đủ thì thầy Tiêu cứ nói luôn. Thầy là ân nhân cứu mạng em gái tôi, bốn năm vạn đã là gì, phải không nào?”

Tiêu Tư Trí tỏ ra giật mình, anh ta quỳnh quáng bảo: “Vậy thì ngại quá...”

Châu Diễm Chiêu lại cười: “Thầy Tiêu quả là người hay ngượng, việc này có gì đâu mà phải ngại. Bốn vạn chín mà thầy chỉ mượn có bốn vạn, nhờ không lo được số còn lại, bọn cho vay nặng lãi sẽ đến tận trường đòi, lúc đó lại chẳng bề mặt?”

Tiêu Tư Trí tiếp tục tỏ ra rùng mình, nghẹn họng nghe Châu Diễm Chiêu cười nói: “Tuy tôi học hành chẳng đến đâu, nhưng có câu nói này tôi rất tán thành. Nói thế nào nhỉ, bạn không thể làm bạn với một người không hề có thói xấu nào. Vả lại, Baccarat cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, không thể gọi là thói hư tật xấu được. Hôm nay tôi dẫn thầy đi mở mang tầm mắt, để cho thầy thấy được những thú vui đích thực.”

Bên ngoài có vẻ tươi cười nhưng trong lòng Tiêu Tư Trí lại bồn chồn lo lắng. Hơn nữa, chiếc xe đang lao vun vút về phía ngoại ô thành phố, khi ra đến đường vành đai ba, bốn bề càng trở nên vắng lặng. Tiêu Tư Trí thấp thỏm không yên, bụng bảo dạ chẳng nhẽ mình hoặc Châu Tiểu Manh đã lộ sơ hở nên Châu Diễm Chiêu mới giết người diệt khẩu chẳng? Nhưng lý nào giết người mà gã cũng phải xuất đầu lộ diện...

Chiếc xe đi qua một cánh cổng sắt chạm trổ hoa văn rồi tiếp tục chạy dọc theo con đường ngoằn ngoèo, thấp thoáng đằng xa hình như có một khu trang viên đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn vàng trong suốt rọi khắp sườn núi như thể tự dựng có một chiếc mâm vàng được đặt giữa núi, trên đó là lầu son gác tía xa hoa lộng lẫy. Bất giác, Tiêu Tư Trí buông tiếng thở phào, mặc kệ nó là nơi nào, dấu sao cũng không phải nơi giết người giấu xác.

Ô tô dừng trước tòa nhà chính tọa lạc trên lưng chừng ngọn núi, người gác cửa đeo găng tay trắng bước ra mở cửa xe, cất giọng sang sảng: “Anh Mười đến rồi ạ.” Tiêu Tư Trí ngược mắt ngó ngang ngó dọc khắp nơi, trong lòng ngẫm, tòa kiến trúc sang trọng này xây giữa rừng cây trên sườn một ngọn núi, nhưng nhìn quanh quất lại không hề bắt gặp bóng dáng của bất kỳ cột mốc hay bảng hiệu nào, khi bọn họ đặt chân vào đại sảnh thì một hàng dài các em xinh tươi khom lưng đứng ngay ngắn, đồng thanh cất tiếng chào yếu điệu: “Chúng em kính chào chào anh Mười ạ!” – Tiêu Tư Trí loáng thoáng đoán ra đây là nơi nào, nhưng lại thấy quản lý cười mồm mỉm bước ra đón tiếp: “Bọn đàn em gọi điện thoại báo anh Mười sắp đến mà em thật chẳng dám tin. Hơn nữa tháng này anh Mười không lên núi, ắt hẳn là do rượu chỗ bọn em không ngon nghề nên anh Mười chê chẳng.”

Châu Diễm Chiêu nói: “Đứa nào lên đây chỉ để uống rượu thế? Mấy con ôn lẩn trước làm khách của anh mày phạt ý, bọn mày không biết ngượng lại còn tặng rượu tặng hoa quả, lát nữa gặp thẳng giám đốc, để xem anh mày có đập ngay cái đĩa hoa quả vào mặt nó không!”

Quản lý cười giả lả, đoạn nói: “Mấy đứa nó còn nhỏ nên thiếu hiểu biết, anh Mười hà tất phải chấp bọn nó, hôm đó giám đốc biết chuyện xong thì lập tức dặn dò bọn em ngay, nếu sau này ai dám chọc giận anh Mười sẽ lập tức xất nhỏ nó thành đĩa hoa quả để tạ lỗi với anh Mười.”

Lúc này nụ cười mới xuất hiện trên vành môi Châu Diễm Chiêu, sáu chùm đèn bằng pha lê trong đại sảnh tỏa sáng lung linh, soi tỏ khuôn mặt gã. Lúc ở trên xe, Tiêu Tư Trí không nhìn rõ nhưng giờ đây chợt nhận ra trên khóe miệng của gã có một vết xước khá sâu, dài đến tận gò má trông giống như bị cào, cái nhếch mép kéo theo vết xước ấy cũng cong lên, kiểu nửa cười nửa không.

Bước vào phòng riêng, tay quản lý niềm nở kêu mở rượu rồi gọi hoa quả, Châu Diễm Chiêu nói: “Hôm nay chủ yếu muốn dẫn một người bạn mới quen đến để cậu ấy mở mang tầm mắt, cậu ấy khen chỗ này đẹp mà hay, còn anh thấy ngoại trừ giá đất cất cổ ra, chẳng có cái đểch gì hay ho cả.” Gã ngồi trên chiếc ghế sofa

mềm lùn, cả người gần như hõm xuống, thoáng vẻ uể oải như một con báo ẩn mình trong hang, chực đánh một giấc. Nhưng đôi mắt ấy vẫn tỉnh táo lạ thường, nó sáng ngời nổi lên giữa không gian tù mù của phòng hát.

Tay quản lý đảo đưa con mắt đánh giá Tiêu Tư Trí đoạn bụm miệng cười: “Nom anh này lạ mặt quá, lại có cốt cách của bậc tri thức, nếu không phải anh đây còn trẻ thế này thì thế nào em cũng đoán anh ấy là giáo sư ở trường đại học.”

“Cũng sắp làm giáo sư rồi.” Châu Diễm Chiêu nghiêng mặt bảo: “Mau, gọi mấy đứa biết điều đến đây, đừng có mà lập dị quái đản như con ôn lùn trước đây!”

Quản lý cười nói: “Ồi anh Mười ơi, lần đó anh cũng bảo bạn anh thích loại khác thường một tý, nên em mới để con bé Tô Na ấy đến hầu hạ bạn anh...”

“Nhưng con ranh đấy lại dám bảo, vì thằng bạn anh nó thích Ma Thối Đèn, chê Đạo Mộ Bút Ký nên nó quyết không chịu uống rượu...quái thế thì còn ra thế thống gì nữa?”

“Ui trời, anh Mười ơi! Anh cũng biết con Tô Na ấy là fan của Nam Phái Tam Thúc, bạn anh bảo không thích Đạo Mộ Bút Ký thì nó dối là đúng rồi...”

“Biến mau, đừng lải nhải lảm nhảm.”

“Vâng, anh Mười yên tâm, lần này em đảm bảo sẽ tìm cho anh mấy đứa thông minh biết điều, lại hợp cạ để hầu hạ mấy anh!”

Quản lý vừa đi xong thì Tiêu Tư Trí mới đáp ứng bảo: “Anh Châu...anh Châu...thế này thì không hay cho lắm...”

“Cái gì?”

Tiêu Tư Trí đỏ mặt tía tai: “Trường chúng tôi có quy định, nếu giáo viên mà... mà có quan hệ với gái... thì sẽ... sẽ bị đuổi việc!”

Châu Diễm Chiêu phì cười: “Ai bảo chơi gái? Chẳng qua chỉ gọi mấy em ấy đến tiếp rượu chơi bài thôi.”

Thấy Tiêu Tư Trí ngưng ngưng, Châu Diễm Chiêu liền bảo: “Yên tâm, kể cả thầy có làm thế thật thì cũng chẳng có ai dám xộc vào đây bắt quả tang đâu. Không thấy chiếc xe đỗ ở sân sau à, tuy biển số xe bị che đi rồi nhưng cứ nghĩ mà xem, trong mấy chiếc Bentley ở thành phố này, chỉ có duy nhất một chiếc màu sâm banh. Anh Thẩm đang ở đây, đồ ai dám xộc vào đây bắt tổ mại dâm?”

Mặt Tiêu Tư Trí càng đỏ hơn, phục vụ mang xì gà vào rồi quỳ một bên giúp bọn họ cắt đầu thuốc, sau đó châm lửa, đoạn cung kính dâng lên hai người. Lần đầu tiên Tiêu Tư Trí hút xì gà nên lúng túng không biết cách, Châu Diễm Chiêu không hề trêu chọc thậm chí còn chỉ cách cho anh: “Đừng rút vào như hút thuốc lá thông thường mà hãy cứ để nó lớn vồn trong khoang miệng.” Gã chưa nói dứt câu thì tay quản lý gõ cửa, dẫn theo một đám gái gú xinh tươi ulla vào. Tuy đông đúc nom tưởng nhốn nhao nhưng từng người trong số bọn họ bên lên cất tiếng chào hỏi khá quy củ: “Em chào anh Mười!”

“Anh này họ Tiêu.” Khuôn mặt của Châu Diễm Chiêu lúc ẩn lúc hiện sau làn khói thuốc băng lảng: “Hôm nay em nào mà khiến anh ấy hài lòng, anh sẽ tặng ngay em đó một chiếc Birkin.”

Cô gái đứng đầu liền chu môi bảo: “Anh Mười quả là người rộng rãi hào phóng, nhưng bọn em từng này người mà chỉ có mỗi một chiếc túi, ai bầu chứ?”

Châu Diễm Chiêu không hề cáu, trái lại gã còn nheo mắt cười, đoạn hỏi: “Chê à, thế thích gì nào?”

“Thay bằng việc được đi ăn đêm với anh Mười thì kể cả có ấy cái túi Birkin em cũng không thèm!”

“Ái chà, dẻo mồm phết nhỉ, em tên gì?”

“CƠ NA Ạ.”

“Hay, cái tên nghe ngọt lăm, nào, qua đây ngồi với anh.”

Cơ Na tươi hơn hẳn ngồi xuống cạnh Châu Diễm Chiêu trong khi những người khác ngồi ở ghế sofa quanh đây, với bản tính ham vui, họ kéo Tiêu Tư Trí chơi trò reo xúc xắc. Cơ Na ngả người sát bên Châu Diễm Chiêu, cất giọng yếu điệu pha thêm vài phần nũng nịu: “Anh Mười thích hát hay chơi bài trước? Để em giúp anh chọn mấy bài nhé?”

“Chơi mệt chúc đi, lâu rồi không chơi.” Châu Diễm Chiêu nói: “Anh Thẩm cũng đang ở đây à? Hôm nay tâm trạng của lão thế nào? Nếu đang buồn bực thì để anh sang chơi rồi thua cho lão ít tiền.”

“Ôi khỏi bàn luôn.” Cơ Na ghé sát tai gã, rủ rỉ kể: “Hôm nay nom anh Thẩm có vẻ đang buồn bực chuyện gì ấy, thậm chí giám đốc cũng phải đích thân ra tiếp cơ mà. Anh chớ có sang, kể cả qua đó giả vờ thua cũng chẳng ích gì, chỉ e anh ấy có thắng bạc cũng không vui vẻ là mấy.”

Châu Diễm Chiêu cũng thì thào thì thầm hỏi lại: “Sao anh ấy lại không vui à?”

“Ai dám hỏi đâu cơ chứ, có điều xem chừng là ám ức với gái gú ở đâu rồi.”

“Ô, con bé nào dám chọc giận anh ấy?”

“Hỏi thế gian tình là gì, chẳng qua có người này liêu xiêu trước người kia.” Ánh mắt Cơ Na lúng liếc đầy quyến rũ, đoạn tươi cười bảo: “Cũng giống như vết xước trên khóe miệng anh Mười đây này... có ăn gan hùm em cũng chẳng dám hỏi, là cô nào cào anh đây?”

Châu Diễm Chiêu hơi sững lại song ngay lập tức gã liền phá ra cười.

Lời tác giả muốn nói: Cái giường to khiếp nhờ...to quá đi mất... to tới nỗi em Tiểu Manh phải xin nghỉ học những hai ngày, còn bạn Mười đeo sọc trên khóe miệng...

12. Chương 12

Gã cất tiếng cười sang sảng khiến Tiêu Tư Trí phải ngẩng lên nhìn. Ánh mắt hai người gặp nhau, Chiêu Diễm Chiêu liền khoát tay bảo Tiêu Tư Trí: “Anh Thẩm đang ở đây, tôi phải qua đó chào hỏi cái đã, thầy cứ vui chơi thoải mái, tôi đi rồi về ngay.”

Tiêu Tư Trí vội nói: “Vâng, anh cứ tự nhiên.”

Châu Diễm Chiêu dợm đứng dậy, lập tức có mấy người nhanh nhẹn mở cửa phòng hát, Tiểu Quang cũng nói gót gã ra ngoài, thế là số người trong phòng đột nhiên giảm đi một nửa. Tiêu Tư Trí và mấy đứa con gái ngồi chơi oằn tù tì ai thua phải uống rượu, được một lúc thì anh đề nghị: “Chán thật, chúng ta chơi bài đi.”

“Được ạ! Sếp Tiêu thích chơi gì nào? Chơi đấu địa chủ hay chơi bài thắng cấp?[1]

Tiêu Tư Trí cười bảo: “Chơi đấu địa chủ ít người quá không vui, bọn mình phải đông đông một tí, mấy em biết chơi Five Card Stud không?”

“Không ạ...”

“Five Card Stud là cái gì ạ?”

“Hay sếp Tiêu dạy bọn em đi!”

“Phải đấy! Nào nào! Để em đi lấy bài, sếp Tiêu cần mấy bộ bài?”

Cả đám đàn bà con gái lao nhao, tranh nhau kéo Tiêu Tư Trí ngồi xuống cạnh bàn, rồi khắc có người tắt đèn disco nhấp nháy đốm vàng đang lia khắp sàn, thay bằng ngọn đèn treo được thiết kế đặc biệt trên chiếc bàn chơi bài, chao đèn rủ thấp, rót sáng xuống lớp vải nhung màu xanh lá phủ trên mặt bàn tựa như một miếng ngọc bích sạm màu. Cả một mớ con gái xúm đen xúm đỏ quanh Tiêu Tư Trí, miệng tíu tít nũng nịu, tay nháo bài thoăn thoắt.

“Anh Tiêu muốn chúng em chơi kiểu gì nào, ai thua phải uống rượu nhé?”

“Không được không được! Ai thua phải cởi đồ! Cởi đến bao giờ không dám cởi nữa thì thôi, hoặc cởi sạch rồi thì phạt uống Hot toddy...”

“Con bé Vân Na này trơ trẽn quá! Ai người ta dám chơi chứ! Anh Tiêu đừng nghe lời nó!” Mấy đứa con gái cười nói rôm rả, có em khê đẩy đưa với Tiêu Tư Trí đoạn thỏ thẻ bảo: “Theo sếp Tiêu thì mình nên chơi gì bây giờ?”

Tiêu Tư Trí cười toe toét rồi đưa ra quyết định cuối cùng: “Vây chơi cởi quần áo nhé!”

“Ủi trời sếp Tiêu hư ghê ấy!”

“Mau lên, mau lên nào, mấy đứa em không biết chơi, sếp Tiêu phải dạy bọn em tận tình vào nhé!”

“Đúng rồi, không được tư lợi, không được thiên vị...”

Tiêu Tư Trí ngồi xuống giảng giải cách chơi cho bọn họ nghe, vừa giảng anh vừa chia bài làm mẫu, một đứa tên Vân Na ghé mông ngồi lên tay vịn ghế chỗ Tiêu Tư Trí, nó hơi nghiêng người tỏ vẻ chăm chú xem bài, mấy đứa còn lại chưa nắm rõ luật chơi nên chúng xúm quanh Tiêu Tư Trí hỏi này hỏi nọ. Đang “vào cầu” thì Châu Diễm Chiêu quay về. Thấy mọi người đang tập trung quanh bàn chơi bài, bèn hỏi: “Chơi gì thế? Ai thắng rồi?”

Điều hòa trong phòng để nhiệt độ vừa vặn mát mẻ nhưng Tiêu Tư Trí vẫn thấy nóng nực, liền cởi bớt cúc áo sơ mi, đoạn cười bảo: “Định chơi Five Card Stud mà mấy cô ấy không biết chơi, tôi đành dạy...”

Châu Diễm Chiêu vừa nhấp tách trà Cơ Na đưa, suýt thì phụt cả ngụm nước ra đằng miệng. Cơ Na vội đưa chiếc khăn tay của mình cho gã, một tay con bé đỡ tách trà đặt xuống bàn, tay kia ân cần vỗ lên lưng Châu Diễm Chiêu, kéo gã sắc nước. Châu Diễm Chiêu hít thở lấy hơi rồi mới phá lên cười, đoạn mắng: “Mấy con bé này hư quá, thầy Tiêu đến đây lần đầu mà bọn nó dám bắt nạt à?”

Bọn con gái ngồi quanh bàn bật cười khúc khích, lúc này Tiêu Tư Trí mới vỡ lẽ: “Thảo nào anh thấy mấy em nháo bài chuyên nghiệp thế... thì ra bọn em toàn giả gà không biết...”

Vân Na nhẹ nhàng xoa bóp vai anh ta, miệng chím chím cười: “Sếp Tiêu đừng giận nhé, bọn em chỉ muốn lấy lòng anh thôi mà, song vẫn phải nói thật, bọn em vừa nhìn là biết sếp Tiêu thạo món này rồi, mấy đứa ở đây còn non lắm, có cuộc thật thì cũng toàn thua thôi.” Thấy Tiêu Tư Trí ngượng ngùng, Châu Diễm Chiêu đoán bụng anh ta đang bứt rứt vụ cho vay nặng lãi, Châu Diễm Chiêu liền bảo: “Dù sao cũng rảnh, cứ chơi với mấy em nó coi như luyện tay nghề. Mấy đứa cược gì? Thua phải lột áo hả?”

“Chộ ôi anh Mười ơi, sao lại lột áo, nghe thô chết đi được, phải gọi là phù dung ba lần đổi màu[2] chứ?”

Tiêu Tư Trí ù ù cạc cạc không hiểu thế nào, Vân Na liền ghé tai anh bảo: “Mấy đứa ở đây thường chỉ mặc trên người có ba món đồ thôi, giả sử thua một lúc ba ván là coi như lột truồng luôn, vậy nên bọn em mới gọi là phù dung ba lần đổi màu.” Hơi thở thơm tho nóng hổi của cô nàng phả vào tai Tiêu Tư Trí khiến vành tai anh đỏ lựng cả lên.

Tâm Na ngồi kế bên lập tức la ó: “Mấy đứa xem hai anh chị này lại thì thâm to nhỏ rồi! Xem ra hôm nay Vân Na quyết tâm giật chiếc túi Birkin từ tay anh Mười rồi đây!”

Tuy bị trêu nhưng Vân Na cũng không lấy làm xấu hổ, thậm chí cô ta còn thẳng thừng thừa nhận: “Ừ đây, chị mày thích sếp Tiêu mất rồi, nhìn sếp Tiêu rất giống một anh học cùng khoa với chị.”

“Ôi anh Tiêu đừng tin lời Vân Na, nó lại đang biến anh thành đàn anh khóa trên cơ đấy!”

“Đúng đấy đúng đấy...”

Tiêu Tư Trí thẳng thốt trong chốc lát, đoạn hỏi Vân Na: “Đồng môn cùng trường với em á, em học trường nào?”

Vân Na tủm tỉm, tay nâng ly rượu đưa anh: “Sếp à, theo quy định ở đây, bọn em không được phép tiết lộ những việc này. Anh cũng đừng hỏi, anh cứ coi như ngày lành tháng tốt thiên thời địa lợi nhân hòa, gặp gỡ tức là có duyên đi, hà tất phải phí thời giờ vào những vấn đề này.”

Tiêu Tư Trí vẫn lơ mơ chưa kịp hiểu thì bị cô nàng trút cho ly rượu, Vân Na nhón một miếng dưa hami kề sát môi Tiêu Tư Trí, giúp anh ta giải rượu. Phen này Tiêu Tư Trí chạm trán với một đám đàn bà con gái “mạnh vì gạo bạo vì tiền” lại khôn khéo léo lả. Bụng lo ngay ngáy mình sẽ bị mấy đứa con gái đó chuốc say bết nhè rồi khiến Châu Diễm Chiêu đâm sinh nghi, anh bèn khách sáo ngồi một lúc rồi kiếm cớ chuyển sang ghế sofa bắt chuyện với Châu Diễm Chiêu.

Tuy Châu Diễm Chiêu là người dắt Tiêu Tư Trí đến nơi đốt tiền này, nhưng hình như bản thân gã lại không hề lấy làm hứng thú. Gã nhắm nghiền mắt, ngả lưng xuống ghế sofa để Cơ Na mát xa hai bên thái dương, đoạn mở mắt thấy Tiêu Tư Trí ngồi xuống cạnh mình liền hỏi: “Sao thế?”

Tiêu Tư Trí tỏ ra sượng sùng bảo: “Anh... anh Châu... anh tiếp đãi tôi thế này, tôi...”

Châu Diễm Chiêu phá lên cười: “Tôi từng nói rồi đó thôi, thầy là ân nhân của em gái tôi, thế nên thầy không việc gì phải ngại cả. Vả lại, con em tôi quen thói nuông chiều từ bé. Chuyện ở trường, trăm sự nhờ thầy để mắt hơn tới nó.”

“Đó là việc nên làm, việc nên làm cả thôi.”

Đang định nói gì đó, bỗng điện thoại rung lên bần bật, Châu Diễm Chiêu cầm lên xem nhưng không nhận điện mà quẳng xuống bàn trà. Tiêu Tư Trí thấy gã có vẻ không vui nên cũng nín thinh không dám dấn động thêm nữa. Châu Diễm Chiêu ngồi dậy ăn miếng dưa hấu, Tiểu Quang cầm một chiếc điện thoại đến, bối rối ra mặt: “Cô Tôn tìm anh...”

“Cứ bảo tôi đang họp.”

Tiểu Quang ra ngoài nhận điện thoại, khi quay trở lại Tiểu Quang ghé tai Châu Diễm Chiêu thì thào mấy câu xem chừng có vẻ khiến Châu Diễm Chiêu bức mình, gã quẳng luôn chiếc xiên đang cầm trên tay xuống đập vào thành đĩa kê đoang một tiếng. Tuy tiếng động không hề vang, nhưng cả căn phòng đang ồn ào bỗng lắng xuống im phăng phắc. Tiếng cười nói phía bàn bài đột nhiên tắt lịm. Ai nấy đều nín thở lắng nghe, thậm chí không một ai dám buông tiếng thở mạnh.

Châu Diễm Chiêu trầm ngâm một lúc, khéo môi dần nở một nụ cười: “Tốt thôi, khỏi phải can, cứ để họ đến đi. Tôi đang muốn xem đứa nào bày ra cái trò này.”

Tuy nãy giờ Tiêu Tư Trí vẫn giả đồ ngu ngơ nhưng lúc này cũng chỉ bẽn lẽn hỏi: “Có chuyện gì à?”

Châu Diễm Chiêu cười nhạt thếch đoạn bảo: “Để thầy phải chê cười rồi, bạn gái tôi thật chẳng ra sao cả, hai hôm nay tôi bận túi bụi không có thời gian gặp cô ấy, bữa nay nghe nói tôi đang ở đây liền đòi đến bằng được.”

Tiêu Tư Trí nghe gã nói kiểu úp úp mở mở, lòng dạ càng chộn rộn bồn chồn, song vẫn vui vẻ cười góp: “Phụ nữ bây giờ là vậy cả ấy mà.”

Nụ cười hiện trên gương mặt của Châu Diễm Chiêu càng thêm phần hả hê: “Thế nên tôi mới bảo sau này thầy Tiêu nhất định phải quan tâm nhiều hơn – thầy biết tại sao bạn gái tôi lại biết tôi đang ở đây không? Chính con bé Châu Tiểu Manh bép xép với cô ấy, không những thế nó còn dẫn cô ấy tới đây... Con ranh này... nó biết rõ rành rành chị dâu tương lai của nó là chúa hay ghen, lại còn đổ thêm dầu vào lửa...”

Nghe thấy ba từ “Châu Tiểu Manh” – Tiêu Tư Trí thót cả tim, song anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, cười bảo: “Tôi không tiếp xúc nhiều lắm với em Châu Tiểu Manh, có điều nghe bạn bè trong lớp nhận xét thì em ấy rất nhiệt tình với những người xung quanh, năm ngoái trong lớp một bạn học – mẹ bị bệnh máu trắng nên cả lớp tổ chức quyên góp, Châu Tiểu Manh là người góp nhiều nhất, đủ để thấy con người Châu Tiểu Manh rất thích giúp đỡ người khác...”

Châu Diễm Chiêu liền cười bảo: “Đáng nhẽ hôm nay không nên đưa thầy đến đây, chốc nữa con bé gặp thầy ở đây, vậy chẳng phải làm ảnh hưởng đến tấm gương người thầy sao?”

Tiêu Tư Trí cười trừ bảo: “Hay để tôi lánh đi vậy?”

“Đừng đừng.” Châu Diễm Chiêu nói: “Có mặt thầy ở đây, em gái tôi nó mới không dám quậy phá. Mới có bạn gái không thôi đã đủ làm tôi ong cả đầu, nếu con bé em lại bù lu bù loa nữa thì tôi phải đổ đến hai

người phụ nữ, thật kinh khủng. Thầy cứ ngồi yên ở đây, ít ra có mặt thầy – con bé cũng không dám làm tôi bề mặt.”

Để ý thấy đôi mắt đang lấp lánh ánh cười – lúc nhìn mình, lúc lại không của gã, Tiêu Tư Trí đành cười xòa: “Vâng, vậy tôi cứ ở lại vậy.”

“Thầy thử nói xem, rốt cuộc cái giống phụ nữ này suốt cả ngày họ nghĩ cái gì không biết nữa?” Châu Diễm Chiêu xiên một miếng lê bỏ vào miệng: “Thường xuyên ở bên cô ấy thì cô ấy lại cho rằng mình vô công rồi nghề. Lúc bận túi bụi không có thời gian chăm sóc thì cô ấy lại bảo mình không yêu cô ấy. Thỉnh thoảng đi ăn uống bàn chuyện làm ăn, ở đây đương nhiên phải góp vui lấy lệ là lẽ đương nhiên rồi. Mình cho rằng đây là một chuyện hoàn toàn bình thường, vậy mà cô ấy cứ nghe phong thanh mình đang “lếng phếng” ở đâu là lại làm ầm cả lên... À, thầy Tiêu có bạn gái chưa nhỉ?”

Tiêu Tư Trí cười thông cảm: “Chưa ạ.”

“Để lát nữa tôi giới thiệu cho thầy.”

“Cảm ơn anh Châu.”

“Đừng khách sáo thế, tôi là con thứ Mười trong nhà, nếu thầy không chê thì cứ gọi tôi là anh Mười như người ta vẫn gọi.”

“Vâng thưa anh Mười.”

Châu Diễm Chiêu nói dài bơi với anh một lúc rồi đi rửa tay, lúc ra bảo Tiêu Tư Trí: “Nào, chúng ta chơi mấy ván đi.”

Tiêu Tư Trí gãi đầu, ra bộ ngập ngừng: “Tuy đầu óc tôi chậm chạp cù lần, nhưng thấy anh làm ông chủ lớn thế này, tôi thật không dám chơi với anh Mười.”

“Có sao đâu, chúng ta làm mấy ván mặt chược. Ai thua phải ăn dưa hấu.”

Tiêu Tư Trí thật không tài nào đoán được ra gã đang nghĩ gì, đành ngồi xuống chơi mặt chược, thêm Cơ Na và Vân Na là đủ một bàn bốn người. Những người khác ngồi xung quanh vừa bưng bê trà nước vừa xem họ chơi. Đang chơi dở ván đầu tiên thì cửa phòng bật mở, có người ghé tai Tiểu Quang nói đám câu, Tiểu Quang bước lại gần, báo cáo với Châu Diễm Chiêu: “Thưa anh Mười. Xe của Cô Tôn và cô Hai đã đến cổng rồi ạ.”

“Bảy vạn! [3]” Châu Diễm Chiêu vẫn đứng dưng hạ một quân bài, tay búng tàn thuốc.

Hôm nay số Tiêu Tư Trí khá hên, thắng được được hai ván trong khi Châu Diễm Chiêu thua liểng xiểng từ đầu chí cuối, tuy vậy anh vẫn thầm khẳng định Châu Diễm Chiêu là một cao thủ, thành thử Tiêu Tư Trí tuyệt nhiên không dám giở trò gian lận, vậy mà Châu Diễm Chiêu vẫn thua, thực sự bản thân Tiêu Tư Trí cũng không thể hiểu được ý đồ của gã. Mỗi lần Châu Diễm Chiêu thua là hai cô bé ngồi cùng bàn lại rầu ra mặt. Rõ ràng tâm trạng ngày hôm nay của Châu Diễm Chiêu vô cùng tệ hại, sở dĩ có mấy quân đã dâng đến tận miệng rồi mà vẫn không biết đường ăn, ván nào cũng im ỉm tự xào bài, song chẳng bốc ra quân nào. Thế nên này giờ hai cô em Cơ Na và Vân Na cứ nghiêng răng kèn kẹt, mồ hôi mồ kê ròng ròng từ đầu đến chân, tính đủ mọi cách mà vẫn không cứu được bài cho Châu Diễm Chiêu

Tiêu Tư Trí để ý thì thấy con bé Lệ Na ngồi đằng sau Châu Diễm Chiêu này giờ hí hoáy không yên, sau mỗi một động tác là thể nào Vân Na và Cơ Na cũng đánh ra quân tương ứng. Sau mấy lượt thành lệ, Tiêu Tư Trí đã có thể đoán ra bài của Châu Diễm Chiêu đang thiếu con gì. Lần này Lệ Na cười toét miệng, ngón trở hơi gập lại, ngay lập tức cả bọn đều hiểu Châu Diễm Chiêu đang có một hàng thuận văn [4], cả bọn tinh ý cứ có văn là đánh, song chẳng thể hiểu nổi đầu óc Châu Diễm Chiêu đang thả đi đâu, thay vì ăn quân bài đó gã lại tỉ mẩn rờ bài mình rồi hạ quân khác. Về sau, gã tung xúc xắc bốc được một quân đồng màu với ba quân có sẵn trong tay ghép thành một bộ tứ, tình thế bấy giờ mới dần chuyển biến. Lệ Na bùm miệng suýt gào lên đúng lúc có người mở cửa bước vào: “Thưa anh Mười, cô Tôn và cô Hai đến rồi ạ.”

Châu Diễm Chiêu bật cười giòn tan rồi lật bài xuống bàn, lúc này Lệ Na mới kêu lên: “Tự nhiên bốc được một quân trùng màu! Ván này gỡ được bao nhiêu!”

Châu Diễm Chiêu cười bảo: “Lấy dưa hấu cho bọn họ ăn đi.”

Cơ Na mừng quýnh như thể mình không có tên trong diện ăn dưa hấu: “Em đi bảo bọn họ bỏ dưa hấu, phải chọn miếng to bự choảng mới được, anh Mười cứ yên tâm!”

Tiêu Tư Trí ngoảnh mặt trông, nhưng chỗ bậu cửa ngược sáng nên chỉ thấy thấp thoáng mấy người đang đứng đó, dáng họ lơ mờ như được viền một lớp ánh kim. Ánh đèn ngoài hành lang phủ lên làn da sáng ngời cùng đường nét thanh tú của Tôn Lăng Hy, nom rực rỡ yêu kiều chẳng khác nào một miếng ngọc nạm vàng. Trong khi đó, mọi biểu cảm trên mặt Châu Tiểu Manh lại nhạt nhòa không rõ ràng, chỉ thấy cô ấy khoác tay Tôn Lăng Hy ra chiều thân thiết.

Lời tác giả muốn nói: Ở thế bạn Mười này, chẳng hiểu tại sao mẹ thấy giận nho nhà bạn sắp đổ rồi đấy....

Ở thì ra mọi người không biết điển cố về giàn nho hở, vậy để mẹ kể à nghe nhé: Ngày xưa có một viên quan nhỏ, ông này rất sợ vợ, một hôm bị vợ cào rách mặt, hôm sau lên công đường, huyện lệnh đại nhân hỏi: “làm sao thế này”. Viên quan xấu hổ, không dám nói rõ, nghĩ một hồi rồi bảo: “đêm qua nằm hóng giò, giàn nho tự dưng đổ ụp xuống, nên mới xước thế này.” Huyện lệnh không tin, bảo: “Nhất định là bị con vợ ở nhà cẩu xé rồi, ở đời sao lại có người phụ nữ chưa ngoa đến thế, mau sai nha dịch lôi cổ mụ tới đây.” Không ngờ huyện lệnh phu nhân đứng đằng sau công đường nghe thấy, lập tức quát bảo: “Ông nói cái gì?” Huyện lệnh thót mình, vội vàng bảo viên quan kia: “Thôi người về đi. Giàn nho nhà ta cũng sắp đổ rồi.”

Hết chuyện :-??

13. Chương 13

Châu Diễm Chiêu chưa mở miệng nói thì Châu Tiểu Manh đã nhanh nhẩu gọi: “Anh!” đoạn bảo: “Anh đừng giận chị Tôn. Hôm nay chính em dắt chị Tôn đến đây. Trên đường chị ấy cứ khuyên em quay về, nhưng em bảo đã đến tận đây rồi, anh có giận thì bọn em vẫn phải đến.”

Châu Diễm Chiêu cười nói: “Giận ấy à, sao anh phải giận?” vừa nói gã vừa khoát tay tỏ vẻ lạnh nhạt. Đám con gái trong phòng liền lục tục nối đuôi nhau lui ra ngoài bằng sạch. Tiểu Quang cũng định dẫn người đi thì nhận được ánh mắt ra hiệu của Châu Diễm Chiêu.

Tuy vẫn ở lại nhưng Tiểu Quang luôn có khả năng khiến người khác có cảm giác căn phòng này không hề có mặt hắn. Đám vệ sĩ của Châu Diễm Chiêu cũng vậy, họ lúc nào cũng đứng lù lù một đồng như mấy cái cột nhà, chẳng nói chẳng rằng bao giờ.

Căn phòng trở nên im ắng, chỉ còn tiếng “tạch tạch” lạnh lạnh phát ra từ chiếc bật lửa trên tay Châu Diễm Chiêu. Bấy giờ Tôn Lăng Hy mới nhìn rõ khuôn mặt gã, sắc mặt cô thoát trắng bệch, cô sững người nhìn vết xước trên khóe miệng gã phải đến vài giây, thế rồi bối rối ngoảnh sang nhìn Châu Tiểu Manh, đoạn bảo: “Tiểu Manh này, hay chúng ta về vậy... anh trai em đang bận...”

Tiểu Manh nhận ra sự có mặt của Tiêu Tư Trí liền thốt lên: “Ồ thầy Tiêu, sao thầy cũng ở đây ạ?”

“Anh Châu có việc muốn bàn với tôi...”

Tiêu Tư Trí nhận ra bầu không khí trong phòng có phần tế nhị. Lần đầu tiên được nhìn tận mặt Tôn Lăng Hy đâm ra ánh mắt anh cũng láo liên nhiều hơn, vừa quan sát vừa ngó Châu Tiểu Manh, lát sau đành cười gượng bảo: “Hay tôi ra ngoài làm điều thuốc...”

Châu Diễm Chiêu liền hát hàm, lập tức có người dâng thuốc lá tận tay Tiêu Tư Trí, anh đành cầm lấy, liền đó có kẻ khác giúp anh châm lửa, Tiêu Tư Trí bèn cảm ơn rồi rút. Châu Tiểu Manh hơi chau mày, bảo: “Anh, chỗ này có người ngoài, hay tìm chỗ khác nói chuyện riêng với chị Tôn trước đã...”

“Có gì mà phải giấu? Vả lại thầy Tiêu đâu phải người ngoài.” Châu Diễm Chiêu cười ngặt nghêu: “Hai người ngồi đi, nâng nặc đòi lên núi thế này hẳn phải có chuyện quan trọng lắm. Nào, nói đi, chuyện gì.”

Tôn Lăng Hy cười ngượng ngịu, bảo: “Thực ra cũng không có gì, đáng nhẽ em định gọi điện cho anh...”

Châu Tiểu Manh phì cười ngắt lời bảo “Chuyện này nói qua điện thoại mà nghe được à?!” – rồi khẽ đẩy Tôn Lăng Hy về phía trước: “Nào, ngồi xuống cạnh anh em rồi từ từ kể anh ấy nghe. Hẳn anh ấy phải mừng lắm.”

Nụ cười của Tôn Lăng Hy thoáng nét gượng gạo, còn vẻ hớn hở trên khuôn mặt Châu Diễm Chiếu lại nhạt dần đi, Tôn Lăng Hy hơi cúi đầu, cô ấp úng nói: “Không có gì đâu...đợi bao giờ anh hết bận rồi...rồi hẳn nói...”

“Ôi trời ơi, làm em sốt hết cả ruột.” Châu Tiểu Manh tỏ vẻ hồ hởi: “Anh, chúc mừng anh! Chị Tôn có bầu rồi, anh sắp làm cha rồi đấy.”

Châu Diễm Chiếu sững sờ giây lát, trong khi Tôn Lăng Hy đỏ bừng hai má, ngẩng đầu nhìn lướt qua gã. Đương tiền thoái lương nan, vừa nghe Châu Tiểu Manh nói thế, Tiêu Tư Trí cũng thẳng thốt nhìn Tôn Lăng Hy. Châu Tiểu Manh vẫn tươi cười bảo: “Anh mừng quá hóa rồ đấy à?”

“À ừ.” Châu Diễm Chiếu liền nhoẻn cười rạng rỡ: “Nhưng mà chưa đến nỗi mừng quá hóa rồ. Bây giờ sao đây, chúng ta đính hôn trước nhé, Lăng Hy?”

Thoạt đầu, tâm trạng của Tôn Lăng Hy vốn rất rối bời, cô kể chuyện này cho Châu Tiểu Manh nghe là muốn Châu Tiểu Manh ướm hỏi Châu Diễm Chiếu. Chẳng ngờ đâu Châu Tiểu Manh lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc lẫn mừng rỡ, rồi cô bé tức tốc lôi cô đến gặp Châu Diễm Chiếu. Thực ra Tôn Lăng Hy cứ sợ Châu Diễm Chiếu sẽ nổi giận nên cô đã gọi liên tiếp hai cuộc điện thoại cho Châu Diễm Chiếu, vậy mà gã không hề bắt máy. Dọc đường cô thấp thỏm không yên, lúc này nghe gã nói vậy, cô như cởi được tấm lòng, tuy không bảo phải lấy nhau gấp nhưng đính hôn cũng là bước khởi đầu để tiến tới hôn nhân. Cô thẹn thùng liếc nhìn gã rồi se sẽ đáp: “Vâng.”

“Vậy thì hay quá!” Châu Tiểu Manh hào hứng nói: “Việc này phải khẩn trương lên mới được, chị Tôn đừng lo gì cả, mọi việc cứ giao anh em lo liệu. Em sẽ giúp chị thu xếp mấy chuyện vặt vãnh. Đính hôn ắt phải mời nhiều khách rồi! Bạn bè anh trai em nhiều kinh khủng, chẳng biết nhà mình có đủ chỗ để tiếp không nữa... hay là tổ chức ở khách sạn nhĩ...”

Châu Diễm Chiếu vươn tay kéo Tôn Lăng Hy vào lòng mình, vỗ nhẹ lưng cô. Gã bảo Tiểu Manh: “Xem em kìa, làm chị Tôn sợ rồi đây này...”

“Tại em mừng quá, mừng hơn cả anh đó thôi, đàn ông các anh thì hiểu gì...” Châu Tiểu Manh khoằm mặt lườm nguýt anh ta, rồi lại bảo: “Chị Tôn mau quyết định xem nên mặc gì hôm đó nhĩ... ôi trời, kệ xác là mặc gì, chị Tôn ắt phải là cô dâu xinh đẹp nhất.”

Tôn Lăng Hy không ngờ mọi việc lại dẫn tới một kết quả mỹ mãn nhường này, cô liền cười bảo: “Tiểu Manh này, nom em nôn nóng chưa kìa...”

“Đương nhiên là phải nôn nóng rồi, anh này, anh nói xem? Ngày nào đẹp để tổ chức đính hôn nhĩ? Theo em, nên làm luôn trong tháng này, đính hôn xong lập tức thu xếp chuẩn bị kết hôn... Chắc ba tháng là vừa vẩn...”

Châu Diễm Chiếu nói: “Vậy làm luôn trong tháng này, gọi người chọn ngày đi.”

Nói đoạn, gã liền nắm tay Tôn Lăng Hy bảo: “Đi nào, anh đưa em về. Muộn thế này rồi, em cũng phải đi ngủ chứ.” Rồi quay đầu đánh tiếng với Tiêu Tư Trí: “Phiền thầy Tiêu đưa em gái tôi về trước, rồi để tài xế đưa thầy về trường, thầy xem thế ổn không?”

Tiêu Tư Trí rồi rít đồng ý. Bọn họ ra về, tay quản lý tiễn khách ra tận bậc tam cấp, sau đó đích thân tiễn từng người lên xe, đoạn tươi cười vẫy tay chào: “Bao giờ rảnh, anh Mười lại đến nhé!”

Lên xe, Châu Tiểu Manh liền giấu mình vào một góc tờ mờ khuất sáng, Tiêu Tư Trí ngồi ở ghế phụ, không tiện quay sang hỏi chuyện cô, bụng bảo dạ, tối nay Châu Tiểu Manh thật kì lạ, kì lạ ở chỗ cô ấy không hề giống với Châu Tiểu Manh mà anh hằng quen biết. Anh từng được đào tạo chuyên môn, anh cũng từng nghiên cứu tỉ mỉ toàn bộ thông tin cá nhân của Châu Tiểu Manh. Thế nhưng tối nay nom cô ấy có khá

nhiều biểu hiện thoáng vẻ bồn chồn bất an dù rất nhỏ, thoát đầu Tiêu Tư Trí định ninh cô ấy sợ mình bị lộ, nhưng về sau trực giác của anh lại phủ định phán đoán ấy.

Chiếc xe lao vun vút mà êm ru, mãi về sau, hình như Châu Tiểu Manh đã lấy lại bình tĩnh, cô hỏi: “Sao thầy Tiêu lại ở đó với anh em?”

“Anh Tiêu nói... muốn cảm ơn tôi...”

Trên xe còn có tài xế, Châu Tiểu Manh không tiện gặng hỏi thêm, cô chỉ hỏi mấy câu đại khái gọi là vừa đủ để tài xế nghe. Tiêu Tư Trí vẫn đang bận tâm vấn đề khác, anh hỏi: “Sức khỏe của em đã khá hơn chưa?”

Châu Tiểu Manh sức nhớ ra mình vừa xin nghỉ hai ngày: “Không sao đâu ạ, em cảm xoàng thôi, nghỉ hai ngày là khỏe.”

Xe tiến vào khu vực nội thành, trời đã ngớt mưa từ lâu, gió lay những cành cây no nước ở hai ven đường, kéo theo nước mưa xối thẳng xuống mui xe nghe lộp bộp như thể trời vẫn đang đổ mưa. Chiếc xe dừng bánh trước cánh cổng nhà họ Châu, Châu Tiểu Manh dặn dò: “Anh Giả tiễn thầy Tiêu về đi, tôi xuống ở đây là được rồi.”

“Thôi thôi, để tôi bắt taxi, không cần đưa về tận trường đâu.”

“Anh trai em đã dặn vậy rồi.” Bấy giờ Châu Tiểu Manh nhanh nhẹn mở cửa xe: “Khu này không dễ bắt taxi đâu, cứ để tài xế đưa thầy về cho nhanh.” Vừa nói, cô vừa đưa tay ấn chuông cửa. Khi người làm ra mở cổng thì một cơn gió lùa qua làm tán cây nhô ra từ bờ tường như rừng mình kéo theo cả mảng nước trút xuống, khiến phần tóc trước trán Châu Tiểu Manh ướt nhẹp. Cô tươi cười nhảy phốc qua bậc cửa phụ vừa được mở cạnh bên, nép mình dưới bóng ô màu đen to sụ trên tay người giúp việc, rồi quay đầu mỉm cười bảo: “Tạm biệt thầy Tiêu!”

Hình ảnh cuối cùng mà Tiêu Tư Trí nhìn thấy ở Châu Tiểu Manh hình như đã làm tan biến mọi bất ổn trong anh, anh cũng vẫy tay lại: “Tạm biệt em!”

Cơn mưa mưa tầm tã buổi tối để lại vài vũng nước trong vườn, con đường trải nhựa đen loang loáng nước mưa. Giày cao gót của Châu Tiểu Manh đạp lên vũng nước sáng bóng như gương làm bắn tung tóe bọt nước. Con đường tranh tối tranh sáng, chẳng thể nào nhìn rõ những vũng tù rả rác. Dì Lý thấy thế liền buột miệng phàn nàn: “Cô lớn ngần này rồi mà vẫn như trẻ con, hề buồn bực trong người, là lại ra đường đạp nước mưa.” Nói đoạn, bà thở dài đánh sụt. Châu Tiểu Manh bước vào nhà họ Châu khi còn là một cô bé hai, ba tuổi. Đạo đó Châu Bán Lễ rất yêu chiều cô. Hôm nào trời mưa, ông thường cầm ô đưa cô ra vườn chơi theo ý muốn của cô con gái rệu, lúc ấy cô thường nhảy nhót trên vũng nước làm bùn đất bắn tung tóe lên khắp người Châu Bán Lễ. Diệp Tư Dung mắng thì Châu Bán Lễ lại bênh, bảo: “Con nó còn bé, biết gì đâu.”

Châu Tiểu Manh của ngày ấy đã sống như một nàng công chúa.

Kể từ lúc xuống xe, đáng nhẽ trên khuôn mặt Châu Tiểu Manh vẫn giữ nguyên nét tươi cười, nhưng nghe xong câu ấy, nụ cười vụt tắt ngóm. Cô đánh mặt bước vào phòng khách, bỏ thẳng lên gác. Dì Lý nói với theo: “Cô ơi, hay để tôi giúp cô xả bồn nước nóng nhé, giờ tiết vào thu rồi, dính nước mưa vào người là không được...”

“Để tôi tự làm!” Lên gác, Châu Tiểu Manh liếc mắt nhìn căn phòng nằm cuối hành lang, cô liền cất bước về phía đó. Thấy cô vịn nắm đấm cửa, dì Lý giật mình hỏi: “Cô ơi, cô cần gì thì để tôi lấy cho...”

“Không sao, tôi đợi anh tôi về, bà mở cửa phòng này cho tôi.”

Dì Lý lúng túng bảo: “Chuyện này e là...”

“Mở ra mau!”

Nghe cô đánh giọng, Dì Lý bầm bụng bảo, dầu sao con bé cũng là cô chủ, bà đành móc chìa khóa mở cửa. Châu Tiểu Manh chuyển sang thế thọt bảo: “Không có việc gì nữa đâu, bà xuống đi, tôi đợi anh tôi về.”

Dì Lý thấy lo lo, ra đến đầu hành thang liền ngoái đầu dôi theo bóng cô bước thẳng vào căn phòng ấy, thấy thế bà càng lo hơn, liền mải mốt chạy xuống lầu, gọi điện thoại báo cho Châu Diên Chiêu.

Châu Tiểu Manh bật toàn bộ đèn trong phòng sáng trưng, trước tiên là lục tủ đầu giường, cô mở toang tất cả các thể loại ngăn kéo, các cửa tủ, thậm chí cả tủ quần áo hay tủ kệ trong phòng tắm. Sau cùng, cô tìm thấy một bọc nhỏ kín miệng có giấu ít thuốc được cất trong tủ kệ nhà tắm. Châu Tiểu Manh cầm theo túi thuốc, xuống hầm rượu dưới nhà, tìm giá để rượu lâu năm nhất, rút một chai rượu nho. Cô vào bếp lấy cái ly rồi lại lững thững bước lên gác. Cô rót lừng lừng ly rượu, đoạn mở bọc thuốc, đếm một lượt nhưng chỉ nhón một viên bỏ vào miệng, ngửa cổ uống nửa già ly rượu vang cho xuôi. Cô quảng số thuốc còn lại vào bồn cầu giặt nước, vất chiếc túi vào sọt rác.

Làm xong từng đó việc, hai chân bủn rủn, cơ hồ không đứng vững. Trần nhà bắt đầu vận vẹo biến dạng, cô loạng choạng ngã dúi dụi xuống chiếc giường lớn. Dốc cạn sức lực cuối cùng mới lật được người.

Trên trần nhà khảm một chiếc gương, cô thấy mình nằm sổng sượt trên chiếc giường rộng thênh thang. Ga giường bằng lụa đen như đáy biển tối tăm, còn cô chính là một con sao biển đang co quắp, thả mình trôi lênh bênh theo dòng nước. Trong chiếc gương ấy hình như có một cái lỗ, hình như trần nhà sắp đổ ụp xuống, và xuất hiện những con quái vật chìa tay ra từ cái lỗ ấy, chúng lần mò sờ mó vuốt ve khuôn mặt cô, chúng làm cô thấy lâng lâng dễ chịu, suýt thì thiêm thiếp ngủ.

Băng đi một lúc chẳng rõ là bao lâu, bất thành linh có người đập tung cánh cửa phòng, Châu Diễm Chiếu rào bước thoăn thoắt đến bên giường, xốc cô dậy, gãi vỗ bôm bốp vào mặt cô: “Này Châu Tiểu Manh!”

“Anh về rồi à...” Châu Tiểu Manh có cảm giác đầu lưỡi mình đang sưng vù, câu chữ thoát ra khỏi miệng trở nên lú lú, chệnh choáng như say, song say rượu không mang lại cảm giác dễ chịu nhường này. Ánh mắt sắc lẹm như dao của Châu Diễm Chiếu đang găm trên người cô, gãi bất ngờ buông tay thả Châu Tiểu Manh ngã vật xuống giường, cô cười toé toét như một con cá đang tung tăng bơi lội trong làn nước, thật sự không thể diễn tả hết sự tự do sung sướng này. Châu Diễm Chiếu vào nhà vệ sinh xem xét rồi lập tức lao ra ngoài, túm lấy cô lôi xềnh xệch vào nhà vệ sinh: “Nôn ra mau!”

“Trả lại cho tao những gì mày đã lấy của tao... cái gì mày ăn của tao thì phải nhả ra cho tao...” Châu Tiểu Manh vừa cười vừa hát, giọng cô trở nên méo xẹo mà ngang phè phè: “Những gì thuộc về Sao đỏ lấp lánh giờ đây đã trở thành lời thoại...”[1]

Châu Diễm Chiếu quảng Châu Tiểu Manh vào bồn tắm, cầm vòi hoa sen, xối nước lạnh xuống đầu cô. Nước lạnh táp vào mặt ran rát, Châu Tiểu Manh hét toáng lên, nhảy bổ ra ngoài, vung tay vả vào mặt Châu Diễm Chiếu. Châu Diễm Chiếu giận tím người nhưng không hề đánh trả. Cái tát thứ hai giáng xuống thì gã né được, tranh thủ chộp lấy cánh tay cô, ghì cô xuống nước: “Cô có tỉnh lại không thì bảo!”

Châu Tiểu Manh không đánh được Châu Diễm Chiếu, đành quay sang túm chặt tay, rồi cắn nghiến vào gan bàn tay gã, chẳng mấy chốc mùi tanh của máu lan khắp vòm miệng, ứa ra từ khóe môi cô. Châu Diễm Chiếu đau nhăn nhó cả mặt mày, bèn bóp chặt mũi cô. Châu Tiểu Manh ngạt thở, buộc phải nhả tay gã ra. Cô vịn vào thành bồn, nhảy vọt ra ngoài toan chạy trốn như một con thú lạnh lẽo. Bị Châu Diễm Chiếu ghì chặt eo thì cô ra sức vùng vẫy, đoạn quay phắt người, vung chân đá toán loạn: “Anh bỏ ra! Bỏ ra!” – Châu Diễm Chiếu ghì cô xuống bồn tắm, nước sộc vào mũi vào miệng làm cô ho sặc sụa, Châu Diễm Chiếu đánh giọng hỏi: “Cô cắn mấy viên? Nôn ra mau!”

“Tôi không nôn...” Châu Tiểu Manh lắc đầu, căng căng bảo: “Cậu Mười nhà họ Châu mà không nuôi được tôi à? Tôi cắn vài viên chứ mấy, có gì mà anh phải tiếc? Đây tôi trả anh! Nợ máu đền máu đã đủ chưa?”

“Này Châu Tiểu Manh, cô bớt điên đi!”

Châu Tiểu Manh vẫn cười ngặt nghẹo, cứ cười, cứ cười, rồi nước mắt bắt chợt trào ra: “Sao anh có thể đối xử với tôi như thế này hả Châu Diễm Chiếu?”

[1] Lời bài hát Cười biến sắc, câu hát trên là câu thoại nói với tuyến nhân vật phản diện trong bộ phim Sao đỏ lấp lánh, quần chúng nhân dân nói với cường hào địa chủ. Bộ phim Sao đỏ lấp lánh là một bộ phim dành cho thiếu nhi mà người người nhà nhà ở TQ đều biết. Truyện phim bắt nguồn từ cuốn tiểu thuyết cùng tên được viết bởi một nhà văn nổi tiếng Trung Quốc, Lý Tâm Điền.

14. Chương 14

Châu Diễm Chiêu sững người, còn Châu Tiểu Manh đã đổ rạp xuống bồn tắm, khóc toáng lên thành tiếng. Châu Diễm Chiêu dần bình tĩnh trở lại, gã nhìn sàn nhà ướt nhẹp, tìm dấu dác khắp nơi mà không sao tìm ra thứ gì thích hợp, đột nhiên ánh mắt lướt qua bàn chải để trên bồn rửa mặt, gã bèn lấy tạm rồi khụy gối ngồi xuống, bóp nghiêng cằm Châu Tiểu Manh: “Há miệng ra!”

Ngón tay gã bấm vào khớp hàm, buộc cô phải mở miệng, chiếc bàn chải chọc thẳng vào cổ họng, làm Châu Tiểu Manh nôn khan ngay tức khắc, Châu Diễm Chiêu lôi cô ra khỏi bồn tắm rồi đẩy cô lao về phía bồn cầu, gã bảo: “Nôn ra ngay! Bằng không tôi dúi đầu cô vào đó bây giờ!”

Tuy bồn cầu được đánh rửa sạch sẽ hằng ngày, nhưng Châu Tiểu Manh lại thấy buồn nôn kinh khủng, cuối cùng bụng dạ co thắt, tống hết mọi thứ trong bụng ra ngoài. Châu Diễm Chiêu thấy cô nằm mọp người, nôn thốc nôn tháo thì lạnh lùng bảo: “Lần trước tôi đã bảo gì? Đừng hòng có lần sau đâu! Cô tưởng tôi nói đùa đấy hả? Hay cô tưởng tôi dọa cô cho vui?”

Châu Tiểu Manh nôn đến kiệt sức xong liền lồm cồm bò dậy mở vòi nước, vốc nước lạnh vã tới tấp lên mặt. Thoạt đầu, cô đã ướt nhẹp từ đầu đến chân, như thể vừa được vớt lên từ dưới nước, lại gần giống với một con thủy quái vừa ngoi lên từ sông, cô ngược mặt nhìn mình trong gương, rồi nở một nụ cười yếu ớt: “Anh kết hôn đi, Châu Diễm Chiêu ạ, tôi không cần tiền của anh nữa.”

“Cô tưởng mình là ai hả?” Vẻ tươi cười của Châu Diễm Chiêu vẫn cay nghiệt và tàn khốc như mọi lần: “Ngủ với tôi được có mấy buổi mà tưởng như sinh tật rồi đó hả?”

“Anh, nếu giữa chúng ta có nợ nần, thì tôi đã trả sòng phẳng cả rồi.”

“Cái ngữ cô mà cũng dám nói hai chữ sòng phẳng cơ đấy?”

“Mẹ tôi còn thâm hơn cả bố anh kia kìa!”

“Mẹ cô đáng phải thế.”

“Vậy tôi nợ anh cái gì? Tôi nợ anh cái gì hả?”

“Cô nợ tôi nhiều đấy! Ai là người nuôi cô khôn lớn bằng ngần này hả? Ai là người coi cô như con đẻ của mình hả, chính là bố tôi. Nếu ông già không đòi gặp cô mỗi ngày mới chịu yên, thì cô tưởng mình có thể đứng đây mà lên giọng với tôi hả? Nay Châu Tiểu Manh, tôi biết tổng lý do vì sao cô phát khùng lên rồi, chẳng nhẽ ngoài cô ra, tôi không được phép tìm đàn bà khác à? Tôi nói cho cô biết, cô chỉ là cái thứ đồ chơi, chỉ là đồ chơi thôi, cô hiểu chưa? Tôi bỏ tiền mua, cô cầm tiền thì cô phải bán. Cô là cái thứ gì mà dám nổi đóa lên ở đây? Cô là cái đêch gì mà dám gây sự với tôi hả? Tôi nói cho cô biết, từ nay về sau tôi cấm chỉ cô được phép gặp riêng Tôn Lăng Hy. Cô cứ thử phốt lời tôi nói xem, tôi sẽ đập gãy cô ra đấy! Tôi sẽ khiến cô cả đời này đừng hòng bỏ được đi đâu, cô chỉ có thể ru rú ở nhà hầu bố tôi mà thôi!”

Châu Tiểu Manh vỡ òa lên thành những tiếng khóc nức nở, đó là thứ âm thanh bi ai thoát ra từ cuống họng của một kẻ đã rơi vào tuyệt vọng: “Anh trả lại cho tôi! Anh trả lại cho tôi!”

Châu Diễm Chiêu văng khỏi tay cô, đoạn nhấc vòi hoa sen, xối nước vào mặt Tiểu Manh: “Bao giờ tỉnh táo rồi hãy nói chuyện với tôi!”

Châu Tiểu Manh khóc đến nổi co quắp cả người, cô vừa nức nở vừa giẫy đạp: “Anh trả lại cho tôi...”

Mu bàn tay của Châu Diễm Chiêu bị cô cắn toét máu, cảm giác chạm vào nước lạnh lại càng khiến miệng vết thương thêm xót, gã bực bội, quẳng quách vòi hoa sen xuống rồi khóa trái cửa, xuống lầu tìm hộp thuốc cứu thương, tình cờ gặp Tiểu Quang đang đứng lù lù dưới chân cầu thang. Thấy gã xuống, Tiểu Quang đưa hộp thuốc đang cầm trên tay cho gã, không hề rằng hỏi lấy nửa lời. Sẵn cơn giận không có chỗ trút, Châu Diễm Chiêu cầm hộp thuốc quẳng xuống bàn, chai lọ văng liểng xiểng. Tiểu Quang vẫn cầm như hạt thóc, hẩn tìm thuốc bột đổ ra bông băng, rịt vào miệng vết thương trên mu bàn tay Châu Diễm Chiêu. Miếng bông tẩm thuốc chạm vào miệng vết thương kéo theo cơn xót ập tới, Châu Diễm Chiêu liền cau có bảo: “Cậu nhẹ tay thôi, tôi đã què chân gãy tay đâu!”

“Em thấy anh Mười cũng sắp gãy tay gãy chân đến nơi rồi.”

Nghe vậy nhưng chẳng hiểu vì sao mà Châu Diễm Chiếu không hề nổi giận, thay vào đó, gã chỉ lạnh lùng lườm Tiểu Quang.

“Lúc đầu em khuyên anh thế nào? Thế mà anh lại nhẹ dạ không nghe em.”

“Con bé sống với tôi từ nhỏ đến lớn...”

“Nói chính ra, nếu anh còn nhớ đến tình nghĩa anh em năm xưa, thì phải quyết đoán ngay từ đầu vào, giết quách đi là xong. Chết là hết, hằng năm đến dịp tảo mộ, cùng lắm thì mua thêm một bó hoa. Hoặc không, anh tổng khứ đi xa vào, chẳng phải lúc đó cô ấy sắp đi Canada đó sao? Tội gì phải lừa bắt cô trở về? Bây giờ để cô ấy sống dở chết dở, hóa ra là bởi anh nể tình anh em đó à?”

“Hôm nay mấy đứa rủ nhau làm phản hả?”

“Em không dám.” Tiểu Quang vẫn nói bằng giọng lạnh tanh: “Chí ít em cũng không dám trêu người anh Mười. Kể cả có ngang tàn lỗ mãng thế nào đi chẳng nữa, nếu không được anh Mười dung túng, liệu cô ấy có dám làm anh bị thương không? Em biết anh Mười hay mềm lòng, nhưng đáng nhẽ anh không nên để cái thứ cảm xúc áy náy đó tồn tại trong lòng mình. Trước kia anh Mười từng dạy bọn em rằng, đã bước chân vào giới này, sợ nhất là có lương tâm. Đến lương tâm còn không được phép có, huống chi là áy náy. Anh cứ nuông chiều cô ấy như thế, thế nào cũng có ngày trở tay không kịp.”

Ánh mắt Châu Diễm Chiếu trở nên sắc lẹm như lưỡi dao, trong khi Tiểu Quang vẫn cất giọng đều đều nói cho xong câu chuyện, tay thì thoăn thoắt băng bó. Về giận dữ vụt biến mất trên khuôn mặt Châu Diễm Chiếu, thay vào đó là tiếng cười: “Cậu nói chí phải, hôm nay đúng là tôi quá dung túng con bé, tôi thấy con bé thấy bực bội, bù lu bù loa một lúc là sẽ thôi.”

“Có đứa con gái nào lại không buồn trước những chuyện này đâu.” Tiểu Quang vẫn thản nhiên nói: “Vả lại, ngay từ đầu anh Mười đã làm luật sai rồi, từ lúc có cô ấy, anh không hề đi lại với người khác, chính việc đó làm cô ấy ảo tưởng anh thật sự nghiêm túc. Thành thử việc cô Tôn bắt ngờ có thai khiến cô ấy thấy bực là lẽ đương nhiên.”

“Tôi có thừa hơi đâu? Đàn bà đúng là cái giống rách việc, bảo tôi chiều một lúc hai người... với cả, tôi không quen giường người lạ.”

“Thế nên em mới bảo anh Mười đặt luật sai, nếu đã coi cô ấy là món đồ chơi, anh Mười thích thế nào thì cứ làm thế đấy, không quen ngủ giường người lạ thì cứ dẫn về nhà, không được chắc.”

Nghe Tiểu Quang tuôn một lèo, dần dà Châu Diễm Chiếu cũng cứng họng chẳng còn gì để nói, gã lăm lăm lì lì một lúc lâu rồi bảo: “Phải, cậu nói đúng, tôi thấy áy náy.”

“Cô ấy chẳng đã cầm tiền rồi đẩy thôi? Số tiền anh bỏ ra cho cô ấy cũng đâu phải ít, làm gì có ả đàn bà nào giá trị cỡ đó?”

Châu Diễm Chiếu tỏ ra vô cùng mệt mỏi: “Cậu đừng nói nữa, tôi biết rồi.”

“Anh Mười hiểu là em yên tâm rồi.” Nói thì vậy nhưng giọng điệu của Tiểu Quang nghe ra chẳng có vẻ gì là yên tâm cả, mà trái lại nó giống như một lời mỉa mai thì đúng hơn. Châu Diễm Chiếu không nén được cơn bực mình, gã bảo: “Tôi không lên gác nữa, cậu tìm đứa nào lên xem đi, nếu con bé khóc chán rồi thì lôi nó ra khỏi phòng tôi.”

“Vâng.” Tiểu Quang đáp lại nhưng chưa hề có ý đi làm ngay: “Có việc này, anh Mười từng hứa với em...”

“Cái gì?”

“Nếu anh vẫn cố tình giả ngu thì em cũng sẽ giả ngu theo anh, chỉ có điều, lần sau anh đừng sai em làm gì nữa.”

Châu Diễm Chiếu im thin thít không nói gì, trong khi Tiểu Quang vẫn thao thao bất tuyệt: “Hắn trong lòng anh đã biết, anh còn bao nhiêu thì cứ đưa cả đây cho em. Bác cũng dặn dò không biết bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối không được đụng vào những thứ ấy.”

Cuối cùng Châu Diễm Chiếu đành lên tiếng, giọng điệu của gã lạnh như băng: “Cậu đừng có mà lấy ông già ra dọa tôi, cậu tưởng ngày xưa ông già dùng ít lăm đấy hả?”

“Thế mới bảo, đã sai sao còn có tình sai thêm? Trước đây anh từng dặn bọn em gì nào? Anh bảo tuyệt đối không được để mình sa vào tình cảnh như ông cụ.”

“Hết sạch rồi.” Châu Diễm Chiêu cúi tiết bảo: ‘Con bé nuốt sạch rồi.’

Đồng tử của Tiểu Quang hơi rụt lại, đoạn hỏi: “Còn bao nhiêu? Làm thế là chết bỏ đấy.”

“Chừng bảy tám viên, tôi ép nó nôn hết ra rồi, cậu lên xem thế nào, cần thì đưa đi bác sĩ.”

Tiểu Quang nghĩ ngợi trong thoáng chốc rồi chớp lấy chiếc chìa khóa mà Châu Diễm Chiêu quăng trên bàn, đoạn phóng như bay lên gác. Nơi đây thân thuộc với hắn còn hơn cả nhà mình. Bừa mở cửa gian phòng ngủ của Châu Diễm Chiêu đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm, mà không hề có bất kỳ tiếng khóc thút thít nào. Hắn lấy chìa khóa mở cửa nhà tắm, cửa vừa mở, đột nhiên một cơn gió mạnh thốc tới, may mà hắn nhanh nhẹn, chỉ bằng một đòn quật vai là đã vật được đối thủ nằm lăn ra đất, song vẫn không chế được sức lực, chứ chưa hề dùng hết sức. Chỉ thế đã khiến Châu Tiểu Manh bị ném văng xuống đất, gáy đập bốp xuống sàn nhà, may mà chưa ngất lịm đi tại chỗ. Tiểu Quang thấy khuôn mặt cô nhợt nhạt, ướm sưng, nằm co quắp trên sàn trong bộ quần áo nhớp nháp, thậm chí hơi thở cũng thoi thóp yếu ớt. Hắn chia tay kiểm tra mạch đập ở cổ, thấy vẫn ổn, bụng bảo dạ chắc hẳn Châu Diễm Chiêu đã ép cô ấy nôn ra hết rồi. Hắn bèn nói: “Cô Hai, tôi diu cô dậy nhé, cô còn đi được không?”

Châu Tiểu Manh túm chặt lấy vạt áo hắn rồi rít lên như thể vừa gặp phải ma: “Trả cho tôi!”

“Cô lộn xộn phá phách cũng đủ rồi đấy. Anh Mười đến chỗ cô Tôn rồi. Tôi khuyên cô nên biết thân biết phận thì hơn.”

Lúc này ánh mắt của Châu Tiểu Manh mới trở nên có thần hơn, cô thì thảo hỏi: “Đi rồi?”

“Đi rồi.” Tiểu Quang dừng dừng gỡ những ngón tay của cô ra. Hắn đỡ bên sườn toan diu cô dậy: “Còn đi được không? Hay tôi gọi dì Lý lên giúp cô?”

“Không, tôi cần mẹ.” Mồ hôi lạnh chảy ròng rành trên bờ trán của Châu Tiểu Manh, cô yếu ớt nói: “Tôi muốn gặp mẹ...”

“Cô đừng tưởng bỏ nữa, anh Mười đi rồi, cô diễn kịch cho tôi xem phỏng ích gì.”

Đột nhiên Châu Tiểu Manh cười rộ lên, kể từ lúc Châu Bán Lễ gặp tai nạn đến giờ, Tiểu Quang chưa từng gặp lại nụ cười này của cô, cái kiểu cười rạng rỡ tươi tắn như thể cô vẫn là nàng công chúa được yêu chiều của nhà họ Châu năm xưa. Nó gợi cho Tiểu Quang nhớ đến lần đầu tiên hắn gặp cô, đấy là lần đầu tiên Châu Diễm Chiêu dẫn hắn về nhà họ Châu chơi, tình cờ cô được nghỉ học về nhà, lúc đi ngang qua phòng khách, cô cất giọng lạnh lạnh gọi “Anh ơi!” thế rồi trên môi nở một nụ cười duyên dáng, quay người là đã chạy biến lên cầu thang, cô bé con năm xưa mặc một chiếc váy công chúa trắng muốt, nom không khác nào nàng Bạch Tuyết trên phim ảnh. Khi nụ cười tắt ngấm, cô bất ngờ vùng khỏi tay hắn, quay người lao đầu về phía cửa sổ. Tiểu Quang hoảng hồn cũng vội lao theo, may vẫn kịp thời cản cô lại, hắn giữ được tay cô khi cả người cô đã lao khỏi bệ cửa sổ. Cả cơ thể của Châu Tiểu Manh treo lơ lửng giữa không trung, Tiểu Quang lập tức vươn cánh tay còn lại, lôi cổ cô vào nhà bằng được thì thôi.

Xem chừng Châu Tiểu Manh đã kiệt sức nên mới để mặc hắn kéo mình vào, thế rồi cô nằm vật xuống thảm. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến tim Tiểu Quang đập thình thịch như trống trận, hắn trấn tĩnh trong giây lát rồi mới ngồi nhón gót ngay trước mặt Tiểu Manh, đoạn bảo: “Tôi sẽ không kể chuyện vừa rồi cho anh Mười hay, ngoài ra, cô đừng làm những chuyện dại dột nữa. Bằng không chỉ thiệt về thân thôi. Đây là lần hai, có lao xuống cũng chỉ tàn phế chứ không chết được đâu, như vậy chẳng hóa ra đúng ý anh ấy à.”

Đồng tử của Châu Tiểu Manh khê chuyển động, hình như không còn sức lực để mở mồm nói chuyện. Tiểu Quang diu cô dậy, toàn thân Tiểu Manh rũ ra, dựa vào người hắn, cô cất tiếng se se gọi: “Tiểu Quang.”

Hằng ngày cô vẫn quen gọi hắn một cách khách sáo là Tiểu Quang, nhưng mọi lần gặp nhau, cô có nhìn thấy hắn thì cũng coi như không thấy. Thực ra trong lòng hắn biết rõ Tiểu Manh hận mình thấu xương. Năm xưa chính hắn là người khuyên Châu Diễm Chiêu xử lý cô để nhờ cớ tận gốc, nhưng về sau Châu Diễm Chiêu lại gặt phải đi. .

“Anh tôi rất tin tưởng anh...”

Hắn vẫn im ru bà rù, còn Châu Tiểu Manh lại đang lằm bà lằm bằm, giọng cô càng nghe càng lí nhí: “Cái thối ghen tuông của anh ta trầm trọng vô cùng, rất trầm trọng... Hắn anh đã biết...”

Tiểu Quang nhìn cô, cất giọng bình thản như thường ngày: “Cô muốn nói gì?”

“Tôi với anh đánh cược nhé... rồi một ngày, anh ta sẽ giết anh...”

Tiểu Quang phớt lờ những gì cô nói, như thể hoàn toàn không nghe thấy cô nói bất cứ một điều gì.

“Anh ấy tin tưởng anh bao nhiêu thì sẽ càng điên hơn bấy nhiêu khi anh phản bội lại anh ta...” Những ngón tay lạnh toát của Châu Tiểu Manh giữ chặt mặt hắn, thế rồi trước khi hắn kịp thẳng thốt thì bờ môi mềm mại của cô đã hôn lên môi hắn.

Tác giả có đôi điều muốn nói: Không quen ngủ giường người lạ hả..... há há há, Mười ơi là Mười, viện cái cớ ấy để giữ thân như ngọc, bảo sao Tiểu Quang nó khinh cho...

Mười: Giữ cái đêch! Anh đây có Tôn Lăng Hy rồi!

Tác giả: Đây là mẹ dúi ày thôi, chứ mày có tự thân đi kiếm không hả? Có tự thân đi kiếm không? Lại còn già mồm cái cớ này!

Tiểu Quang: Bà im ngay! Bà để con nhỏ Châu Tiểu Manh mắc cái giống gì mà lại đi hôn tôi hả?!!!

Tác giả: Mẹ hôn mày đâu mà mày hỏi mẹ, hỏi đứa nào hôn mày ấy.

15. Chương 15

Trong nháy mắt Tiểu Quang bỗng sực hiểu, hắn đẩy văng cô ra, khiến Châu Tiểu Manh mất đà ngã loạng choạng. Cô nhếch mép cười khinh khỉnh khi đã lấy lại thăng bằng, ánh mắt hướng về phía đầu hành lang, nơi Châu Diễm Chiếu đang đứng. Tiểu Quang không hề hé răng nói lấy một lời, chỉ có mình Tiểu Manh hỏi vặn lại: “Chẳng phải anh tôi ra ngoài rồi sao?”

“Tôi lên lấy quần áo.” Ánh mắt của Châu Diễm Chiếu nhìn xoáy vào Tiểu Quang thay vì nhìn cô: “Cậu đừng chấp nó, nó cần thuốc nên giờ đang lên cơn điên đó mà.”

Tiểu Quang vẫn im thin thít. Châu Diễm Chiếu đi lướt qua hắn, đoạn lôi phất cánh tay Châu Tiểu Manh, đẩy cô suýt thì ngã chúi nhui về phòng mình: “Đừng tưởng tôi nhịn cô chuyện vừa nãy là cô được thể vênh váo. Con người Tiểu Quang thế nào, tôi biết rõ hơn ai hết, cô đừng có mà đụng vào nó.”

Cặp mắt của Châu Tiểu Manh long lanh sáng trong bóng tối dường như là làn nước thanh mát phản chiếu bóng trăng: “Nghe anh nói mà em thấy sặc mùi ghen tuông. May thay em vốn biết anh chỉ có hứng với đàn bà, bằng không thể nào em cũng tưởng hai người đang yêu nhau!”

“Tôi cấm cô được đụng đến những người xung quanh tôi.” Châu Diễm Chiếu gằn từng chữ một: “Không thì đừng trách tôi cho cô nằm liệt giường thêm ba tháng nữa!”

Châu Tiểu Manh cất tiếng cười se se như một con mèo. Cô vươn dài cánh tay, dợm chạm vào mặt Châu Diễm Chiếu, nhưng gã mau chóng sập cánh cửa, đóng rầm một tiếng ngay trước mặt cô, suýt thì Châu Tiểu Manh ăn đủ với cái mũi. Cô tựa người vào cửa, đứng đó lắng nghe tiếng bước chân xa dần, thở hắt hắt không ra hơi như thể toàn bộ sức lực đã bị rút mòn.

Đêm ấy, giấc ngủ chập chờn Châu Tiểu Manh khiến cô mơ thấy nhiều điều. Người xuất hiện trong mơ mang một khuôn mặt lạ lẫm, người đó nắm tay cô và hỏi: “Tiểu Manh, chúng mình bỏ đi cùng nhau nhé...”

Cô đưa tay chạm khẽ vào khuôn mặt ấy, ngay lập tức người đó tan biến thành một đúm bột bị gió thổi dạt đi bốn phương trời, thậm chí chẳng còn tàn dư lại dù chỉ chút bụi bặm.

Hôm sau lại là một ngày đẹp trời với nắng ráo và tiết thu trong lành.

Châu Tiểu Manh không tài nào ngủ tiếp được, cô vác mí mắt hơi sưng xuống lâu ăn sáng, bây giờ Châu Diễm Chiêu không có mặt ở nhà. Hôm nay, Châu Bản Lễ lại có vẻ nhấp nhóm khác thường, mặc kệ người hộ lý dỗ dành đủ kiểu, ông cụ nhất quyết không chịu ăn cháo. Châu Tiểu Manh thấy thế liền bảo: “Để tôi làm cho.” Người hộ lý lập tức chuyển bát cháo cho cô.

Cháo trong bát vẫn còn hơi nóng, Châu Tiểu Manh xúc một thìa, từ từ thổi, đoạn bảo: “Bố ăn cháo đi ạ.”

Châu Bản Lễ ngô nghê nhìn cô rồi bất ngờ hỏi: “Ai đánh con thế, Tiểu Manh?”

“Làm gì có ai ạ.”

“Đừng giấu bố...” Châu Bản Lễ nói nhát gừng: “Cố con...”

Xưa nay, Tiểu Manh không có thói quen soi gương, lúc cúi đầu nhìn mới biết, thì ra tối qua lúc Tiểu Quang lôi cổ cô vào, tay gã siết tím bầm cổ cô: “Không sao đâu ạ, hôm qua có tiết thể dục, con không qua được xà đơn...”

Châu Bản Lễ nhếch mồm bảo: “Xà đơn... Tiểu Manh... ngốc...”

Châu Tiểu Manh cũng cười trừ: “Vâng, con sợ lắm...” Từ nhỏ cô đã sợ ngã đau nên bấy lâu nay cô không học trượt patin mà cũng không biết đi xe đạp. Mỗi bận thi thể dục đến môn nhảy ngựa hay xà đơn là cô lại trượt ngã cả.

“Mẹ con bảo...con gái... phải... cẩn thận...không được...để...có...sẹo...”

“Vâng, con biết rồi.” Châu Tiểu Manh vừa nói vừa dỗ ông cụ ăn cháo: “Bố mau ăn đi, không là con muộn học mất.”

“Anh con đâu?”

“Anh ấy đi làm rồi ạ.”

“Nó không đi đánh nhau với con nhà người ta đấy chứ?”

“Không ạ, lâu rồi anh có đánh nhau đâu mà.”

Châu Bản Lễ lại bắt đầu lẩn thẩn mất rồi, giờ đây ông chẳng khác nào một đứa trẻ nhỏ không nhớ nổi tuần tự thời gian, chỉ khi Châu Tiểu Manh dỗ dành mới giải quyết xong bát cháo. Châu Tiểu Manh cầm khăn lau mặt cho ông rồi bảo: “Hôm nay trời nắng ráo, để chị Từ đẩy bố ra vườn dạo, được không ạ?”

“Con đi học...trễ...”

“Không sao ạ, con đi bây giờ.”

“Đừng đến trễ...”

Cô xách cặp ra cửa, lúc thay giày mới sực nhớ, hôm nay là thứ bảy. Cô ngồi trên chiếc ghế đặt ngoài cửa chính bần thần một lúc. Sau vẫn quyết định thay giày, bỏ cặp xách ở lại, vác ba lô ra ngoài.

Tài xế hỏi: “Cô định đến đâu ạ?”

Thực ra cô chẳng có nơi nào để đi cả, chẳng qua không muốn ở nhà. Cô bảo: “Tôi muốn đi xem điện thoại mới.”

Tài xế đưa cô đến trung tâm thương mại rồi kiên trì bèn gót theo cô đi xem xét mọi thứ. Toàn bộ diện tích tầng bảy là khu vực dành ặt hàng điện tử, có rất nhiều showroom của các hãng lớn. Cô cứ xem lần lượt từng thứ một, xem xong rồi để đấy chứ không mua. Cô bảo: “Ở đây không có cái nào phù hợp cả, tôi muốn đến chợ điện tử.”

Tài xế bối rối nghĩ đến một khu chợ điện tử lớn có tiếng ở thành phố này. Ở đó, toàn bộ khuôn khổ bảy tầng lầu đều tập trung bán máy tính và điện thoại. Nhưng mấy tầng lầu ấy đều phân thành từng ô nhỏ để cho thuê, không những đông đúc phức tạp mà lối đi còn ngoằn ngoèo như mê cung. Tài xế nói: “Cô thích kiểu dáng điện thoại nào thì cứ bảo anh Quang sai người mua cho cô.”

“Anh tôi cấm chỉ không được phép tìm Tiểu Quang.” Về bất mãn hiển sờ sờ trên khuôn mặt Châu Tiểu Manh, thậm chí cô còn bĩu môi bảo: “Anh thích thì anh đi mà gọi, tôi không dính dính chấu đâu!”

Tuy nghe cô nói vậy nhưng tài xế vẫn khăng khăng gọi cho Tiểu Quang bằng được. Quả nhiên khi nhắc đến Châu Tiểu Manh, Tiểu Quang chần chờ một lúc lâu sau mới bảo: “Cậu theo sát cô ấy, đừng để lạc là được.” Chưa bao giờ anh tài xế bắt gặp Tiểu Quang do dự thiếu quyết đoán như lúc này, thật khó tránh khỏi giật mình, bụng bảo dạ không thể xem thường được, vậy nên vừa cúp máy, anh ta liền bảo với Châu Tiểu Manh rằng: “Anh Quang dặn tôi đưa cô đi ạ...” thế rồi lại buột miệng tuôn thêm một câu: “Cô ơi, chỗ đó phức tạp mà bon chen lắm, cô chớ có đi lung tung, nhỡ xảy ra chuyện là tôi không gánh được đâu.”

“Tôi chỉ mua cái điện thoại thôi chứ đã làm gì.” Châu Tiểu Manh cau gắt: “Tôi có phải trẻ con lên ba đâu mà suốt ngày mấy người sợ tôi bị bắt cóc thế.”

Đến chợ điện tử rồi mới hay, thì ra Tiểu Quang vẫn không yên tâm nên mới sai cả gã cầm đầu bảo kê của khu vực đó là La Sĩ Hào – hay còn gọi là anh Hào đến. Bản thân La Sĩ Hào vốn là người phóng khoáng bộc tuệch, gã nói: “Được cô Hai ghé thăm quả là vinh dự cho bọn đàn em, nhưng lúc tan chợ chỉ e người đông nhốn nháo bọn đàn em không kịp trở tay, tôi đã gọi thêm mấy đứa đến hộ tống cô Hai đi tham quan.” Thành thử Châu Tiểu Manh vừa xuống xe, đập ngay vào mắt là bảy, tám gã đô con tiến lên nghênh đón cô, bọn chúng đồng loạt hô to: “Cô Hai ạ!”

Châu Tiểu Manh thấy khó chịu trong lòng nhưng cũng đành chịu vậy. Tài xế xách túi leo đèo bám gót cô, trong khi bảy tám gã kia, kẻ rào trước, người chắn sau, xông xáo mở đường. Vừa tiến vào khu thương mại sầm uất, bọn chúng lập tức vây cô vào giữa rồi đứng bao xung quanh như một bức tường vững chắc. Đám người ấy ai nấy đều vạm vỡ lực lưỡng với chiều cao trung bình một mét tám, nom chẳng khác cái cột điện là bao, còn Châu Tiểu Manh lọt thỏm ở giữa, có kiếng chân nhòm ra cũng khó thấy được gì bên ngoài.

Châu Tiểu Manh đứng là dở khóc dở cười. La Sĩ Hào vẫn chưa yên tâm cho lắm, anh ta còn cất công gọi điện cho tài xế, bảo muốn nói chuyện riêng với cô: “Cô ạ, cô cứ xem xét vô tư đi! Trong phạm vi bảy tầng lầu này, cô thích loại nào cứ nói. Quý hóa lắm cô mới đến đây, nói gì thì nói cũng nên nể mặt chúng tôi với.”

Châu Tiểu Manh chỉ cười bảo: “Cảm ơn anh Hào, về nhà tôi sẽ bảo anh trai tôi hậu tạ anh sau!”

“Ấy không phải thế, không phải thế! Tôi còn nợ đại ca cả đồng ân huệ ấy chứ! Kể cả hôm nay cô có kéo container đến gom hàng, thì chút lễ mọn ấy có xá gì, hahahahaa...”

Châu Tiểu Manh nghe anh ta huyền thuyên xích để một thôi một hồi, về sau đành phải lịch sự cảm ơn, rồi trả điện thoại cho tài xế. Kể đó cô lại bị bảy tám gã vệ sĩ vây xung quanh, từ từ tiến về phía trước. Sở dĩ biến người chen chúc chật như nêm, đi đâu cũng gặp tiếng người ồn ào là vì mới qua dịp khai giảng tháng Chín cách đây không lâu, thành thử có rất nhiều tân sinh viên nhân dịp cuối tuần đến chợ điện tử mua máy tính. Mấy gã vệ sĩ này vốn là dân bảo kê của La Sĩ Hào, dọc đường họ đe nẹt xô đẩy cốt để lấy lối cho cô đi. Thấy nơi này bon chen chật chội, Châu Tiểu Manh sợ lớn chuyện, bèn bảo: “Đừng chen lấn ở đây nữa, tôi lên lầu xem thế nào.”

Nào ai ngờ tầng hai lại là khu buôn bán thiết bị vi tính tự chế, Châu Tiểu Manh ngó lên từ thang máy, thấy người so ra còn đông hơn gấp bội, cô đành đi thẳng lên tầng ba. Đến tầng bốn là khu vực bán máy ảnh thì lượng người mới thưa đi nhiều. Châu Tiểu Manh nghĩ nát óc vẫn không tìm ra cách cắt đuôi đám người đang bầu quanh mình, cô đành nhẫn nại đi loanh quanh xem máy ảnh, rồi lại lên tầng trên xem điện thoại.

Quả thực mấy gã lực lưỡng bao quanh cô bắt mắt vô cùng, chẳng thế mà chỉ một lát sau, giám đốc khu chợ đã xuất hiện, gã cười nói chào hỏi ngay từ đằng xa: “Ồi anh Ưông! Anh Lưu! Hôm nay mấy anh ghé mua gì đó ạ? Hay lên văn phòng ở tầng chín ngồi cái đã?”

“Không cần, cô Hai nhà tôi đến mua sắm, chúng tôi chỉ đi theo thôi.”

“Chào cô Hai!” Tay Giám đốc biết mình tên tò bèn vỗn và cười nói: “Không ngờ em gái của anh Hào lại nhả nhận nhường này. Cô Hai đã thấy thứ gì vừa mắt chưa ạ, tôi sẽ sai người mang lên tận nơi cho cô kiểm hàng.”

Trong đầu Châu Tiểu Manh chợt nảy ra một ý, cô hỏi: “Văn phòng của anh ở tầng chín à?”

“Vâng vâng! Cô Hai lên làm chén trà ạ?”

“Trà thì thôi khỏi...” Châu Tiểu Manh cười bên lên: “Tôi muốn đi nhờ nhà vệ sinh...”

“Được chứ! Mời cô Hai đi lối này, bên kia có thang máy lên thẳng.”

Nói là thang máy lên thẳng vậy thôi, thực chất đó là thang máy chuyên để vận chuyển hàng hóa, cũng may có cái thang máy chuyển hàng này nên mười con người đứng thoải mái, không cần chen chúc trong đó và cũng không bị quá tải. Đến lầu chín, Châu Tiểu Manh nói: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát, các anh đứng đây đợi tôi.”

Tài xế và mấy gã bảo kê này đều là đàn ông con trai, dĩ nhiên không thể bám gót theo cô vào nhà vệ sinh được. Song, tay tài xế vẫn cẩn thận gõ cửa, rồi tự mình thò đầu vào nhà vệ sinh nữ xem xét cẩn thận, sau đó mới để Châu Tiểu Manh bước vào, còn mình thì đứng canh bên ngoài. Ngay sau khi vào nhà vệ sinh, Châu Tiểu Manh liền đóng cửa vách ngăn lại, bắt đầu vắt óc suy nghĩ. Nhà vệ sinh chỉ có một lối cửa duy nhất, hơn nữa còn hướng ra ngoài hàng lang, trong khi gã tài xế đang đứng canh chừng bên ngoài, còn bảy tám gã kia đang lượn lờ hút thuốc dọc hành lang. Trong này có một ô cửa sổ rất nhỏ, đồng thời có lắp lưới chống trộm, từ trên tầng chín ngó xuống thấy thành phố bao gồm cả người và xe cộ nhỏ xíu như những món đồ chơi.

Cô bặm môi nghĩ bụng, bây giờ nhảy qua cửa sổ chắc chắn không được rồi, mà đánh ngất mấy gã kia cũng không xong. Xem ra hôm nay công cốc vậy. Có điều, cũng không hẳn là tay trắng ra về, cô mở vòi nước rửa tay, đoạn ngẫm, cách thì có, song hơi mạo hiểm một chút.

Lúc ra ngoài, tài xế để ý thấy tâm trạng của cô Hai có phần giảm sút trông rõ, thoát đầu mí mắt cô hơi sưng, bây giờ tuy đã hết sưng, nhưng vẻ rầu rĩ vẫn hiện rõ mồn một.

Châu Tiểu Manh hỏi gã giám đốc : “Anh là giám đốc ở đây à?”

“Vâng, vâng, tôi họ Trịnh ạ.”

“Giám đốc Trịnh này, tôi có thể nói chuyện riêng với anh được không?”

“Được chứ.” Tay giám đốc Trịnh tỏ ra ngạc nhiên, rồi hấp tấp mời cô vào văn phòng làm việc của gã, lại nói văn phòng làm việc nhưng thực ra cũng chỉ là một gian phòng có diện tích khiêm tốn chỉ vừa xếp một chiếc bàn và một chiếc ghế sofa siêu nhỏ. Châu Tiểu Manh chau mày bảo: “Mấy anh đứng ngoài đợi tôi, tôi có chuyện muốn hỏi giám đốc Trịnh.”

Tài xế đảo mắt qua căn phòng nhỏ như cái mắt muỗi, rồi kéo lũ người còn lại ra ngoài hành lang đợi. Châu Tiểu Manh khẽ hỏi giám đốc Trịnh: “Anh quản lý toàn bộ khu chợ này à?”

“Vâng, toàn bộ từ tầng một đến tầng bảy là do tôi quản lý...”

“Ở đây có bán các loại thiết bị không dây không?”

“Dĩ nhiên rồi! Một nửa lầu sáu là...”

“Nói nhỏ chứ! Tôi muốn mua một thứ.”

Giám đốc Trịnh nom dáng vẻ của cô thì có phần mê mẩn, đoạn hỏi: “Cô cần gì ạ?”

Châu Tiểu Manh tỏ vẻ thẹn thùng, hai tay đan vào nhau, cô cất giọng lí nhí: “Tôi nghe nói... nghe nói... có thể... sao chép được sim điện thoại...”

Giám đốc Trịnh hỏi vặn lại: “Cô cần thứ đó làm gì?”

“Tôi có đưa bạn, nó... hình như nó với bạn trai tôi...” Vành mắt Châu Tiểu Manh thoáng đỏ hoe: “Tôi cũng không rõ mình đoán vậy có đúng không nữa...”

“Mấy cái sao chép sim điện thoại đó là lừa đảo cả thôi, không thể có chuyện đó được.” Nom điệu bộ rơm rớm của vị thiên kim tiểu thư này, bất giác Giám đốc Trịnh cũng xiêu lòng: “Cô đừng tin mấy thứ đó, là lừa đảo cả đấy, làm gì có chuyện đó được.”

“Anh trai tôi mà biết, chắc anh ấy đánh tuốt xác tôi mất...” Nước mắt như chực tràn khỏi bờ mi cô: “Anh giúp tôi được không...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tac-tinh-yeu>